

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SWEET HOCKEY ROM-COM

Flirtation or Faceoff

LEAH BRUNNER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FLÖRT VEYA YÜZLEŞME

D.C. EAGLES HOKEY

KİTAP 2

LEAH BRUNNER

TARAFINDAN DÜZENLENDİ

EJL EDITING

TARAFINDAN RESİMLENDİRİLDİ

MELODY JEFFRIES

İÇİNDEKİLER

Tetikleyici Uyarılar

Colby.

1. Colby.

2. Noel

3. Colby.

4. Noel

5. Colby.

6. Noel

7. Colby.

8. Noel

9. Colby.

10. Noel

11. Colby.

12. Noel

13. Colby.

14. Noel

15. Colby.

16. Noel

17. Colby.

18. Noel

19. Colby.

20. Noel

21. Noel

22. Colby.

23. Noel

24. Noel

25. Colby.

26. Noel

27. Colby.

28. Noel

29. Colby.

30. Noel

31. Colby.

32. Noel

33. Noel

34. Colby.

35. Noel

36. Colby.

37. [Noel](#)
 38. [Colby](#)
 39. [Noel](#)
 40. [Colby](#)
 41. [Noel](#)
 42. [Colby](#)
- [Colby](#)

[Teşekkür ederim!](#)
[Leah Brunner Leah's](#)
[Lit Lovers](#) tarafından
[da](#)
[Teşekkür Lütfen](#)
[İnceleyin Yazar](#)
[Hakkında](#)

Copyright© 2023 by Leah Brunner

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu kurgu eser hafif bir dil ve alkol göndermeleri içermektedir. Bu kitap ebeveyn boşanması ve sadakatsiz eski eş temaları içermektedir.

*Aragorn'unu arayan tüm kitap kurtlarına: Umarım
onu bulursunuz.*

COLBY

BİR YIL ÖNCE

Arkadaşımla -ve takım arkadaşımın- göl kenarındaki yeni Minnesota kulübesinin geniş ön verandasına doğru basamakları çıkarken, etrafa hayranlıkla bakıyorum. Yanımda iki takım arkadaşımız daha var ve ön verandanın ne kadar büyük olduğunu, üç iri yarı profesyonel hokey oyuncusu için ne kadar geniş bir alan olduğunu fark ediyorum. Kolay bir başarı değil.

"Burası çok güzel!" Bruce ve Remy'ye söylüyorum.

D.C. Eagles'ın takım kaptanı Ford Remington, ama bana ve takımdaki diğer çocuklara göre sadece Remy, başını sallayarak onaylıyor. Kısacık kesilmiş siyah saçları akşam esintisinde neredeyse hiç kıpırdamıyor.

Diğer takım arkadaşım ve bana göre NHL'deki en iyi kaleci olan Bruce McBride sırtlıyor ve evin içinden gelen müziğe eşlik ederek dans ediyor. Kaptanımızın aksine onun saçları sarı ve dağınık. Gece havasının her patlayışında sürekli pembe yanaklarında uçuşuyor.

Telefonuma bir mesaj geldi ve okumak için kot pantolonumun cebinden çıkardım

O.

BİLİNMIYOR

Hey Colby! Bu Lacı. Sonra buluşmak ister misin?

Buraya gelirken uçakta yanında oturduğum muhteşem kıızıl saçlı kıza cevap yazarken kendi kendime mırıldanıyorum. Minnesota'nın sıkıcı olacağından endişeleniyordum.

COLBY

Evet, hangi otelde kalıyorsun? Bir şeyler içebiliriz.
göz kırpma emoji

Bu gerçekten çok kolay. Kadınlar bunu benim için bir meydan okuma haline bile getirmiyor. Telefonumdan başımı kaldırdığımda Bruce ve Remy bana bakıyorlardı.

Bruce bana *adam sensin* bakışı atarken Remy sadece sinirli görünüyor. Özür dileyerek sırtıyorum, sonra bir adım öne çıkıp kapı kolunu çekiştiriyorum.

Remy dirseğiyle beni dürtüyor... sertçe ve elimi kapıdan çekiyorum.

"Ah! Bu da neydi böyle?"

Bruce diğer tarafımdan kıkırdıyor. "Sanırım bu Remy'nin sana içeri dalmak yerine kapının zilini çalmanı söyleme şekli."

"Kurtlar tarafından mı yetiştirildin, Şövalye?" Remy kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde bana soruyor. Babacan bir tavırla burnunun ucuyla bana bakıyor.

Ona katı İtalyan annem tarafından yetiştirildiğimi hatırlatmak istiyorum ama bunun yerine ellerimi dramatik bir şekilde havaya kaldırıyorum. "Vay be. West evlenme teklifine evet dediğini ve artık hepimizin kutlamaya katılabileceğimizi mesaj attı."

Kapının diğer tarafından kahkahalar duyuyoruz, partinin biz olmadan devam ettiği belli oluyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve evin içinden gelen seslere doğru işaret ediyorum. "Gördünüz mü?"

Remy beni görmezden geliyor, öne çıkıyor, kapı zilini çalıyor, sonra benimle ve Bruce'la birlikte beklemek için sıraya giriyor. Müzik ve gürültüden anlaşıldığı kadarıyla kimse zili duymuyor bile. Yavaşça başımı çevirip Remy'ye sinirli bir bakış atıyorum.

İnliyor ve zili tekrar çalıyor. Bir dakika daha bekliyoruz ama kimse gelmiyor.

Göz ucuyla Bruce'un elini kaldırıp başının arkasını kaşdığını görüyorum. "Kaptan. Kimsenin geleceğini sanmıyorum."

Remy ellerini kalçalarına koyar ve gözlerini kapıya diker. "Birinin evine girerken kendimi tuhaf hissediyorum."

İç çekerek öne doğru eğilip kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çalıyorum. Bu sefer kapı uçarak açılıyor.

Dışarısı karanlık ve gözlerimin kapı aralığından süzülen parlak ışığa alışması biraz zaman alıyor. Ama alıştıklarında, öldüğümü ve cennete gittiğimi düşünüyorum. Karşımda gerçek bir melek var. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Ve ben profesyonel bir hokeyciyim.

İnan bana, çok güzel kadınlar gördüm. Kısa saçları narin yüzünün etrafında mükemmel, altın rengi bukleler halinde kıvrılıyor. Arkasından gelen ışık başını ve vücudunu meleksi bir parıltıyla aydınlatıyor.

Bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım. İlk kez gördüğümde *Onu*. İlk görüşte aşkın gerçek olduğunu anladığım andı.

Gülümsüyor ve ben neredeyse düşünüyorum. O mükemmel dudaklar, kusursuz beyaz dişlerin üzerine yayılmış. Kariyerim boyunca kendi payıma düşen dişlerin kırıldığını gördüğüm için, bu dişler her zaman dikkatimi çeken bir şey. Modern diş hekimliği olmasaydı, gülümsememde birkaç boşluk olurdu. Ama ben sığ biriyim ve onları diş implantlarıyla düzelttim. Bu yüz benim para kaynağım.

Bir anda yörüngemizde başka birinin olduğunu unutuyorum. Ona göz kırpyorum ve geniş bir sırıtış atıyorum... gamzelerimi sergilediğimi söyledikleri sırıtış.

"Hey, meleşim. İçeri girmemizin sakıncası var mı?"

Açık kahverengi kaşlarından biri hafifçe kalkıyor. Ama bu bana onun bir tavrı olduğunu göstermeye yetiyor.

Daha da iyi.

"Bu kulübenin kime ait olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye soruyor, olabilecek en seksi şekilde güvenlik görevlisi rolü yaparak.

"Weston Kershaw ve Melanie," diye cevap veriyorum.

Kapının çerçevesine yaslanıyor, kahverengi gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Peki Mel'in soyadı ne?"

Omuz silkiyorum. "Sosyal bilgilerine ve doğum tarihlerine de ihtiyacınız var mı?"

Bu onu güldürüyor. Kapı pervazından sıyrılıyor ve girişimize izin vermek için yoldan çekiliyor. Dürüst olmak gerekirse, böyle ince yapılı bir kadın için mükemmel bir fedai.

Diğer adamların eve girmesine izin verirken bakışlarını tutuyorum ve sonra yavaşça yanından geçiyorum. Gözlerimin pervasızca vücuduna dalmasına izin veriyorum ve o da şiddetle kızarıyor. Alıngan ve utangaç mı? O benim hayalimdeki kadın.

Evin içine girdiğimde duruyorum ve tam önünde durarak bir elimi beline doğru uzatıyorum. "Colby Knight."

Uzun, ince parmaklarını isteksizce benimkilerin arasına sokuyor ve titriyor. "Noel Woodcock."

Muhtemelen onun üzerinde salyalarım aktığı için biriken tükürüğüm boğazımda düğümleniyor. "Özür dilerim, Noel Wood... ne?"

Omurgasını dikleştiriyor ve elimi bırakıyor. "Dedim ki," diye dramatik bir şekilde boğazını temizliyor. "Noel Woodcock. Dr. Woodcock, lütfen."

Yine boğuluyorum. "Dr. Woodcock...?"

Kehribar rengi gözleri ölümcül, beni hem iğneleyici hem de gülünç derecede seksi bir bakışla sabitliyor. "Oldukça olgusun, bunu söyleyebilirim." Topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

İlgi bekleyen hevesli bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum. "West ve Mel'i nereden tanıyorsun?"

"Ben Mel'in en iyi arkadaşıyım, üniversitede tanıştık. Şimdi de oda arkadaşıyız." Konuşurken yürümeye devam ediyor, köşeli omzunun üzerinden bana bir bakış bile atmıyor.

Aniden durarak bana doğru döndü... göğsünün benimkine çarpmasına neden oldu. Uzun boylu, benim kadar uzun değil. Ama çoğu kadından daha uzun. Boynumu çok fazla eğmek zorunda kalmadan öpmek için mükemmel bir boy.

Bakışlarımı yoğun bir şekilde tutarak beni inceliyor. "West ve Mel'i nereden tanıyorsun?"

Sırıtiyorum. "Ben West'in takım arkadaşıyım."

Yüzü anında düştü. "Sen hokey oyuncusu musun?"

"Evet, meleşim. Hizmetinizdeyim." Başımı eğerek selam veriyorum. "Oh," diyor, bana bakıyor ve sonra arkasını dönüyor.

Şaşkın bir halde arkasından bakakalıyorum. Neyi yanlış yapmışım? Kadınlar beni nadiren reddeder... ve profesyonel bir atlet olduğumu itiraf ettikten sonra kesinlikle böyle bir tepki almadım. Kadınlar genelde bunu yer.

Ama içimden bir ses Noel'in -pardon, Dr. Woodcock'ın- tipik bir kadın olmadığını söylüyor.

West'in sesi odanın diğer ucundan dikkatimi çekiyor. Sesinin geldiği yöne bakıyorum ve West'i bir koluyla yeni nişanlısının beline sarılmış, gülümserken buluyorum. Bruce ve Remy yanlarındalar, Bruce hararetli bir şekilde sohbet ediyor ve Remy'nin yüzünde hoş bir gülümseme var. Yeni nişanlı çifti tebrik ettiklerini varsayıyorum. Açık konsept oturma, yemek ve mutfak alanının ortasında olduğumu ve herkesin bana baktığını fark ediyorum. Ama ben sarışına o kadar odaklanmışım ki başkalarını fark edemiyordum bile.

Odadaki, muhtemelen West ve Mel'in aile üyeleri olan diğer bir düzine insanın yanından geçerek çifte doğru üç dev adım attım ve ikisini de kucakladım. "Tebrikler, siz ikiniz!"

"Colby," diye boğuk bir ses çıkarıyor Mel, yüzü koltuk altımda bir yerlerde.

Noel'in aksine Mel ufak tefek, minicik, gerçekten. West onun üzerinde yükseliyor, tıpkı benim gibi. Nefes almasına izin vererek geri çekiliyorum.

"Üzgünüm, Mel."

Güldü ve West beni itti. "Karımı boğmaya çalışmayı bırak."

"Dostum, o henüz senin karın bile değil."

Mel güler ve West onun omuzlarına koruyucu bir kol atar. Odanın öbür ucundaki bir şey dikkatini çeker ve elini ağzına götürerek "Noel! Gel de çocuklarla tanış!"

Başımı çevirip ona bakıyorum. Mutfakta West'in annesiyle konuşuyordu. İzin isteyip bize doğru yürümeden önce tereddüt ediyor. Hareketleri zarif, bana artistik patinajcıların zarif hareketlerini hatırlatıyor. Çocukken hokey antrenmanlarından önce onları izlerdim.

Noel çemberimizin içinde, Mel ile benim aramda durduğunda bana gergin bir gülümseme veriyor. "Çocuklar, bu benim en iyi arkadaşım Noel," Mel arkadaşını tanıttikten sonra Bruce'u işaret ediyor. "Bu Bruce, Kartal'ın ilk kalecisi ve seksenlerin müzik uzmanı."

Bruce sırtlıyor ve onunkini sıkmak için büyük elini uzatıyor. Ona dokunuşunu izlerken omuzlarım geriliyor ve bu beni şaşırtıyor. Kıskaç ya da sahiplenici bir adam değilim. Ama bir başkasının elini onun elinin üzerinde görmek midemi bulandırıyor.

Noel elini birkaç kez pompalıyor ve gülümsüyor. "Hakkınızda çok şey duydum!"

Sırada Remy var. "Remy takım kaptanı ve tüm bu çocukları beladan uzak tutuyor."

Remy başını sallayarak onun değerlendirmesine katılır ve Noel'in elini hızlıca sıkar. Beşlik çakmak değil ama tam bir el sıkışma da değil.

İzin veriyorum.

"Ve bu da Colby!" Mel bana göz kırpmıyor. "Yaramaz gülümsemesinin sizi yanıltmasına izin vermeyin, bu adam ihtiyacı olan bir arkadaş için her şeyi yapar."

Sözlerinden ve beni bu kadar kısa sürede bu kadar iyi tanımasından çok etkilendim. Kadınlar genellikle yüzümü ya da gelirim asla geçemezler. Meşhur maskemin kısa süreliğine çıkarılmasından tuhaf bir rahatsızlık duyarak yorumuna gülüyorum ve bir kolumu Noel'in omuzlarına doluyorum.

"Hey, meleşim. Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Gözlerini devirerek elimden kurtuluyor. Dikkatini Bruce ve Remy'ye çevirdiğinde onlara dostça, megawatt gücünde bir gülümseme veriyor. "Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum çocuklar!" Bana yan gözle bakıyor. "Çoğunuzla."

Bir erkeğin kendisine yöneltilen megawattlık gülümsemelerden birini alması için ne yapması gerekir?

Noel takım arkadaşlarıma odaklanmışken, ben de onu iyice inceleme fırsatı buluyorum. Daha önce boyuna ve yüzüne aşırı odaklanmışım; ve şimdi

tam etkisini alamadığımı fark ettim. Yalınayaktı, bu beni şaşırttı. Topuklu ayakkabı giyen kadınlara alışkınım ve hâlâ benden on santim daha kısalar. Noel'in giydiği yüksek belli kot şortun önündeki altın düğmeler ona seksi bir denizci görüntüsü veriyor. Lacivert-beyaz çizgili bir üst, küçük şortun içine sokularak sade ama şık yaz kıyafetini tamamlıyor. Gözlerim onun inanılmaz uzunluktaki ince bacaklarına kayıyor ve birkaç saniye fazla uzun süre bakınca bir boğaz temizleme sesi duyuyorum. Gözlerimi kaldırdığımda Dr. Woodcock'un kollarını kavuşturmuş bana baktığını görüyorum.

Kahretsin, bu kadın kadar çarpıcı bir profesörüm olsaydı ve ilk yılımda Eagles ile sözleşme imzalamamış olsaydım, üniversitede biraz daha kalabilirdim.

Dudaklarım sırtarak yukarı doğru çekiliyor ve umarım şaşkınlığımı gizliyor. Noel her zamanki tipimden tamamen farklı. Onunla ilgili dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum - bu kıyafetle sahip olduğu Gilligan'ın Adası kadar seksi şey dışında.

Saçları kısa, muhtemelen Bruce'unkinden daha kısa, bu da onun uzun, zarif boynunu ortaya çıkarıyor. Sarı küt saçları da kıvrıkcık ve ona masum bir hava katıyor. Gözleri açık, altın sarısı bir kahverengi. Bal rengi... ve haleler. Noel masum, zeki ve zarif görünüyor. çok kaliteli. Bana öyle bir izlenim veriyor ki, onu Michelin yıldızlı bir restorana *ya da* paten kaymaya götürebilirsiniz ve o her iki şekilde *de* memnun olur.

Ona olan ilgim tam bir muamma. Muhtemelen onun bir meydan okuma olduğu gerçeğine çekildim. Kimsenin peşinden koşmaya alışık değilim, onlar her zaman benim için çalışırlar. Ama Noel öyle değil.

Melanie ve West'in aileleri de Noel'le benim aramda sıkışarak grubumuza katıldılar. West bir an ortadan kayboluyor ve hepimiz için kişiselleştirilmiş kırmızı hokey formalarıyla geri dönüyor. Arkalarında *Wesanie yazıyor*, West ve Melanie'nin çift ismi.

Teslimatçı bir sürü pizza bırakırken hepimiz formalarımızı giyiyoruz. West ve Mel'in aileleri ikisinin büyüme hikâyelerini paylaşırken yemek yiyoruz. Çocukluk aşkınızla evlenmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. West'in en iyi arkadaşı da olan Mel'in erkek kardeşi Harrison, West akşam boyunca küçük kız kardeşini milyonlarca kez öptüğünde sert ve rahatsız görünüyor. Benim de küçük bir kız kardeşim var, eminim o büyüdüğünde ben de öyle olacağım. Ama içimden gülmeden de edemiyorum.

Noel'i görmezden gelmeye çalışıyorum. Benim için fazla melek gibi. Ama gözlerim onun her hareketini takip etmekten kendini alamıyor. Ve vücudum onun varlığının aşırı farkında.

Odadan çıktığında anlıyorum. Ayağa kalktığında, biliyorum. Uykulu bir kedinin yapacağı gibi kollarını başının üzerine doğru uzatarak esnediğinde... Biliyorum. Ne zamandan beri bir kızın esnemesini izlemek bende onu öpme isteği uyandırıyor? Ya da uykulu halini kollarıma alıp onu yatağa yatırmak.

Başımı sallayıp düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. *Bu sadece bir aşk, Colby.*

Bir saat ya da daha kısa sürede atlatırsın,
diyorum kendime.

Ama o gece içki içmek için Laci'yle hiç
buluşmadım.

BÖLÜM 1

COLBY

ÜÇ AY ÖNCE

West'in bekarlığa veda partisi. Oğlumuz gösterişsiz olmasını istedi ve öyle de oldu. Çünkü sağdıç olarak benim yerime çocukluk arkadaşı Harrison'ı seçti.

Hepimiz tüplerin içinde yüzüyoruz. West ve Mel Minnesota'da göl kenarındaki evlerinde evleniyorlar ama biz bu gece kulübeyi kendimize ayırdık. Kartal'ın en iyi defans oyuncusu Mitch hariç hepimizin elinde bira kutuları var. O içki içmiyor ve elinde bir şişe su tutuyor. West'in geçen yıl burayı satın aldıktan hemen sonra kurduğu surround ses hoparlörlerinden country müzik çalıyor.

Bu kesinlikle şimdiye kadar katıldığım en sağlıklı bekârlığa veda partisi. Yalan söylemeyeceğim, bu ferahlatıcı. West'in kendini sonsuza dek birine bağlamadan önce son bir gece parti yapmak gibi bir arzusu yok. O bu şekilde görmüyor. Mel'le evlenmek için sabırsızlanıyor, o onun her şeyi. Başka kadınlarla dans etmek ya da önünde sallanan kadınlarla ilgilenmiyor.

Sahip oldukları şey gerçek bir anlaşma. Geçen yıl Ma'nın aşık olup yeniden evlendiğini görene ve ardından West ve Mel'in ilişkisinin gelişimini izleyene kadar mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey.

Mitch'in tüpü yüzüyor ve benimkine çarpıyor. Kolumu uzatıp biramı onun su şişesine vuruyorum. "West'in sağdıçlarından biri olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyorum, geçen yıl boyunca birbirlerinden nasıl nefret ettiklerini hatırlayarak.

"Sen de ben de." Alay eder, sonra kol saatini kontrol eder. "Gece kalmam gerçekten gerekli mi?" diye fısıldıyor. "Sekiz yaşında mıyız biz?"

"Bekârlığa veda partileri genellikle bütün gece sürer Mitch."

Bruce beni duyuyor ve kollarını kullanarak tüpünü bize doğru yaklaştırıyor. "Dostum, bir pijama partisine gitmeyeli uzun zaman olmuştu! Bunu daha sık yapmalıyız."

Remy bizden birkaç metre uzakta ve yaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Onun yerine gözlerini deviriyor.

West tüpünün üzerinde yüzüstü yatar ve bacaklarını kullanarak kendini daha yakına tekmeler. Birasını yüksekte tutuyor, böylece içine göl suyu girmiyor. "Bu bir pijama partisi değil! Biz *erkeğiz*!"

Bruce göğsünü şişirir ve sesini daha da kalınlaştırır. "Üzgünüm, erkekçe bir pijama partisi."

Hepimiz gülüyoruz, sürekli huysuz olan Mitch bile gülümsüyor.

West yumruklarını Tarzan'ın yaptığı gibi göğsüne vurur. "İşte böyle! Şimdi yastık savaşı ne zaman?"

Tüpü Remy'ninkine yakın olan Harrison, West'e alaycı bir bakış gönderir. "Yastık savaşı falan yok, West."

Bruce kıkırdar. "Yarın gece yastık savaşı yapabilirsiniz West." Ağzı açık, abartılı bir şekilde göz kırpmıyor.

"Oh evet!" Sırıttıyorum. "Belki iç çamaşırınla bile, eğer şanslıysan."

Bruce kaşlarını sallıyor. "Ya da iç çamaşırsız."

Harrison az önce yuttuğu bira yudumunda boğulur. Yumruğunu birkaç kez göğüs kafesine vurur. "Dur! O benim kız kardeşim!"

Bruce ırkılır. "Ah evet, unutmuşum. Kusura bakma dostum."

Mitch inleyerek bizden uzaklaşıp Harrison ve Remy'ye doğru kürek çekiyor.

Belli ki şu anda bizimle olamayacak kadar erkek ve ciddi.

"Siz ihtiyarlar sakın zamanınızın tadını çıkarın; parti burada ama" diye bağıriyorum ki beni duyabilsinler ve alaycı bakışlarla karşılaşıyorum.

"Bütün gece Xbox'ta NHL oynayacağız, değil mi?" West, video oyunu ihtimali karşısında biraz fazla heyecanlı bir ses tonuyla soruyor.

"Oh." Alt dudağımı çocuksu bir surat ifadesiyle dışarı çıkarıyorum.

"Emin değilim.

Harrison sağdıcnız; ona sormanız gerekecek."

West bir kahkaha atıyor ve uzanıp nemli göl saçlarımı karıştırıyor. "Sen koca bir bebeksin. Böyle devam edersen senin işini sağdıçlıktan çiçekçiliğe çeviririm."

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Mükemmel bir çiçekçi çocuk olurdum ve bunu sen de biliyorsun."

Bruce ve West gülüyor ve benim sahte surat ifadem de kahkahaya dönüşüyor. "Peki, nedimeler yarın ne giyecek?" Hayal etmeye çalışarak

soruyorum

Noel'in nasıl görünebileceğini. Geçen yıl onunla tanıştığımdan beri birkaç kez yanına gittim, çünkü Mel'den çok uzakta değildi. Ama tüm flörtlerime rağmen benden iğreniyormuş gibi davranıyor.

West gökyüzüne bakıyor, artık alacakaranlık çöküyor. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Renklerin deniz köpüğü yeşili ve mercan olduğunu biliyorum."

"Deniz köpüğü yeşili de neyin nesi?" Bruce'un yüzü tiksintiyle buruşur. "Kusmuk yeşili hayal ediyorum."

West bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrim yok. Ben sadece Mel'in koridorun sonunda bana doğru yürüyor olmasını önemsiyordum. Geri kalan her şey onundu. Ve o bu etkinlik planlama, organizasyon işleri için yaşıyor. Ben arkama yaslanıp onun işini yapmasına izin veriyorum."

"Akıllı adam," diyor Harrison'ın sesi omzumun üzerinden. Bize doğru süzülüyor ve tüpü benimkine değince duruyor. Onu çabucak tanıyorum, siyah saçları, kahverengi gözleri, uzun bacakları var. Kısacası, her yönden kız kardeşinin tam tersi. Sivri çenesi ve yuvarlak köpek yavrusu gözleri dışında.

"Sen fizyoterapistsin, değil mi?" Başını bana doğru çevirmesine neden olacak şekilde pat diye söyledim.

"Evet, bayıldım." Özlemle gülümsüyor.

"Eagles için çalışmalısın. Her zaman iyi fizyoterapistlere ihtiyacımız var."

"West de bana aynı şeyi söyledi. Belki şımartacak yeğenlerim olduğunda daha yakın olmak isterim." West'e sert bir bakış atıyor.

West gülerek başını arkaya atar. "Önce düğünü halledelim."

Gülüyorum. "Acele et West. Harrison'la daha fazla takılmak istiyorum."

Bruce tüpümü itti. "Dostum, belki de kız kardeşini en iyi arkadaşıyla öpüşürken görmek istemediği için başka bir şehirde yaşıyordur."

Harrison yüzünü buruşturuyor ama omuzları rahatlıyor, sanki Bruce ona mükemmel bir bahane vermiş gibi. "Evet, aynen öyle. Bruce anlıyor."

West kıkırdar. "Üzgünüm, üzgün değilim," diye takılır ve bira kutusunu ağzına götürüp bitirir. "Pekala çocuklar, açlıktan ölüyorum."

Harrison'ın gözleri saatine kayıyor. "Mükemmel, çünkü teslimatçı Chipotle siparişimizi az önce bıraktı."

Tüm çocuklar, hatta Mitch ve Remy bile, iskeleye doğru olabildiğince hızlı kürek çekmeye başlar.

Ertesi sabah hepimiz düğün kıyafetlerimiz içinde son derece şıktık. Tüm sağdıçlar lacivert pantolon ve deri oxfords, beyaz düğmeli gömlekler ve deniz köpüğü yeşili kravatlar giyiyor. Göl kenarında yapılacak bir düğüne uygun, resmi ama rahat bir görünüm.

Alt kattaki büyük misafir odasındayız, ana yatak odasını kızlara bıraktık. Sadece bir boy aynası var ve Bruce onu kapıyor. Aynada kravatını inceliyor, dikkatlice dokunuyor.

"Demek bu deniz köpüğü yeşili." Başını sallarken ağzı onaylar gibi kıvrılıyor. "Beklediğimden çok daha iyi."

West onu iterek yolundan çekiliyor ve bir elini normalde dağınık olan ve şu anda mükemmel bir şekilde jölelenmiş sarı saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Benim kızım asla kusmuk yeşilini seçmez. Kusursuz bir zevki var." Söylediklerine vurgu yapmak için göğsünü şişiriyor.

West'in babası odaya dalar. West'inki gibi gri-mavi olan gözleri, oğlunun hayalindeki kızla evlenmeye hazırlandığını görünce anında yaşlarla dolar.

"Vay canına. Çok yakışıklısın oğlum! Annem ve kızlar içeri girip giremeyeceklerini soruyorlar. Herkes uygun mu?"

West kıkırdar. "Evet, herkes giyindi."

Annesi ve kız kardeşleri odaya giriyor ve hepsi West'i büyük bir grup kucaklamasıyla kucaklıyor. Sert ve rahatsız görünen Remy, Bruce ve Mitch'e bakıyorum. Sanırım hepimiz özel bir aile anına izinsiz girmişiz gibi hissediyoruz. Dikkatlerini çekmek için boğazımı sessizce temizleyerek çenemi kapıya doğru kaldırıyorum ve usulca odadan çıkıyoruz.

Sessiz koridora çıktığımızda Remy rahat bir nefes alıyor. "Vay canına, çok duygusaldı."

Mitch duvara yaslanır. "Ah, bütün gün duygusal mı geçecek?"

"Bu bir düğün," diye fısıldadım.

Mitch omuz silkiyor. "Ne olmuş yani? Düğünümde kimse ağlamasa iyi olur." Bu fikir korkunçmuş gibi titriyor.

Bruce sessizce homurdanır. "Düğününde ağlayan sen olacaksın. Sadece izle."

Mitch ona ters ters bakarak Remy ve benim kıs kıs gülmemize neden oldu.

Bruce pantolonunun ceplerini karıştırır ve bir kutu tıraş kremi ile bir kutu prezervatif çıkarır. "West'in arabasını süslememe kim yardım etmek ister?"

Mitch ve Remy kıs kıs güler, açıkça bu fikre katılırlar.

Bir el salladım. "Siz bensiz devam edin. Ben gidip kızların bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakacağım," diyorum, umursamaz bir ses tonuyla.

Hepsi çatık kaşlarla beni inceliyor, içimi görüyorlar. Ama hiçbir şey söylemiyorlar ve West'in arabasını aramak için garaj kapısına doğru gidiyorlar.

Köşeyi dönüp mutfağa doğru yürüyorum. Köşeyi döner dönmez kadınsı bir beden bana çarpıyor. Ellerimle hafifçe kollarını kavrayarak onu sabitliyorum, sonra bunun Noel olduğunu sadece duyularımı bastıran vanilya, şekerli kurabiye kokusundan anlıyorum.

Vay canına, canım çok fena kurabiye çekti.

"Ah, özür dilerim!" Tekrar tökezlememek için dizlerinin titremesiyle kollarımı tutuyor. Yüzüme bakıyor, onu ilk kez kimin tuttuğunu fark ediyor ve yanakları anında alev alıyor. Hazırlıksız yakalanmıştı ve bunun ondan gördüğüm ilk gerçek tepki olup olmadığını merak ediyorum. Belki de benden o kadar da etkilenmemişti.

Ağzım yavaş ve memnun bir sırtışıyla yukarı kalkıyor. "Sorun değil meleğim. İyi misin?"

Benden uzaklaşıyor ve birkaç adım geri atıyor. "Ben iyiyim."

Aradaki mesafe nedime elbisesi içinde onu ilk kez görmemi sağlıyor. Salyalarımın yere damlamasını engellemek için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Lanet olsun, bu kadın. Elbisesi pembemsi kırmızı renkte ve tam üstüne oturuyor, ince bir askı boynunun arkasından geçiyor. Korse ince vücudunu ortaya çıkarıyor, ardından narin kumaş belinden dışarı akarak elbiseye eğlenceli ve genç bir hava veriyor. Mercan rengi üzerinde harika durmuş, açık tenini güzelleştirmiş. Pürüzsüz cildini görebilmeyi ve spreylilik ile gölgelenmemiş olmasını seviyorum. Onu kollarımın arasına alıp çıplak omuzlarından birine bir öpücük kondurma isteği neredeyse nefesimi kesiyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp Noel'in neden olduğu sersemliği gözlerimden atmaya çalışıyorum. "Görünüyorsun-" Söyleyecek söz bulamıyorum.

"Nedime gibi mi?" Dudaklarını yana doğru kısıtıyor; emin değil, hatta belki de utangaç görünüyor. Gerçek kadına bir bakış daha.

"Nefes kesici."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, muhtemelen ona gerçek bir iltifat ettiğim için. İğrenç, abartılı bir flört yok. Sadece aklıma gelen ilk düşünceyi söyledim. Gözleri ayaklarıma indi ve sonra hızla yüzüme geri döndü.

"Sen de güzel görünüyorsun." Sesi gergin, sanki bana iltifat etmek ona gerçekten acı veriyormuş gibi.

"Teşekkür ederim."

Bir an için birbirimize bakıyoruz, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz. Daha önce hiç gerçek, alaycı olmayan bir konuşma yapmamıştık.

Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra yanımdan geçip geniş mutfığa giriyor. Noel buzdolabından bir şeyler çıkarıp mermer tezgahın üzerine koymaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Mutfığa girip mermer tezgâha yaslanarak soruyorum.

Buzdolabını karıştırırken sırtı bana dönüktü. "Gelinin öğle yemeğine ihtiyacı var. Ve baş nedime olarak, bugün tam olarak ne istiyorsa almasını sağlayacağım."

Alt raflardan birinden bir şey almak için belinden eğiliyor. Elbisesinin eteğinin yukarı doğru kalkarak o uzun, ince kalçalarını daha fazla ortaya çıkardığını fark ediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp ondan geriye doğru sayarak görüntüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Neden suratını öyle yapıyorsun?" Noel'in sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor ve gözlerimi açıyorum.

"Yok bir şey. Yemek yapmana yardım edeyim."

İç geçiriyor, sonra dönüp bir dolabı açıyor. Tabaklar en üst raftaydı ve onları almak için uzandı. "Yardımaınıza ihtiyacım yok."

Noel tabaklara ulaşmak için birkaç santim kısa. Şimdi benim parlama zamanım. Tam arkasına yerleşiyorum, onu ürkütmemek için bir elimi beline koyuyorum. Yukarı uzanarak diğer elimle raftan tabakları kolayca alıyorum. Geri çekildiğimde tabakları tezgahın üzerine, biriktirdiği diğer malzemelerin yanına koyuyorum.

Yüzü ve göğsü nefis bir allıkla pembeleşiyor ve ben gülümsemekle savaştık zorunda kalıyorum. Noel benden etkilenmek *istemese* de, kesinlikle etkilendiğine karar veriyorum. Şimdi merakım arttı... Eğer benden etkileniyorsa, neden buna karşı koyuyor?

Boğazını temizleyen Noel, yüzünü tekrar nötr bir ifadeye büründürür. Bir sürü konteyneri açmaya başlar.

saçma sapan sağlıklı görünen yiyecekler ve bir salata hazırlamak.

"Bunlar tohum mu?" Küçük, kahverengi noktalara benzeyen bir tanesine bakarak soruyorum. "Bu kinoa."

"Peki ya bu?" Yeşil sıvıyla dolu bir kabı gösteriyorum. "Ev yapımı sos."

"Peki ya bu?" Sırf sinir bozucu olmak ve sonunda bana bakmasını ummak için doğranmış marul dolu bir kabı dürtüyorum.

İnliyor. "Bu marul, Colby." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarını büzüyor.

"Oh!" diye sırtıtıyorum. "Her zaman böyle sağlıklı mı yersin?"

"Benim için değil. Mel anksiyetesi için özel bir diyet uyguluyor." Hazırladığı salatanın üzerine kaşıkla dökerken sos dökülüyor.

Lavaboya doğru adım atarak birkaç kağıt havlu alıp ona uzatıyorum. Onları çabucak kapıyor ve parmakları benimkilere değiyor. O bal rengi gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor ve benden hızla uzaklaşıp ortalığı silmeden önce keskin bir nefes alıyor.

Resmi elbisesini ve topuklu ayakkabılarını inceliyorum ve mutfakta ne kadar yersiz göründüğünü fark ediyorum. Eminim öğle yemeğini hazırlayabilecek başka biri vardır? Noel'in yukarıda diğer kızlarla birlikte fotoğraf çekmesi, göz kalemleriyle uğraşması ya da kadınların yaptığı her ne haltsa onu yapması gerekmiyor mu? "Neden şehirden yemek sipariş etmedin?"

"Çok soru soruyorsun."

Sessiz kalıp bir cevap bekliyorum.

"En yakın kasabada glüten ve süt ürünleri içermeyen hiçbir şey yoktu. Ben de geç saatlere kadar bunu yaptım. Mel onun için telaşlanmamı istemedi ve bunun bir restorandan alınmadığını bilmiyor. Ve öğrenmeyecek de." Demek istediğini anlatmak için bana dik dik bakıyor.

Onun sözleriyle tüm yüzüm yumuşuyor. Noel hakkında hayran olunacak bir şey daha: başkalarını ilk sıraya koyuyor ve sevdikleriyle ilgileniyor. Buna bir de zekası ve zarafeti eklenince, ne kadar mükemmel olduğu neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor.

Kalçalarının üzerine çöküp alt dolabı karıştırıyor ve bir noktada saklamış olması gereken bir paket servis kabıyla geri dönüyor. Üzerinde hâlâ aldığı kafenin etiketi var ama belli ki yıkanmış. Noel yaptığı salatayı kabın içine atıyor ve kapağını kapatıyor.

Sonra merdivenlere yöneliyor ama dönüp bana bakıyor, eliyle ağzını kapatıyormuş gibi bir hareket yapıyor, sonra da beni işaret ediyor. Bir yalvarış

onun sırrını sakla.

Başımı sallıyorum ve kalbimin üzerine çarpı işareti koyuyorum.
Eğer bana izin verseydi, onun tüm sırlarını saklardım.

BÖLÜM 2

NOEL

MEVCUT GÜN

"VE BU Roma İmparatorluğu'nun çöküşüydü," diyerek dersimi her zamanki gibi büyük bir patlamayla bitiriyorum. Öğrencilerin ilgisini canlı tutmak zorundayım. Gerçi yarısının canı çok sıkılmış gibi görünüyor. Hokey bursuyla gelen öğrencilerden ikisi arka sırada uyuyor.

Tarihten etkilenmeyen insanları asla anlamayacağım.
Modern dünyamızdaki her şey tarihten ilham almış ya da etkilenmiştir.

Dersimin yapıldığı amfi bile Roma Kolezyumu'nu hatırlatıyor. Ben en alttayım ve öğrencilerin oturduğu koltuklar benim üstümde yükseliyor. Neyse ki Gladyatör filmindeki adam gibi dev kılıçlar kullanmak yerine sadece ders veriyorum ve ekranda slaytlar gösteriyorum.

Ders bittiğinde, öğrenciler odadan dışarı süzülüyor. Bazıları durup gülümsüyor, diğerleri beni tamamen görmezden geliyor ve birkaçı da çekici olduklarını düşünerek benimle flört etmek için oyalanıyor. Hokey bursuyla gelen çocuklar şimdi uyanık ve benden vize ödevlerinin süresini uzatmamı istiyorlar. Verdiğim sürenin hokey programlarına göre imkansız olduğunu iddia ediyorlar. Hatta o kadar ileri gidiyorlar ki, pazularını daha büyük göstermeye çalışır gibi ellerini koltuk altlarında birleştiriyorlar. Sanki bu beni onlara yardım etmeye ikna edecek.

Keşke tarih dersinde de spor salonunda çalıştıkları kadar sıkı çalışsalar.

Onlara sıkı, profesyonel bir gülümseme veriyorum. "Son teslim tarihi tartışmaya açık değil *çocuklar*. Ama ekstra yardıma ihtiyacınız olursa kütüphanede toplanan bir çalışma grubu var." Dönüp masamdan üzerinde çalışma grubunun bilgileri olan bir broşür alıyorum ve siyah saçlı olana uzatıyorum. "İyi hafta sonları." Bana da iyi bir hafta sonu geçirmemi söyleme zahmetine girmeden homurdanarak gidiyorlar.

Tüm sporcular aynıdır: egoist, sadakatsiz, narsist ve kalbinizi kıracaklardır... garanti. Bu da on yıl önce sporculara tövbe etmemin nedenlerinden biri.

En iyi arkadaşımın kocası Weston Kershaw bir istisnadır. Ama West ve en iyi arkadaşım Mel, birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlar ve West, şöhretin ve paranın aklını başından almasına izin vermedi.

Telefonumun alarmı çalıyor ve büyük masanın arkasından çantamı alıyorum. Alarmı kapatmak için ekrana dokunarak tarih bölümü dekanıyla yapacağım toplantı için eşyalarımı topluyorum.

Hızla, geniş kampüs boyunca dekanın ofislerinin bulunduğu ana binaya doğru ilerliyorum. Arlington, Virginia'da muhteşem bir Eylül sonu günü. Paltoya ihtiyaç duyulmayacak kadar sıcak ama uzun kollu giyilebilecek kadar da serin. Kampüsün etrafındaki asırlık ağaçlardan dökülen rengârenk yaprakları seyretmekten keyif alıyorum, sonbahar renkleri etrafımı saran güzel tuğla binalarla daha da canlı hale geliyor. Serin bir esinti yanımdan geçerek çıplak boynumun karıncalanmasına neden oluyor. Hafifçe titriyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. Sadece dışarıyı soğuk olduğunda saçlarımı uzatmayı düşünürüm. Ama bu bukleler çok dağınık ve uzarsa beni deli edeceğini biliyorum.

Arlington Üniversitesi'nin ana binasına giriyorum, yürürken topuklarım antika fayanslara çarpıyor. Tarih bölümü dekanına ait ofise ulaştığımda, lake meşe kapıyı hafifçe tıklatıyorum.

"İçeri gel," sesi kapının diğer tarafından çınlıyor.

Gülümseyerek kendimi o tanıdık mekâna bırakıyorum. Dean Morris bilgisayarında bir şeyler yazıyor ama ben kapıyı arkamdan kapatırken başını kaldırıp bakıyor. Dudakları yukarı doğru çekiliyor ve gümüş gözlüklerini çıkarıyor. Dean Morris'in siyah saçları gri ile çillenmiş, başının arkasında şık bir bukle halinde toplanmış. Nazik kahverengi gözleri her zaman herkesin bilmediği bir şey bilip bilmediğini merak ettirecek şekilde parıldar. Belki de bu yüzden sürekli sırıtıyor. Gerektiğinde korkutucu olabiliyor ama normalde çok tatlı bir insan.

"Dr. Woodcock, her zamanki gibi çok hoş görünüyorsunuz."

Gözlerim kahverengi tüvit pantolonuma, deri pantolon askılarıma ve beyaz düğmeli gömliğime kayıyor. En sevdiğim kıyafetlerimden biri. Eski dünya tarzımın herkese göre olmadığını biliyorum ama tarihi parçaları modern olanlarla karıştırmayı seviyorum. Siyah sivri burun topuklu ayakkabılarım da takıma ihtiyacı olan modern dokunuşu veriyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve cilalı meşe masasının karşısındaki avcı yeşili berjer koltuklardan birine oturuyorum. "Peki, beni hangi konuda görmek istediniz?" Bir buçuk saat sonra başka bir dersim olduğunu ve öğle yemeği yemem gerektiğini bildiğim için doğrudan konuya giriyorum.

Tüm dikkatini bana veriyor, ellerini masasının üzerinde birleştiriyor. "D.C. Çocuk Hastanesi'nin Cumartesi günü yardım galasını biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Ben de katılmayı planlıyordum ama Bay Morris bu hafta sonu bizim için sürpriz bir kaçamak planladı." Gözleri masasının üzerindeki, içinde kocasıyla birlikte çekilmiş fotoğraflarının olduğunu bildiğim çerçeveye kaydı. Otuz yılı aşkın evliliklerinden sonra hâlâ birbirlerine delicesine aşıklar. "Benim yerime katılabileceğini umuyordum. Süslenmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum." Göz kırptı.

Gülüyorum. "Onur duyarım. Şimdiden kıyafetimi planlıyorum."

"İki biletim var; bir eş getirmelisin." Kaşları hafifçe kalktı.

Derin düşüncelere dalmış gibi yaparak tavana bakıyorum. "Vay canına, seçim yapmak zor olacak. Brad'e mi, Derek'e mi yoksa Chad'e mi sorayım? Şu anki repertuarımda çok fazla romantik ilgi alanım var."

Kıkırdıyor. "Eminim bir yolunu bulacaksın. Ve bir ürüne teklif vermeni istiyorum, Üniversite hayır etkinliği için yirmi bin dolar ayırdı. Yani, bizim için iyi bir şey kazan."

"Yapacağım."

"Mükemmel, biletleri ve tüm detayları size hemen e-posta ile göndereceğim. Bunu benim için yaptığın için teşekkürler." Gözlüklerini alıp tekrar yüzüne yerleştiriyor. "Gitmen gereken yerler, görmen gereken Brad'ler, Chad'ler ve Derek'ler olduğunu biliyorum. Sizi daha fazla tutmayacağım."

Başım gülererek geriye düşüyor. "Pekâlâ," diye ayağa kalkıyorum. "Bu hafta sonu Bay Morris'le iyi eğlenceler."

Vedalaşıyoruz ve kısa mesafeyi yürüyerek yan taraftaki yemek alanı ve içinde şirin bir kahve dükkânı olan binaya gidiyorum.

Kampüsteki kafenin kapısını açarak içeri birkaç adım attım ve Dexter Hawthorne'un kazak yelekli göğsüne çarptım. İş aşkım.

Onun karanlık gözleriyle karşılaşınca yüzüm ısınıyor. Daha önce hissettiğim havadaki soğuğu unutun, şimdi oldukça sıcakım ve yüzümün sıcaklığından parlak kırmızı da olduğunu varsayıyorum. Ugh.

Dexter uzun, ince kollarından biriyle dirseğıme uzanarak beni sabitliyor. Hafifçe gülümsüyor, her zaman kendini kontrol ediyor ve asla sinirlenmiyor. Ben de gülümsüyorum, o bana dokunurken kelimeler düşünemiyorum.

Geçen sonbahar İngiltere'deki bir üniversiteden buraya transfer oldu. Yakışıklı, eğitimli, tamamen rüya gibi ve İngiliz aksanı var. Flört etmek için elimden geleni yaptım -ki açıkçası pek de iyi sayılmaz- ama yine de bana ilgi göstermedi. Beni hiç kontrol etmedi bile.

Daha cesur olsaydım, onu hayır galasına davet ederdim. Ama cesur değilim. Ve ben takip *edilmek* istiyorum... tam tersi değil. Ben güçlü ve bağımsız bir kadıyım, elbette. Ama aynı zamanda Brontë kardeşlerin yazdığı her şeyi seven yaşlı bir ruhum.

Heathcliff hakkında ne dersiniz deyin, Cathy onun kendisine olan aşkıdan bir kez bile şüphe etmedi. Heathcliff bir kadının peşinden nasıl gidileceğini biliyordu. Cathy başka biriyle evlendikten sonra muhtemelen durabilirdi.

"İyi misiniz, Dr. Woodcock?" İngiliz aksanlı sesinden sınıfsal bir hava akıyor.

Gözlerimi birkaç kez kırpttırıyorum ve hâlâ baktığımı fark ediyorum. "Oh, evet! Teşekkürler, Dr. Heathcliff." Hatamı fark ettiğimde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Yani, Dr. Hawthorne!"

Bana şaşkın bir gülümseme veriyor. "Pekala, şimdi derse gitmeliyim. Biraz kahve için, belki uyanmanıza yardımcı olur."

"Ha, sen de!" O kapıdan çıkarken ben de karşılık veriyorum ve küçük zil çalıyor. Elinde kahve bile olmadığını fark ediyorum ve anında kendimi aptal gibi hissediyorum.

İşte ben, zeki, geleneksel olarak çekici bir kadıyım ve yakışıklı bulduğum bir adamın yanında aklıyı kaybediyorum. İncelediğim tüm tarihi feministler ve kadın hakları ikonları mezarlarında ters dönmüş olmalılar.

Üniversitedeki erkek arkadaşımıyla yaşadığım kalp kırıklığından beri kimseyle çıkmadım. Tanıştığım erkekler genellikle benden çok daha yaşlı olan iş arkadaşlarım ya da çok daha genç olan öğrenciler.

Gurur ve Önyargı'nın 2005 uyarlamasında Charlotte Lucas'ın söylediği o sözün vücut bulmuş haliyim. Yirmi dokuz yaşında olmam dışında... ve finansal olarak istikrarlıyım. Muhtemelen aileme de yük olmuyorum... ama korkuyorum ve kesinlikle bir beklentim yok.

"Hanımefendi... Hanımefendi!"

Kahve tezgâhının arkasındaki sinirli öğrencinin sipariş vermemi beklediğini fark ederek birkaç kez göz kırpttırıyorum.

"Ah! Pardon! Ben bir chai latte alayım... biraz da kremalı," diyorum kendime güvenerek. Keşke Dexter da burada olup siparişimi dinleseydi, o zaman benim de İngiliz olduğumu ve cennette eşleştiğimizi bilirdi. Ama ne yazık ki o sadece benim bir embesil gibi etrafta dolanıp kendimi aptal durumuna düşürdüğüme şahit oldu.

Kibar olmayı öğrenmek için bir yüksek okul var mı? İhtiyacım olan kurs bu.

Belki flörtte çift anadal yapabilirim, çünkü o konuda da berbatım.

Neden erkekler on sekizinci yüzyıl edebiyatı bilgimden etkilenmiyor?

BÖLÜM 3

COLBY

Antrenman sırasında kalede olan Bruce'a doğru olabildiğince hızlı kayarak, buzun bir ucundan diğerine olan yarışımızda çaylakları geride bırakıyorum. Performansıma teatral bir son vermek için, kalenin önünde klasik bir hokey durağı yapıyorum ve Bruce'un üzerine küçük bir kar fırtınası gibi buz parçaları püskürtüyorum.

Yüzündeki buzı temizlemek için hızla gözlerini kırıştırıyor. "Seni pislik," diyor ama gülüyor. "Hâlâ genç yavrulardan daha hızlısın, ha?"

"Elbette." Gelecek hafta otuzuncu yaş günüm olduğu için kendimi yaşlı hissetmemeye çalışarak omurgamı dikleştiriyorum. Otuzun ille de yaşlı olmak anlamına gelmediğinin farkındayım ama hokeyde yaşlı demek. Çaylaklar bana bakıyor ve hız antrenmanlarında onları yenmemden yakınıyorlar, bu yüzden henüz endişelenecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum.

Yeni oyuncular ve ikinci lig takımımızdan getirdikleri bir defans oyuncusunu inceleyen ve iPad'ine notlar alan Koç Young'a bakıyorum. Bu, sezon öncesi resmi olarak başlamadan önceki son antrenman haftamız. Biz yaşlı ve tecrübeli oyuncular bu maçlara pek katılmıyoruz ama koçlar için çaylakların performansını görmek ve umarım birkaçıyla sözleşme imzalamak için iyi bir yol.

Yeni defans oyuncusu yedek kulübesindeki su şişesine giderken yanımdan kayarak geçiyor. "Hey, dostum! Bugün iyi iş çıkardın. Travis'ti, değil mi?" Ona sordum.

Yavaş kaydığını ve sol bacağına sağ bacağına tercih ettiğini fark ediyorum. "Evet," diye homurdanıyor, gülümsemeye ya da arkadaşça davranmaya zahmet etmiyor. Belki bir kasını incittiği içindir, belki de sadece bir pisliktir. Bunu zaman gösterecek.

"İyi misin?" Onu banka kadar takip ettim.

"Ben iyiyim." Yüzünü buruşturuyor, pedlerinin arasından bacağına ovuşturuyor. "Buz torbasının iyileştiremeyeceği bir şey değil." Hâlâ

gölümsemlor ya da sohbet etmek istiyormuş gibi davranmıyor.

Onu rahat bırak.

West yanımda kayıyor, antrenman boyunca yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Bugün biraz yavaşsın West. Mel dün gece seni uyutmadı mı?"

Beni itiyor ama yine de yüzündeki gülümsemeyi silemiyor. Sanırım cevabım evet. Gülüyorum ve yüzü kızarıyor. Bu da beni daha çok güldürüyor. "Utanma, neredeyse hâlâ balayındasın. Yorgunluğunu bir onur rozeti gibi tak."

Remy patenle kayıyor ama gözlerini yeni adamlardan ayırmıyor. Muhtemelen koç gibi onlar hakkında içsel notlar alıyor. Takım kaptanı olarak, Koç Young'ın Remy'nin görüşlerini almak isteyeceğinden eminim.

"Neyi onur rozeti gibi takacaksın?" Remy soruyor.

Yemin ederim, kulakları rahatsız edici derecede keskin. West bana ciddi bir bakış atıyor ve aslında ne konuştuğumuzu ona söylemememi sessizce emrediyor.

Temiz bir şekilde, "Evli bir adam olarak tabii ki" diyorum.

Remy'nin yüzü dönerek bana ve West'e odaklandı. "Evliliğin harika bir şey olduğuna eminim ama bugün sahada çok yavaşsın Kershaw." Remy'nin sesi o kadar ciddi ki şaka yaptığını anlamam tam beş saniye sürüyor.

West'e göz kırpmıyor ve beni kızaran takım arkadaşımın baş başa bırakarak kayarak uzaklaşıyor. Kıs kıs gülüyorum ve o da beni itiyor.

Mitch, en iyi defans oyuncumuz, bir anda ortaya çıktı. Elini uzattı ve beni tekrar patenlerimin üzerine kaldırdı. Sırıttırıyor, ki bu onun için yeni bir şey. Altı ay önce, yüzünün gülümseyebileceğini ya da sırıtabileceğini düşünmüyordum... ama sonra şimdi nişanlısı olan Andie ile tanıştı.

"Umalım da Kershaw'ın tüm sezon boyunca dikkati bu kadar dağılmasın," diye homurdanıyor ama o kadar da sinirlenmiş görünmüyor.

"Sırada sen varsın, biliyorsun. Biz daha ne olduğunu anlamadan, tüm ekip twitter'da yeni evli çiftlere dönüşecek."

Haysiyetsiz bir kahkaha attı. "Odaklanmam caydırılmaz. Andie tarafından bile." Birden dikkati sol omzumun üzerinde bir yere gidiyor ve yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. Gülümsemesi çok tuhaf, sanki daha önce hiç kullanmadığı kaslarını kullanıyor. Bana ilk adımlarını atan bir tayı hatırlatıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve camın arkasında bizi izleyen Andie ve küçük kardeşi Noah'ı görüyorum.

"Lazer odaklı, ha?"

Beni görmezden geliyor ve onları selamlamak için kayıyor. Muhtemelen pleksiglasın arkasından onu öpebilmeyi diliyordu.

Başımı sallayarak banktan su şişemi alıyorum ve Bruce ile sohbet etmek için ağa doğru ilerliyorum. Sanki bir yıl ayrı kalmışlar gibi birbirlerine gülümseyen Mitch ve Andie'yi izliyorum.

"Herkes evleniyor, dostum. Sıradaki sen mi olacaksın?" Bruce alay ediyor. "Noel evet dese gelecek hafta evlenirdim." Elimi kaldırıyorum Kaşlar yukarı ve aşağı.

Filenin arkasından su şişesini aldı ve beni onunla ıslattı. "Sanırım önce bir randevuyu kabul etmesini sağlamalısın."

Elimi kayıtsızca önümde sallıyorum. "Detaylar."

Bruce bir kahkaha atıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ona olan tutkunun şimdiye kadar geçeceğini düşünmüştüm."

"Sen de ben de." Patenlerime bakıyorum ve milyonuncu kez neden *geçmediğini* merak ediyorum. West ve Mel'in Temmuz'daki düğününden beri onu görmedim bile ama yine de aklımdaki tek kadın o.

Antrenmandan sonra duş alıp üstümü değiştirdim. Eve gitmek için otoparka doğru ilerlerken Koç Young'ın ofisinden bir *mesaj* geliyor.

"Knight, buraya gel," diyor Koç Young.

Birkaç adım geri giderek ofisinin içinde ay yürüyüşü tarzında geriye doğru yürüyorum. Derin bir iç çekiyor ve gözleri odanın içinde masasının yanındaki sandalyelerden birine kayıyor.

Bir sandalye kapıp masasına yaklaşıyorum ve oturuyorum. Koç'un ofisi güzel ama sade, duvarların her yerinde formalar ve hokey hatıraları var ve doğal ışığı içeri alan iki pencere var.

"Beni şimdiden özledin mi, Koç? Sadece... ne kadar oldu? Otuz dakika mı?"

Gözleri sanki yuvarlanacakmış gibi garip bir şey yapıyor ama kendini durduruyor. Onun yerine yüz hatlarını belli belirsiz bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Midem garip bir takla attı. Bu iyi bir şey olamaz. Koç Young ve genel menajerimiz Tom Parker, Remy'den hep iyilik isterler. Olgun, istikrarlı Remy. Benden asla. Yutkunuyorum. "Tamam," diyorum gözlerimi büyüterek, devam etmesi için onu zorluyorum.

"Bu hafta sonu bir hayır galası var."

Anında rahatladım. Bir gala, önemli bir şey değil. Sandalyede arkama yaslanıyorum ve ona Colby Knight'a özgü sırtışıma yapıyorum. "Ahh, senin de bir randevuya ihtiyacın var. Neden söylemedin?" Ona göz kırptıyorum.

"Şövalye," diyor azarlayıcı bir ses tonuyla. "Beş saniyeliğine ciddi ol."

"Peki, tamam. Devam et."

"Tom aylar önce benden yardım müzayedesini için bir '*D.C. Kartalı ile bir akşam*' düzenlememi istedi. Ben de şimdiye kadar unutmuşum." Lacivert polosunun yakasını gergin bir şekilde düzeltiyor. "Doğal olarak, içinizden birinin *D.C. Kartalı ile Akşam*'da Kartal olmasını istiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Birimizi açık artırmayla mı satıyorsun?"

"Sadece bir akşam için! Akşam yemeği," diye kekeliyor. "Ve bu iyi bir amaç için!"

Müzayede çocuk hastanesi için yapılan araştırmalara fon sağlayacaktır."

Omuzlarını gevşedi. Takımın bizim için çeşitli sosyal yardım fırsatları var ama çocuk hastanesinde gönüllü olmak benim favorim. Kararımı çoktan vermişim ama Koç'la biraz daha uğraşmaya karar verdim. Ne kadar gergin olduğunun tadını çıkarıyorum. "Bakalım doğru anlamış mıyım, çocuk araştırmaları için bedenimi, hem de *çok* güzel bir bedeni satmam mı gerekiyor?"

"Hayır, hayır, hayır." Oturduğu yerden ayağa kalkar ve ellerini sallamaya başlar. "Her şeyi yanlış anladın. Bırak baştan başlayayım." Alnında ter oluşuyor.

Başını arkaya atıp gülüyorum. Başımı kaldırdığımda Koç Young'ın bana kaşlarını çatıldığını fark ediyorum.

"Yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Evet, evet." Başını salladım. "Yapacağım. Bundan ne çıkarım olacak?"

"Açık artırma parasının çocuk araştırmalarına yardım ettiğini bilmenin memnuniyetini yaşayacaksınız. Ve muhtemelen zengin ve yaşlı bir adamla güzel bir akşam yemeği yiyeceksiniz."

İç çekerek sandalyeden kalkıyorum ve kapıya doğru bir adım atıyorum. "Sanırım bunu halledebilirim." Gitmek için dönüyorum ama kapının önünde duruyorum. "Neden Remy ya da Bruce'a değil de bana sordun?"

"Remy hayır dedi. Kesinlikle." Koç ofis koltuğuna geri yığıldı. "O zaman sana sormamı söyledi. Smokin içinde 007 gibi görüldüğünü söyledi."

Kıkırdıyorum. "Sevdiğimi sanmıyorum; sevdiğimi *biliyorum*."

Alaycılığını görmezden geliyor. "Bunu yaptığın için teşekkürler, detayları sana mesaj atarım." Kapıya doğru bir el sallayarak kovulduğunu haber veriyor.

Antrenmandan eve geldiğimde, dört arabalık garajımdan geniş bir çamur odasına, oradan da mutfğa açılan kapıyı açıyorum. İçeri adımımı atar atmaz, yeni temizlenmiş karo zeminimi bozmak istemediğim için ayakkabılarımı paspasın üzerinde çıkarıyorum. Mutfğa girdiğimde, annemin saçlarını her zaman yaptığı o tanıdık esmer dağınık topuzu görüyorum. Annem bekâr bir anne olarak geçinmek için ev temizliğinde çok çalıştı. Hokey oynamam için çok fedakârlık yaptı, ucuz bir spor değil. Eagles tarafından seçildiğimde, onu da yanımda buraya getirdim. O zamandan beri her hafta evimi temizlemesi ve yemeklerimi pişirmesi için ona para ödüyorum. Bir şeften daha ucuz ve annem gelirini kaybetmedi. Ayrıca, İtalyan yemekleri harikadır... ve onun New York'ta tek başına olduğu düşüncesi kalbimi kırdı.

Sırıtiyorum, arkasından yaklaşıp omuzlarını tutuyorum. Bir çığlık atarak neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Colby! Bu kadar büyük bir insan nasıl bu kadar sessiz olabilir?"

Kıkırdıyorum. "Beni daha önce hiç sessiz olmakla suçlamamıştın."

Kahverengi gözleri parıldıyor. "Doğru. Sınıfta konuştuğun için başın hep beladaydı. Ve hiçbir şey değişmedi."

Yanağından öptükten sonra ne pişirdiğini görmek için etrafında dönüyorum. "Tavuk ve gnocchi mi?"

"En sevdiğim sensin!" İç çekiyor. "Keşke bana ödeme yapmayı bıraksan. Artık evliyim ve sen benim oğlumsun! Bu çok saçma."

"Başka birine ödeme yapmak bana iki katına mal olur anne. Önemli bir şey değil." Omuz silktim.

Başını sallıyor, devasa, paslanmaz çelik ocağıma geri dönüyor ve çorbayı karıştırıyor. "Antrenman nasıldı?"

Büyük adanın arkasındaki bar taburesine atlıyorum ve ona antrenmanlardan bahsediyorum, bana çocukluğumu hatırlatıyor. Ama şimdi kendime ait 5.000 metrekarelik bir evim var. "Oh, sonra Koç benden kendimi hayır kurumlarına bağışlamamı istedi."

Başını bana doğru çevirdi. "Ne?"

Gülüyorum ve ona yardım müzayedesinden bahsediyorum. Açıkladığımda biraz rahatlamış görünüyor ama yine de endişeli. "Bundan hoşlanmadım. Neden rastgele kadınlarla çıkmak zorundasın? Hiç yuva kurmayacak mısın?" Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Charlie'yle ne kadar mutlu olduğumuza baksana."

Buna sıırıtiyorum. Onu mutlu görmeyi seviyorum. Babam beni aldattığında yıkılmıştı, bir daha aşık olabileceğine inandığını hiç sanmıyorum. Ama Charlie muhtemelen onu hak eden tek erkek. Bu adam onun için

Koruyucu aile sistemi için aile avukatı olarak çalışan, olabildiğince aziz. Geçen yıl evlendiler ve hâlâ balayındalarmış gibi davranıyorlar.

"Ben gencim anne. Ekmem gereken yaban yulaflarım var," diyorum sırtarak. Ama son zamanlarda hiç yulaf ekmedim. Bu fikir artık beni heyecanlandırmıyor.

Cevabıma şaşırılmış görünüyor. "Otuz yaşına girmek üzeresin! Seni iyi bir kızla evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş olarak görmeyi çok isterim. Harika bir baba olursun." Annem ciddileşti. "Ama Chip and Dale dansçıları gibi etrafta dolaşmaya ve açık artırmayla satılmaya devam edersen karını bulamayacaksın!" Yine sinirlenerek bana sırtını döndü.

Evet, bir yıldır *gezip* tozmadım. Barlara gidip birileriyle tanışmak için bile istek duyamıyorum. Belki de gerçekten yaşılanıyorumdur.

"Anne, sakın ol. Bu Kartal'la bir akşam, randevu değil. Muhtemelen ezelden beri Eagles taraftarı olan yaşlı bir adam kazanacak. Takımın buz pistinde onlarla kayacağım, birlikte birkaç fotoğraf çekeceğiz ve her şey bitecek. Büyütülecek bir şey değil."

Dudaklarını büzüyor. "Umarım haklısındır. Çünkü dışarıda etrafa saçacak çok parası olan bir sürü çılgın kadın var."

"Her zaman koruyucu anne." Sevgiyle gülümsüyorum ve o da bana tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Ebeveynlik modunu kapatmak çok zor. Üzgünüm."

"Belki Charlie'yle birkaç çocuğunuz olur, o zaman benim için endişelenemeyecek kadar yorgun olursunuz," diye takılıyorum.

"Artık çocuk sahibi olmak için çok yaşıyım Colby. Fiziksel ve zihinsel olarak," diyor zoraki bir kahkahayla. Bakışları benimkilerden uzaklaşmadan önce kısa bir süre göz göze geliyoruz. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum... Babam çocuk sahibi olmak için çok yaşlı değil. Bu yüzden küçük kardeşim.

Annemin Charlie'yle daha önce tanışmamış olması kalbimi acıtıyor. O bir insanın isteyebileceği en iyi anneydi ve hayatı farklı bir şekilde ilerleseydi, sanırım bir sürü çocuğu olurdu.

Onu yemek pişirirken izlerken büyükanmem olarak hayal ediyorum, bir kaptan diğerine sorunsuzca geçiyor, karıştırıyor ve soteliyor. Onu torunlarıyla birlikte kurabiye pişirirken, dağınıklığı umursamazken görebiliyorum.

Göğsümde giderek daha tanıdık hale gelen bir sızı var. Kendi ailem için bir sızı. Hayatımı paylaşacağım bir eş, bu büyük evin odalarını dolduracak çocuklar. Kendime ait bir aile.

Bir yıl önce bu oyunu oynuyordum ve hayatımın en güzel zamanını geçirdiğimi düşünüyordum. En iyi dönemimdeydim. Ama şimdi her şeyi yanlış mı yaptığımı merak etmeye başladım. Tek bir kadınla bir hayat geçirmek sıkıcı değil, dokunaklı. NHL'ye girmek gibi, bunun için inanılmaz derecede çok çalışıyorsunuz ve sonra bunu korumak için çabalıyorsunuz. Her gün o tek şeye odaklanırsınız, elinizden gelenin en iyisini yaparsınız. Ben de böyle bir ilişki istiyorum. Bunun için hazırım.

BÖLÜM 4

NOEL

CUMARTESİ Öğrencilerimin sınavlarını teslim ettiklerinden emin olmak için hızlıca çevrimiçi portali kontrol ediyorum. Dönemin bitmesine daha bir ay var ve henüz okuyup not vermem gereken bir araştırma ödevim yok. Hâlâ yapabiliyorken Cumartesi günlerimi dinlenerek geçiriyorum.

Son teslim tarihlerini uzatmamı sağlamaya çalışan sporculardan biri dışında herkes verdiğim sınavları tamamladı. İç çektim. Neden şaşırmadım ki?

Tüm sporcuları tek bir büyük kutuda toplamamam gerektiğini biliyorum... bu kutuyu *sinir bozucu* olarak nitelendirebilirim. Ancak farklı olduklarını defalarca kanıtlamakta başarısız olduklarında bunu yapmamak da zor.

Weston Kershaw beni haksız çıkaran tek kişi. Ve bu konuda mutluyum... çünkü eğer arkadaşımın kalbini kırsaydı, bunun için onu asla dövmeydim. O çok iri ve kaslı. Neyse ki iyi bir adam ve onu asla incitmez.

Remy ve Bruce da iyi görünüyorlar, gerçi onları o kadar iyi tanımıyorum. Mitch hiç gülümsemiyor ama Andie'yi mutlu ediyor gibi görünüyor. Düşünceli tavrını ona karşı kullanmayacağım.

Ama Colby Knight? Evet, o da sınıfımdaki hokeyci çocuklar gibi, gamzeli sırıtışını işten kaçmak için kullanırdı.

Eskiden Mel'in odası olan ofisimdeki iş bilgisayarımı kapattıktan sonra kitap raflarımdan birinden bir kitap alıp okumak için oturma odasına taşıyorum. Tam büyük, kabarık bir battaniyeyle rahatlamışken, telefonum bir FaceTime isteğiyle çalıyor. Ekranıma baktığımda kız kardeşim Helen'in aradığını görüyorum. Omuzlarım gevşiyor, kardeşlerim arasında en az dramatik olanı o. Aramızda doğan iki çocuk erkek olsa da. Evet, biz dört kişiyiz.

Büyüdüğüm küçük Maryland kasabasında üremekten başka yapacak daha iyi bir şey olmadığını düşünürdünüz... ve haklı olurdunuz.

Telefona cevap veriyorum, kendimi kanepeye yaslıyorum. Helen'in genç sırtışını görüyorum, yüzü benimkinden daha yumuşak ve yuvarlak ama bana çok benziyor. Erkek kardeşlerimiz koyu renk saçlarını ve koyu renk gözlerini anne tarafından almışlar. Ben ve Helen, babamızın annesi Büyükanne'nin gençliğine benziyoruz. Arka plandan Helen'in ön verandadaki salıncakta oturduğunu, rüzgârın uzun sarı saçlarını hafifçe savurduğunu anlayabiliyorum.

"Noel!" Helen ciyaklıyor. Geçen ay onu gördüğümünden beri daha yaşlı görünüyor, belki de lise birinci sınıfa yeni başladığı içindir.

"Makyaj mı yapıyorsun?"

Bakışlarını kaçırıyor, sanki onu utandırmışım gibi dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Makyaj için biraz genç değil misin?" Şakacı bir tonda ekliyorum.

Helen gözlerini deviriyor ve yapacağını bildiğim gibi sinirli bir nefes alıyor. "Ben bebek değilim! Liseye gidiyorum."

Gülmeden edemiyorum. Herkes lisedeyken yetişkin ve olgun olduğunu düşünür, ancak on yıl sonra geriye dönüp baktıklarında ne kadar berbat olduklarını görürler. Helen berbat değil, gerçekten hepimizin en tatlısı. Ama on beş yaşındaki genç birinden bekleyeceğiniz gibi olgunlaşmamış.

"Büyükanne bu gece şık bir hayır galasına götüreceğini duydum." Tekrar uzaklara bakıyor, parmağının etrafına uzun, sarı bir lüle sarıyor.

"Ahh, işte mesele bu." Duraksadım, başını kaldırmasını bekledim. "Seni benimle birlikte bir iş etkinliğine getiremem Helen. Neredeyse iki saat uzakta olduğunu ve büyükanne benden on dakika uzakta yaşadığını söylemiyorum bile."

"Ama giyinmek çok eğlenceli olurdu!" Telefona doğru eğiliyor, gözleri yalvarıyor.

Oturduğu salıncak sallanıyor ve iki kardeşimizden en küçüğü Marcus yanında beliriyor. Landon Delaware'deki üniversiteye gitti.

Eğilip bana el sallıyor, ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Koyu renk saçları Justin Bieber tarzı gözlerinin üzerine düşüyor, içimden başımı sallıyorum. "En azından mezuniyet balosuna gidebileceğiz!" Marcus belli ki onu neşelendirmeye çalışıyor. "Noel lisedeyken mezuniyet balosu henüz icat edilmemişti bile."

"Ha. Ha." Kollarımı kavuşturuyorum. "Çok komik."

"Yetişkin galasına gitmek balodan *çok* daha iyi." Helen beni taklit ederek kollarını kavuşturdu.

"Sınıfımdaki tüm seksi kızlar baloya gidiyor, o yüzden aynı fikirde değilim." Marcus kaşlarını sallayarak ikimizi de güldürüyor. Bir an için bana Colby'yi hatırlatıyor... siyah saçları, umursamaz tavırları... Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum.

Colby iki şeyle dolu: kendisi ve testosteron. Benim sevimli küçük kardeşim öyle değil. Bence...

"Saçmalıyorsun," diyorum ona ama hâlâ gülümsüyorum.

"Birkaç hafta sonraki fantezi kongresine hâlâ gidiyoruz, değil mi?" Helen konuyu değiştirerek soruyor.

Marcus homurdanıyor. "Siz ikiniz dev ineklersiniz. Asla erkek arkadaşınız olmayacak."

Sözleri karşısında geriliyorum, küçük bir parçam doğru olup olmadıklarını merak ediyor. Helen minik kollarıyla onu itiyor ve beni güldürüyor. Marcus yerinden kıınıldamıyor. Bunun yerine sırtarak onu kızdırmaya çalışıyor.

"Bizim erkek arkadaşımız yok çünkü standartlarımız var, Marcus. Senin aksine," diyor Helen.

"Erkek arkadaşım yok çünkü kızlardan hoşlanıyorum" diye karşılık veriyor.

Derin bir iç çekti. "Kız arkadaş demek istediğimi biliyorsun. Lütfen git buradan, bu bir kardeş sohbeti."

Salıncaktan yukarı doğru itiyor, sonra onu görebilmem için eğiliyor. "Tamam. Sonra konuşuruz, kardeşim." Göz kırıyor ve gözden kayboluyor.

"Her neyse, kongre," diyor Helen heyecanla zıplayarak. "Arwen kostümünü aldın mı?"

Başımı salladım, kendimi oldukça sersemlemiş hissediyordum. "Evet! Hâlâ elf kulaklarımın gelmesini bekliyorum ama Pazartesi günü burada olurlar."

"Çok iyi görüneceğiz."

Arka planda bir hışırtı duyuyorum ve annemle babam ekranda beliriyor. "Merhaba Noel!" Annemin siyah saçları yüzüne düşüyor çünkü ekrana bakmak için eğiliyor.

Babam saçlarını yüzünden çeker. "Bir fantezi kongresinden bahsedildiğini mi duydum?"

Helen'in gözleri panik içinde açılır. "Bu sadece bir kardeş meselesi, baba." Söndü. "Ah, doğru ya. Kız zamanı."

Babam kıkırdar.

"Saçmalık!" Annem dedi ki. "Hadi onlara katılalım, Noel'i bir aydır

görmedim. Zaten sen de büyükannemi görmek istiyordun." Annem babamın yanağını okşar.

Helen'in dikkatini çekiyorum ve omuzlarımı silkiyorum. Fantezi kongresine yapılan bu eklemeler konusunda pek heyecanlı görünmüyor.

O akşam, büyükannemin Alexandria'daki göz alıcı konağına doğru yola çıktım. Ailem büyükbabam öldükten sonra neden onlara daha yakın bir yere taşınmadığını hiç anlamadı ama ben anlıyorum. Koşuşturma'nın merkezindeki bu tarihi şehir evi mi? Bu onun havası, onun hayatı. Sanat sergilerinin, deneyecek yeni restoranların, baharda kiraz çiçeklerinin olmadığı Maryland'deki küçük bir kasabada mutlu olamazdı.

Ben ve büyükannem birbirimizi anlıyoruz, birbirimize benziyoruz. Ben de asla Chester Bay'e geri taşınmayacağım. Küçük, güzel bir kasaba ve aile kurmak için harika bir yer ama yavaş yavaş buruşur ve sıkıntıdan ölürüm.

Büyükannem her zamanki gibi gelişimi bekliyordu, çoktan ön sahanlığa çıkmış, bildiğim kadarıyla muhteşem giyinmişti. Evine ayrılan küçük park yerine yanaştım ve 1957 model Chevy Bel Air'imden indim. Neredeyse yirmi dokuz yaşımdayım, birlikte büyüdüğüm kızların çoğunun kocaları ve bebekleri var... Benimse Belle'im var. Gururum ve neşem. Ve arabaları çok seven bir babam olduğu için, ne zaman bir bakıma ihtiyacı olsa şımartılıyor.

Arabamdan inip Gram'a gülümsedim. "Hey, güzelim. Beni doğranmış ciğer gibi göstermek için her şeyi yapmak zorunda mıydın?"

Bana el sallıyor ama gülümsüyor. Gözlerinin kenarları sevimli bir şekilde kırışıyor. "Oh, dur. Senin gibi şımarık, genç bir şeyle asla rekabet edemem!"

Pembe şifon elbisesi yere kadar iniyor, artık rahatça topuklu ayakkabı giyemediği için ayaklarını göstermek istemiyor. Seksen beş yaşında ayaklara sahip olmanın bir dezavantajı.

Elbisesinin üstü de aynı renk ama ışıltılı boncuklarla süslenmiş, kolları hafif şeffaf ve dirseklerinde bitiyor. Eskiden benimki kadar sarı olan beyaz saçları kıvrılmış ve mükemmel bir şekilde geriye taranmış. Ama bu yeni bir şey değil. Yine de sağ kulağının üzerine hoş bir altın toka eklemiş. Hayatının yarısını bir senatör eşi olarak geçirmiş birinden bekleyeceğiniz gibi, tam bir klas timsali.

Taş yoldan geçmesine yardım etmek için ona doğru yürürken bana "Kesinlikle çok güzel görünüyorsun Noel," diyor. Koyu kırmızı elbisemin üst kısmı korseli ve

işlemeli, beyaz çiçekler. Etek sade ama dizlerime kadar dar geliyor ve hızlı adımlar atmamı zorlaştırıyor. Altın stiletolar da yardımcı olmuyor.

Sonunda Gram'a ulaştım ve dirseğine tutundum. Beni uzaklaştırıyor. "Bana yaşlı bir kadınmışım gibi davranmayı kes!"

İçimden gülüyorum ve elimi çekiyorum, onun yerine önünden yürüyüp yolcu kapısını açıyorum. Büyükannem elbisesinin altından tutup arabaya çekerek içeri giriyor.

O güvende olduğunda, topuklarımın üzerinde sallanarak karşı tarafa geçiyorum. Topuklularla aram iyidir ama aşınmış taş yol işleri zorlaştırıyor.

Belle'i kaldırıp galaya gitmek için şehrin diğer ucuna gidiyoruz. D.C. şehir merkezinde beş yıldızlı bir otelde ve trafik berbat olacak.

Yolumuza devam ederken, büyükannem rahat sessizliği bozdu. "Senin gibi güzel, zeki, sofistike... bekar bir kadının neden genç, güçlü kuvvetli bir adam yerine büyükannesinden randevu istediğini söylemek ister misin?"

İç çektim. "Bunun olacağını biliyordum."

"Biliyorsun, gündüzleri sevdiğin bir kariyerin, geceleri ise seni sıcak tutacak bir erkeğin olabilir."

"Büyükanne," diye uyarıyorum ama gülmemeye çalışarak alt dudağımı ısırıyorum. "Bilmen gerekiyorsa, Arlington Üniversitesi'nde yeni bir profesör var. Haftalardır dikkatini çekmeye çalışıyorum ama bir şey çıkmadı."

"Akademik bir tip mi?" diye soruyor, kaşları hafifçe çatılmış.

"Evet, kazak yelek bile giyiyor." Hayal meyal iç geçiriyorum. "Ve yanında her zaman bir kitap var."

"Hmm."

"Ne?"

"Yok bir şey," diyor başını sallayarak ve koltuğuna daha da gömülerek.

"Sadece söyle bana. Yüzün hiçbir şeyi saklamıyor büyükanne."

Parmaklarını birleştiriyor ve zarifçe kucağına koyuyor. "Sadece... kulağa sıkıcı geliyor. Ve bence senin sıkıcılığın tam tersine ihtiyacın var, bence senin bir tutam daha baharata ihtiyacın var."

Savunmaya geçercesine bir hava üflüyorum. "Baharat mı? Benim hayatımda çok ama çok baharat var."

"Hayır, değil." Bana gülümsüyor. "Maceracı birine ihtiyacın var. Sizi konfor alanınızın dışına iten biri. Eğlenceli biri."

Kırmızı ışıkta durup ona bakıyorum, bir elimi direksiyondan çekip ellerinin üzerine koyuyorum. "Büyükbabam gibi mi?"

Boşluğa bakıyor, birlikte yaşadıkları hayatı hatırlıyor olmalı. "O çok iyi bir adamdı. Birlikte gülebilmemizi ve eğlenebilmemizi çok severdim."

Işık yeşile dönüyor ve tekrar hızlanıp yola odaklanmadan önce ellerini okşuyorum. "Hem eğlenebilir hem de benzer ilgi alanlarına ve kişiliklere sahip olabilirsiniz," diye ekliyorum.

Büyükanne başını ileri geri sallıyor, belli ki ikna olmamış. "Sadece açık fikirli ol. Aşk hiç beklemediğin bir yerde karşına çıkabilir."

Gram ile kol kola balo salonuna giriyorum ve otelin balo salonunu inceliyorum. Daha önce hiç tanışmadığım insanlarla dolu bir oda, içine kapanık birinin en kötü kâbusudur. Topluluk önünde konuşmak profesör olmakla ilgili en büyük endişemdi, ancak öğrencilere ders vermek akranlarımla önünde konuşmaktan farklı. O kadar korkutucu değil.

Omurgamı dikleştirip yürümeye devam ediyorum, odadan kaçıp eve gitme ve bir kitapla kıvrılma dürtüsüyle savaşıyorum.

Küçük bir kasabada okula gitmek harikaydı, herkes herkesi tanıyordu ve çoğunlukla tüm çocuklar iyiydi. Erken mezun olup üniversiteye gittiğimde, kötü kızların varlığından haberim yoktu... filmini bile görmemiştim. Kardeşlerim ve kitaplarım benim tek arkadaşlarımdı.

Üniversite bana dışarıda ne olursa olsun sizinle uyum sağlamayacak pek çok insan olduğunu gösterdi. Bazı kişilikler bağ kuramaz. Ve bazı insanlar... sadece korkunçtur.

Üniversite deneyiminden hiç hoşlanmamıştım... ta ki doktora programımın ilk yılında kütüphanede Mel ile tanışana kadar. Onun nazik gülümsemesi içimdeki bir şeyleri anında yatıştırdı. Daha o ilk tanışmamızda arkadaş olacağımızı anlamıştım. En sevdiğim kitaplardan biri olan Jane Eyre'i taşıması da buna yardımcı oldu.

Büyükannemin eli benimkini yumuşatıyor, başımı çeviriyorum ve beni incelediğini görüyorum. "Bu iş sende, tatlım."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve masamızı bulmak için odanın ortasına doğru yürüyoruz. Yürürken bir an durup muhteşem balo salonunu takdir ediyorum. D.C. Çocuk Hastanesi bu etkinlik için elinden geleni yapmış. Her yuvarlak masanın ortasını rengârenk kır çiçekleriyle dolu orta süsü süslüyor, beyaz masa örtüleriyle güzel bir uyum sağlayan beyaz ve altın rengi yer takımları var. Sahne renkli ışıklandırma ve masadakilerle eşleşen iki büyük çiçek aranjmanı ile aydınlatılmıştır.

Burada bazı çocuklar bile var ve onları eğlendirmek için boya kalemleri ve boyama sayfalarıyla dolu daha kısa bir masa var. Şövaleler odanın etrafına dizilmiş, üzerlerinde çocuk resimleri var ve her birinin üzerinde bir çocuğun hikayesini anlatan bir not kartı bulunuyor.

"Oh, işte geldik." Büyükannemin sesi sağ tarafımdan geliyor, dönüyorum ve üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu yer kartlarını görüyorum. Önce onun koltuğunu çekiyorum, yanına oturmadan önce yerleştiğinden emin oluyorum.

"Yaşlı bir kadına bebek bakıcılığı yapmak yerine bir erkek getirseydin, bu gece şımartılabilirdin."

"Oh, kes şunu. Sen takılmayı en sevdiğim insansın ve biliyorsun ki o."

Bunun üzerine sırtıyor.

Masamız hızla doluyor ve kısa süre s o n r a sadece bir koltuk kalıyor. O da

Gecenin sunucusu bizi karşılıyor ve katıldıkları için herkese teşekkür ediyor, ardından sunucular yemeklerle birlikte geliyor. Somon, tavuk ya da vegan butternut squash çorbası seçeneklerimiz vardı. Benim tavuğum mükemmel pişirilmişti ve patates ve kuşkonmazın yanları da lezzetliydi.

Masadaki tek boş koltuğa bir kez daha bakıyorum, içimden birinin bir hayır etkinliğine bu kadar geç kalabileceğine dair gözlerimi deviriyorum.

Arkamdan derin bir ses geliyor ve sıcıyorum. Baritonun tanıdıklığı ensemdeki minik tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Sesin sahibi belli ki bana doğru eğiliyor, çünkü "Seninle burada tanışmak güzeldi meleşim" derken sıcak ağzını kulağıma yakın hissedebiliyorum.

BÖLÜM 5

COLBY

KIRMIZI ONUN RENGİ. Ve sadece elbisesi yüzünden değil, yüzündeki kızgınlık da çok seksi. Bu kadının bana kızgın olması, diğer kadınların bana iyi davranmasından daha zevkli.

Belki de takım terapistiyle iletişime geçmeliyim...

Noel aniden ayağa kalktı ve sandalyesinin devrilmesine neden oldu. Sandalyeyi iki elimle tutup düzeltiyorum. Noel dönüp bana ters ters baktı. "Burada ne işin var *senin*?"

Bir an için nutkum tutuldu, şimdi ayakta durduğu için kırmızı elbisesini bütünüyle hayranlıkla izleyebiliyorum. Yapılandırılmış üst kısmı onu bir kraliyet seksi gibi gösteriyor, ancak alt kısımdaki kumaş sanki boyanmış gibi kıvrak vücuduna yapışıyor. Bu gece normalden daha da uzun, bu da ciddi topuklu ayakkabılar giymiş olması gerektiği anlamına geliyor. Dudakları neredeyse benimkilerle aynı hizada. Neredeyse çok cazip.

"Davet edildim," diyorum omuz silkerek. Bu onu daha da sinirlendirmişe benziyor.

Yanında oturan sevimli, yaşlı kadın yüksek sesle boğazını temizliyor. "Noel, tatlım. Yakışıklı arkadaşın kim?"

Başını kadına doğru çevirir. "Umm." Ne diyeceğini bilemiyor. Noel'e göre biz muhtemelen arkadaş değiliz... daha çok düşman gibiyiz. "Büyükanne, bu Colby Knight. Mel'in kocası West'i hatırlıyor musun?" Kadın başını salladı, yüzünde hoş bir gülümseme vardı. "Colby onun takım arkadaşı."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Knight. Bana Gram diyebilirsiniz."

Elimi uzatıyorum ve Gram elimi sıkıyor. Elini ters çevirerek eğiliyor ve sırtına küçük bir öpücük konduruyorum. "Merhaba büyükanne. Bana Colby diyebilirsin."

Tekrar Noel'e baktığımda irkildim. Eğer bakışlar öldürebilseydi... çoktan ölmüş olurum.

Arkasından bakıyorum, masanın yan tarafındaki boş koltuğu fark ediyorum ve o yöne doğru yürüyorum. Noel tüm yer kartlarını okumamış olmalı, yoksa beni beklerdi.

Noel benimle aynı anda sandalyesine oturuyor. Bana dikkat etmemek için çok uğraşıyor ama kabul edelim... Smokin giyen ben mi? Bakmamak elde değil.

O kırmızı elbisenin içinde *neredeyse* onun kadar iyi görünüyorum. Tamam, yaklaşamadım bile. Ama oldukça iyi temizleniyorum.

"Ee Colby, bu gece randevun yok mu?" Gram masanın karşısından soruyor. Masadakiler önce bana, sonra Gram'a bakıyor.

"Hayır, ben müzayedenin bir parçasıyım. Yani, bu gece benim için randevu yok."

"Ne demek müzayedenin bir parçası?" Noel sonunda bakışlarımla buluşarak soruyor.

"Göreceksin." Göz kırıyorum. "Bana teklif verdiğinizden emin olun."

Neden bahsettiğimi bilmemesine rağmen alay ediyor. Noel'in de benimkine benzer kalkanları var ama ben ukala, şapşal biri gibi davranırken o kontrol ondaymış ve her şeyi biliyormuş gibi davranıyor. Aslında, bence bir şeyi bilmemesi onu çıldırtıyor... ve çok zeki olduğu için, bu muhtemelen sık sık olmuyor.

Bir garson gelip yemeğimi önüme koydu, geç kalacağımı çoktan bildirmiştim. Ama üvey kız kardeşim Ruthie'nin bu akşam üçüncü yaş günü partisi vardı ve galaya gelmeden önce FaceTime aracılığıyla uğramak istedim.

Bu sabah uzun bir antrenman yaptığımız için açlıktan hemen yemeğime yumuluyorum. Koç neredeyse bizi öldürüyordu. Saatime bakıyorum; yirmi dakika içinde sahne arkasında olmam gerekiyor. Belki Noel'le bir dans sığdırabilirim... ama muhtemelen hayır diyecektir.

Masamızdaki diğer konuklar dostça sohbet ediyor, birkaçı dans etmek için mazeret bildiriyor. Noel'in sesine odaklanıyorum, başka kimseye dikkat etmiyorum. Gözlerimi kaçırısam da büyükannesiyile yaptığı yumuşak sohbeti duyabiliyorum. Ona karşı çok tatlı. Keşke bana karşı da öyle olsaydı.

Sessizce yemeğimi bitirip saati tekrar kontrol ediyorum. On üç dakika. Dans etmek için bolca zaman var. Ayağa kalkıp Noel ve büyükannesine doğru yürüyorum. Arkasındaki varlığını hissettiğini biliyorum, omurgasının dikleşmesinden, omuzlarının dikleşmesinden ve konuşmayı aniden kesmesinden anlıyorum.

Elimi Gram'a doğru uzattım. "Benimle dans etme onurunu bana bahşeder misin?"

Büyükannenin gözleri bir an için parlıyor, sonra irkiliyor ve bileğini ovmak için eğiliyor. "Oof. İsterdim... ama bileğim son zamanlarda beni rahatsız ediyor. Neden onun yerine Noel'e sormuyorsun?"

Sırıyorum ve Noel'e dönüyorum. "Bugün senin şanslı günün meleğim." Onu neden bu şekilde kışkırttığımı bilmiyorum... eğlenceli olması dışında. "Benimle dans etme şerefine nail olur musun?"

Noel'in dudakları düz bir çizgi halinde; gözlerinden beyninin hayır demek için bir neden bulmaya çalıştığını görebiliyorum. Ama cevap vermek için çok uzun süre bekliyor ve büyükannesi bu fırsattan yararlanıyor.

"Çok isterdi! Devam et. Bu zavallı, randevusuz adamı inkar etme."

Noel'in başı büyükannesine doğru dönüyor, ona ters ters baktığını hissediyorum, artık o kadar da tatlı değil.

Bu Gram hanımı gerçekten seviyorum. Harika bir kanat adamı. Kanat kadın... Kanat büyükanne?

Büyükanne ve Noel sadece birbirlerine baktıkları ve sadece yüz kasları ve kaşlarının hareket ettiği bir tür sessiz konuşma yaparlar.

Noel sessiz savaşı kaybetmiş olmalı, çünkü sandalyesini agresif bir şekilde iterek neredeyse devrilmesine neden oluyor... yine.

Kadınlar. Öyle. Büyüleyici.

DJ mevcut şarkının bitmesine izin veriyor ve hoparlörlerden yavaş bir şarkı yükseliyor. Noel'in elini elime alıyorum, parmaklarının neredeyse benimkiler kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Tıpkı boyu gibi, elleri de benim için mükemmel. Onu neredeyse dans pistine sürüklüyorum. O da omzunun üstünden Gram'a bakıyor. Gram gözlerini deviriyor ve eliyle "*sakın o adamı dans pistinde yalnız bırakayım deme*" der gibi bir hareket yapıyor.

Dikkati dağılmışken bir kolumu beline dolayarak sırtının kavisine yaslanmasını sağlıyorum. Bana bakıyor ve yine boyuna hayran kalıyorum. Ona doğru bakabilmek için çenemi eğmem bile gerekmiyor ve bu da içimden memnun bir iç çekme isteği uyandırıyor. Noel'le boynumu zorlamama gerek yok, doğrudan karamel rengi gözlerinin içine bakabiliyorum. Yaklaşık 1.80 boylarında olmalı. Bu da onu benden sadece 5 santim daha kısa yapıyor.

Uzun boylu erkekler hep minyon kızları seçerler. Ama gerçekten çok şey kaçırıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, ekip P.T.'leri erkekleri boyunlarını kurtarmak için kendilerine benzer boyda bir eş bulmaları konusunda uyarmalıdır... kelimenin tam anlamıyla.

Boyunlardan bahsetmişken, Noel sanki dünyanın en ilginç boynuymuş gibi benimkini inceliyor. Bir kez daha göz teması kurmamaya çalışıyor. Vücudu kollarımın arasında kaskatı.

"Neden bana bakmıyorsun?"

Sonunda gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Eğer göz teması kurarsam, bir tuz sütununa dönüşebilirim."

Başımı salladım. "Sodom ve Gomorra."

Ağzının bir tarafı seğiriyor. "Göndermeyi bilmene şaşırdım."

"Bu benim en sevdiğim İncil hikayesi."

Kaşları havaya kalktı. "Ne? Neden?"

Kollarımdaki kadını kızdıracağımı bile bile, "Bu, kadınların talimatlara uymadığında neler olduğunu gösteriyor," diyorum. Ve tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı, onu sinirli görmekten zevk alıyorum.

Ofluyor ve benden hafifçe uzaklaşıyor. Ağzı bir şeyler söylemek için açılıyor, eminim. Ama elimi kaldırıp bir parmağımı tatlı dudaklarının üzerine koyuyorum. Dokunduğumda yumuşacık oluyorlar ve bende de eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırma isteği uyandırıyorlar.

"Shhhh. Bunun iyi bir nokta olduğunu biliyorum. Beni pohpohlamana gerek yok."

Dilini dışarı çıkarıyor ve ucuyla parmağımı dürtüyor. Bu çocukça bir hareket, beni caydırması gereken bir hareket. Ama bu onu daha eğlenceli, daha beklenmedik kılıyor. Elim çekip sırtının alt kısmına doğru kaydırıyorum.

Noel bir iç geçiriyor ve koluma tutunarak söz konusu eli sırtında birkaç santim yukarı kaydırıyor.

"Yani böyle mi düşünüyorsun? Kadınlar evcil hayvanlardır, oturup susmaları ve erkeklerin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesine izin vermeleri gerekir."

"Tabii ki hayır, parmaklarımı yalamalarını tercih ederim."

Öfkeyle oflayıp pufluyor, tekrar uzaklaşmaya çalışıyor. "Parmaklarını yalamıyordum."

Kollarımı beline doluyorum, elleri omuzlarımdan göğsüme doğru gidiyor. Sanırım aramıza mesafe koymaya çalışıyor ama elleri göğsümde iyi hissettiriyor. Ve göğüs kaslarım en iyi özelliklerimden biri.

"O zaman ne yapıyordunuz, söyler misiniz?"

Bir an düşünüyor, sonra komik bir şey hatırlıyormuş gibi ağzı çarpılıyor. "Ben ve kardeşlerim eskiden bunu yapardık. İçlerinden biri diğerinin ağzına elini koyup susmasını söylediğinde, biz de

Sadece ellerini yalayın, anında çıkarırlardı." Noel burnunu kırıstırıyor.

"Şimdi düşününce biraz iğrenç geliyor."

Gülüyorum. "Kaç tane kardeşin var?"

Bu soru onu içten bir şekilde gülümsetiyor. Kendime not: Kardeşleri hakkında konuşmaktan hoşlanıyor.

"Üç tane var."

"Dur tahmin edeyim... en yaşlısı sen misin?"

Tereddüt ediyor, alt dudağını ısıyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

Burnumdan küçük bir kahkaha atıyorum, müzik yükseldiğinde onu dans pistinde döndürüyorum. "Senin her yerinde en büyük çocuk yazıyor. Azimli, sorumluluk sahibi, ciddi ve kışında sürekli bir sopa var." "Benim," sesini alçaltarak öfkeli bir fısıltıya dönüştürdü, "kışım da bir kışım." Çenesi titriyor, belli ki kırılmış.

"Merak etme meleğim," diye fısıldıyorum. "Kışından hoşlanıyorum."

"Sen bir domuzsun," diyor, hala sinirli ve benden tekrar uzaklaşmaya çalışıyor. Öfkeli bir iç çekişle konuyu değiştiriyor. "Kaç tane kardeşin var?"

"Bir," diye cevap veriyorum, dikkati dağılmışken onu kollarıma daha sıkı çekiyorum. Sarhoş edici kokuyor... her zamankinden biraz daha baharatlı. Şekerli kurabiye yerine tarçınlı rulo.

"Dur tahmin edeyim." Ona söylediğim sözleri kopyaladı. "Sen bebeksin."

Başım geriye düşüyor ve etrafımdaki dansçıların dikkatini çeken gür bir kahkaha atıyorum. "Teknik olarak en yaşlısı da benim."

"Şaka yapıyorsun."

Başımı yavaşça iki yana sallıyorum. "Benden çok daha küçük bir üvey kız kardeşim var. Hayatımın büyük bölümünde tek çocuktum."

"Oh." Şaşırmış görünüyor. "Ne kadar genç?" "Çok daha genç."

"En küçük kız kardeşim sadece on beş yaşında, yaş farkı garip olabilir ama aynı zamanda eğlenceli de."

Gülümsüyorum, onun ailesi hakkında konuşmasını dinlemek hoşuma gidiyor. "Ruthie üç yaşında." Nefes nefese kaldı. "Üç mü?"

Yüzündeki şaşkın ifadeye sırtmamak için yanaklarımın içini ısıyorum. "Babamın kız arkadaşı ondan çok daha genç."

"Tanrım. Seninle aynı yaşta olmalı." "Daha genç."

Solgun, sarı kaşları tekrar havaya kalkıyor. "Bu garip mi?"

Omuz silkerek maskemin tekrar yerine oturmasını sağlıyorum. Umursamaz tavırlarıyla kibirli Colby. Evet, babam yeni bir aile kurdu. Beni ve annemi yarı yaşındaki kadınlarla çapkınlık yapmak için terk etti. Büyütülecek bir şey değil. "Eskiden öyleydi ama artık değil," diye yalan söyledim. "Şımartacak küçük bir kız kardeşe sahip olmak eğlenceli." Bu kısmı yalan değil, Ruthie'yi şımartmayı seviyorum.

Gözleri şimdi daha yumuşak, sempatiden değil, meraktan belki de?

Artık normal bir konuşma yaptığımız için kendimi daha fazla konuşmak isterken buluyorum. "Her zaman bir erkek kardeşimin olmasının eğlenceli olacağını düşünmüşümdür. Birlikte hokey oynayacağım biri."

"Kızlar da hokey oynayabilir," diye savunuyor. "Belki Ruthie de bir gün hokey oynar."

Ruthie'nin hokey kaskı ve küçük hokey patenleri içinde kabarık, kahverengi bukleleriyle düşüncesiyle sırtıyorum ve Noel'in onunla tanışıp tanışmayacağını merak ediyorum. Müzik duruyor ve ben isteksizce onun kollarımdan kaymasına izin veriyorum.

Noel'i masaya geri götürüp sandalyesini çekiyorum. "Affedersiniz hanımlar. Ama şu anda açık artırma için bana ihtiyaç var."

Noel şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak beni inceliyor ama Gram bana küçük bir el sallıyor ve "İyi eğlenceler!" diyor.

BÖLÜM 6

NOEL

ŞİMDİ COLBY'NİN kolonyası yüzüme çarpmadığına göre tekrar odaklanabilirim. Kolonya. Tipik. Kendime kolonyanın bana göre olmadığını hatırlatıyorum. Ben kitapçı gibi kokan erkekleri tercih ederim... Dexter Hawthorne gibi.

İç çekiyorum.

Ya da belki yakın zamanda Sauron'a karşı savaşmış biri. Büyülü, yüksek fee türü bir kokuya bile razıyım. Bir mağazanın içinde şişelenip gösterişli bir paraya satılabilecek bir şey değil.

Büyükannem omzuma dokunarak beni sersemliğimden kurtardı. "Tatlım, açık artırma başlıyor. Numaranı hazırladın mı?"

Sandalyemin üzerine eğilerek resmi çantamı buluyorum ve kucağıma çekiyorum. Etkinlik için kayıt yaptırdığımızda aldığımız, üzerinde numara kartı olan küreği çıkarıp Gram'ın görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum. "Anladım."

Kendi numarasını masanın üzerine koyuyor ve elini nazikçe koluma koyarak daha aşağıya inmeye zorluyor. "Dikkatli ol, teklif verdiğini düşünecekler."

Gülüyorum. "Doğru."

Sahneye bir spot ışığı düşer ve sunucu sahneye çıkarken neşeli bir müzik çalar. "Bayanlar ve baylar, ben Dr. Lehman.

D.C. Çocuk Hastanesi. Bu akşamki katkılarınızdan faydalananak personel, aileler ve çocuklar adına, burada bulunduğunuz ve cömertliğiniz için teşekkür ederim."

Oda alkışlarla doluyor, çocuk masasındaki çocuklar bile alkışlıyor ve gülümsüyor.

"Şimdi, eğlence başlasın! Açık artırmadaki ilk ürünümüz Napa Vadisi Lüks Spa ve Şaraphanesine tüm masrafları karşılanmış bir tatil. Bu tatil

Teklifler bin dolardan başlıyor."

"Ohhh," diyor Gram, küreğini havaya kaldırmadan önce kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Dr. Lehman mikrofona, "On bir numaradan bin dolarımız var," dedikten sonra odanın diğer ucuna bakarak, "Ve on bir yüz dolarımız var," dedi. Bakışları tekrar başka bir masaya yönelir. "On iki yüz!"

Açık artırma devam eder ve Gram sırtır. "Sorun değil, içimden bir ses akşam ilerledikçe daha iyi bir şey için teklif verileceğini söylüyor."

"Muhtemelen iyi şeyleri sona saklıyorlar," diye fısıldadım. "Arlington Üniversitesi için iyi bir şeye teklif vermem gerekiyor."

Büyükannem küreği tutmayan elimi okşuyor. "İkimiz de iyi bir şeyle ayrılacağız. Bunu hissedebiliyorum."

Gram ve ben birkaç tatil paketinin yanı sıra bir sürat teknesi ve birkaç sanat eserinin açık artırmaya çıkarılmasını bekliyoruz. Sonunda, gelecek vaat eden Amerikalı bir ressamın tablosunu getirdiler. Üzerlerinde dev bir mavi gökyüzü olan bizonlarla dolu bir tarlanın renkli bir tasviri. Amerikan tarihi binasına çok yakışacak. Teklif verdim ve dört yüz dolar farkla kazandım.

Mükemmel ürünü bulduğum ve bütçemi aşmadığım için heyecanlıyım ve rahatlamışım ki Dr. Lehman bir sonraki ürünü açık artırmaya çıkaracağını duyuruyor. "Pekâlâ, küreklerinizi hazırlayın, sıradaki ürünümüzü kaçırmak istemezsiniz!"

Colby sahneye çıkıyor, her zamanki kendinden emin havasıyla ama bu gece smokini sayesinde bu havası on katına çıkıyor.

O... çarpıcı.

Bunun için başka bir kelime yok.

Colby Knight'ın smokin giymesi gerekiyordu; kendime isteksizce itiraf ediyorum. "D.C. Eagles bir Kartal'la bir gece geçirmeyi bağışlayacak kadar nazik! Bu doğru, sıradaki kazananımız bir Kartal'la bir gece geçirecek. Colby Knight'ın kendisinden başka."

Colby ceketinin düğmelerini açıyor, kaydırarak çıkarıyor ve uzun bir parmağıyla ceketini sırtına geçirip kalabalığa poz veriyor. Salonda birkaç ıslık çalınır... emin olmak için çoğunlukla kadınlardan.

Dr. Lehman açık artırmanın bin dolardan başlayacağını duyurdu. Gram küreğini kaldıran ilk kişi olduğunda neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Büyükanne! Ne yapıyorsun?" Küreğini elinden almaya çalışıyorum.

Buraya kadar; sonunda o kadar yaşlandı ki aklı iyice karıştı. Bundan sonrası yokuş aşağı.

Onun yaşındaki bir kadın için şok edici bir güçle küreği elimden geri çekiyor. "Beni rahat bırak, kaybetmeme neden olacaksın." Öfkeyle oflayıp pufluyor ve tekrar teklif ediyor. İki masa ötemizde en yüksek teklifi veren kadın Gram'a ters ters bakıyor. Gram da ona ters ters bakıyor.

Ellili yaşlarında, D.C. Eagles kravatı takan yeni bir teklif sahibi Gram'ı geride bıraktı.

Gözü dönmüş kadın tekrar teklif verir, ardından birkaç kişi daha. Colby şu anda on beş bin dolara ulaşmıştır ve Gram sakin bir şekilde koltuğunda oturmaktadır.

Eagles kravatlı adam kazanan olarak ilan edilmek üzere, Mr. Lehman "Bir kere gidersen iki kere gelirsın" rutinini uyguluyor.

Tam da Gram'ın aklını başına topladığını ve kurtulduğumuzu düşündüğüm anda... son saniyede teklif veriyor. Colby ile bir geceyi 18 bin dolara kazanıyor.

"Satıldı! On dokuzuncu masadaki güzel genç bayana!" Dr. Lehman Gram'a göz kırpmıyor ve Colby sırtıyor.

Colby sahneden iniyor ve Gram bana doğru dönüyor. Yüzü ıslıl ıslıl, onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyor.

"Büyükanne, aklından ne geçiyordu?" Beynini kontrol ettirmek için ona bir doktor randevusu vermeyi ciddi ciddi düşünerek ona bakıyorum.

"Neden bu kadar sinirlisin? Bu uzun zamandır harcadığım en iyi on sekiz bin dolar." Raketini masaya koyarak koltuğunda rahatladı.

"Bu çok para Gram."

Bir el sallıyor. "Bir sürü param var. Neyim yok biliyor musun?"

"Uh... erkek arkadaş?"

Burnundan bir kahkaha atıyor. "Harika torunlar! Erkek arkadaşla ihtiyacım yok, tatlım. Senin var."

Farkına vardım... Eagles oyuncusuyla geçireceği bu akşamın Colby ve benim için bir tuzak olmasını planlıyordu. Oh, kesinlikle olmaz. "Gram."

"Gidiyorsun."

"Hayır."

Gitmiyorum."

Gözleri bir kedi yavrusu gibi yumuşak ve hüzünlü. "Bu benim son dileğim."

"Ölmüyorsun," diyerek ona sırtımı dönüyorum ve o hüzünlü büyükanne gözlerinden etkilenmemeye çalışıyorum.

"Nihayetinde öyleyim," diyor.

Ona tekrar bakıyorum, yüz ifadesi bana tamamen ciddi olduğunu, hayır cevabını kabul etmediğini söylüyor.

Büyükannem ailedeki tek inatçı kadının kendisi olmadığını öğrenmek üzere. Çünkü Colby Knight ile çıkmayacağım.

Pazartesi sabahı, ilk dersimi bitiriyorum ve tüm öğrencilerim odadan çıktıktan sonra telefonumu kontrol ediyorum. Gram'dan bir cevapsız arama, Kartal'ın reklamcısından da bir Kartal'la akşamımı planlamak için başka bir cevapsız arama var. Öfkeyle oflayıp pufluyorum ve birkaç buklenin yüzümden uçup gitmesine neden oluyorum. Gram'ın onlara telefon numaramı verdiğine inanamıyorum... Tamam, inanabilirim. Kadının sınırları yok ve belli ki torun sahibi olmak için yanıp tutuşuyor.

Cevapsız aramaların yanı sıra beş tane de okunmamış mesajım olduğunu fark ediyorum. İkiisi Mel ve Andie ile yaptığım grup sohbetinden, üçü de tanımadığım bir numaradan.

Önce Mel'in ve Andie'ninkileri açıyorum, diğerlerinin ya spam ya da internetten üye olduğum bir şeyin kupon kodları olduğunu düşünüyorum.

MEL

Lütfen, kutsal olan her şey aşkına, Colby'nin mesajlarına cevap verin.

ANDIE

Evet, Noel, sana yalvarıyoruz. *Puss n' boots'un somurtan yüzünün HEDİYESİ*

"Colby'nin mesajları mı? Numaram onda bile yok..." Kendi kendime mırıldanıyorum. Numaramı reklamcıdan almış olabileceğini fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Mel ve Andie'nin ona numaramı vermeyeceğini biliyorum. Dayanışma falan. Fahişeler kardeşlerden önce gelir.

Grup sohbetinden çıkıp bilinmeyen numaradan gelen mesaj dizisini açıyorum.

BİLİNMIYOR

Hey,
meleğim.

Yüksek sesle inledim.

BİLİNMIYOR

Başka bir kadının benimle yemeğe çıkmak için can atacağını biliyorsun, değil mi?

BİLİNMIYOR

Sadece akşam yemeği. Yemek yemeyi sevdiğini biliyorum. Ve bedava.

NOEL

Aslında, 18,000 dolara mal oldu.

COLBY

18 bin dolar hayır amaçlı bir bağıştı, bilirsiniz, ÇOCUKLAR için.

COLBY

Bendenizle geçireceğiniz bir akşam da cabası. Hatta geceyi sizinle geçiririm, ücretsiz, çünkü cömert hissediyorum.
Jimmy Fallon'ın göz kırptığı gif

NOEL

Seninle çıkmayacağım.

COLBY

Bu bir randevu değil... Bu bir Kartal ile bir akşam.

NOEL

Açık artırmayı Gram kazandı, bu yüzden "bir Kartalla akşam" geçiren o.

Elimdeki telefon beklenmedik bir şekilde çalışıyor ve neredeyse düşürüyordum. Colby beni arıyor. İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum. Cevap vermek için telefonun ekranına dokunuyorum ama sadece bu konuşmayı bitirebilelim ve bana mesaj atmayı bıraksın diye... ve Mel'e... ve Andie'ye.

"Ne var, Colby?"

"Günaydın, Dr. Woodcock." Adımın son yarısını her zaman yaptığı gibi telaffuz ediyor.

Burnumdan derin bir nefes veriyorum ve sırtımı masama yaslayıp bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. "Soyadımı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Sen?"

"Benimkini sevdiğim kadar değil." Duraklıyor ve tekrar konuştuğunda derin sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sana soyadımı verebilirim, biliyorsun."

"Colby," diye uyarıyorum, sabrım tükeniyor.

Telefondan iç çektiğini duyuyorum. "Siz Woodcock kadınları imkansızsınız. Büyükanнем akşamki randevumuzu ayarlamayı reddediyor, reklamcıya seninle iletişime geçmesini söylüyor... ama tahmin et ne oldu? Sen de zaman ayarlamıyorsun. Siz ikiniz erkeklik kartımı nasıl parçalayacağınızı iyi biliyorsunuz."

Konferans salonunun yüksek tavanına bakarak başımı sallıyorum. "Sanırım erkek kartın çok fazla kaydırıldı ve kendini parçaladı."

Derin kahkahası hoparlörden süzülüyor. "Biliyor musun, bunu sık sık yapmıyorum ama sana erkek kartımı sınırsız kullanma hakkı sunmaya hazırım."

Yüksek sesle inliyorum.

"Tamam, tamam. Duracağım." Derin bir nefes aldığını duyabiliyorum. "Çocuk hastanesi için gecemizin fotoğraflarını çekmemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi? Ne yapmam gerekiyor, fotoğrafa birini mi photoshoplayacağım?"

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Ama suçluluktan çok, Gram'a kızgınlım. Diğer insanlardan birinin kazanmasına izin vermeliydi, Colby ile yemeğe gitmeyi gerçekten isteyen birinin. Bu Colby'nin ya da benim suçum değil.

"Doğum günüm Cuma... Doğum günümde beni yemeğe yalnız göndermezsin, değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum, onunla yemeğe çıkmak zorunda olduğumu ya da büyük bir pislik gibi görüneceğimi biliyorum. "Peki."

"Evet!" Haykırıyor ve telefonu çınlayan kulağımdan uzak tutmama neden oluyor.

"Detayları bana mesaj at. Ve beni bir daha arama."

"Randevumuz için senin de benim kadar heyecanlı olmana sevindim," diye takılıyor. "Bu bir randevu değil," diyorum ve o itiraz edemedi telefonunu kapatıyorum. "Randevu olmayan ne?"

Çökmüş bir İngiliz aksanının sesiyle şaşkınlık içinde sırıyorum. Masamdan kalkıp kapı aralığına bakıyorum ve Dexter Hawthorne'un kapı çerçevesine yaslandığını görüyorum. Bugünkü yeleği tahta düğmeli kahverengi bir tüketti ve uyumlu bir pantolonla eşleştirilmişti. Bu adam her şeyi güzel gösterebilir... aslında, Legolas kostümlü Dr. Hawthorne mu? Daha azını söyle.

"Oh, ha. Önemli bir şey değil." Ayaklarıma bakıyorum ve bir kıvrımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Bekle, neden ayaklarıma bakıyorum ki? Ben kendine güvenen, iyi eğitilmiş bir kadını, bakışlarını karşılayacağım ve omuzlarımı dikleştireceğim, bu adamın Prens William'la ne kadar yakın akraba olabileceği umurumda değil.

Kapının pervazını itti ve amfiye doğru bir adım attı. "Sizin sınıfınızdan benim sınıfıma geçmeye çalışan birkaç öğrenci hakkında konuşmak için uğradım."

Kibirli bir şekilde burnumu çekiyorum. "Dur tahmin edeyim, hokey burslu çocuklar mı?" "Nereden biliyorsun?" Kaşları birbirine çarptı.

Çantamı alıp omzuma atıyorum. "Benimle araştırma ödevinin teslim süresini uzatmam konusunda konuştular."

"Ah." Mükemmel ağız bir sırtışa dönüşüyor. "Ve sen onlarla çalışmaz mıydın?"

Geri adım atmak istemediğim için daha uzun duruyorum. Ama kaba olduğumu da düşünmesini istemiyorum. En rahat sesimle, "Sence sporculara verdiğim süreleri uzatmalı mıyım?" diye soruyorum. Duraklıyorum. "Peki ya diğer öğrenciler? Bu adil görünmüyor."

Başını hafifçe eğiyor, söylediklerime katılıyor. "Hayır, katılıyorum. Sadece D1 burslu öğrencileri son derece katı bir eğitim programı izliyor, onlara *biraz* daha yumuşak davranabilirsiniz," diyor.

"Küçük bir daireyi büyük bir ağına içine atabiliyorlar diye ödevlerini tamamlamak için daha fazla zamana sahip olacaklar diye bir şey yok." Kollarımı kavuşturuyorum, sinirlenmek yerine kendimden emin görünmeye çalışıyorum.

Hafifçe kıkırdıyor ve ben de rahatlıyorum.

Bakışlarını karşılıyorum ve kendime biraz yumuşamam gerektiğini hatırlatıyorum. *Nazik ol, Noel.*

Çok küstahsın, muhtemelen bu yüzden sana hiç çıkma teklif etmedi.

Boğazımı temizliyorum ve ona gülümsüyorum... Bunun şaka yaptığımı düşünmesini sağlayacağını umuyorum. "Sakatlanırlarsa diplomalarına güvenebilecekleri için mutlu olacaklarına eminim."

"Dr. Woodcock, spor yapar mısınız?" diye sorar, yüzü hâlâ sakindir.

Soruyu bekliyormuş gibi yaparak tembelce omuz silkiyorum. "Elbette," diye hızlıca cevap veriyorum. "Ağırlık kaldırıyorum."

Ağırlık kaldırmaktan kastım, ağırlıklı battaniye ile uyumam. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi paha biçilemez, bu yüzden son kısmı ona itiraf etmiyorum. Yani, ağırlık kaldırdım. Andie, kız kıza gecelerimizden birinde Mel'le beni denemeye zorlamıştı. Korkunçtu.

Gözleri hızla vücudumdan aşağı iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, Colby'nin beni pervasızca süzdüğü zamanki gibi hararetle bir bakış bekliyorum. Bunun yerine Dexter sadece ağırlık kaldırdığıma ikna olmamış görünüyor. Görünüşe göre uzun boylu, çetrefilli formum ona göre değil. Bir an için utandığımı hissettim... ya da belki de Dr. Hawthorne'dan etkilendiğim için sinirlendim, ama o bana annesine ya da küçük kız kardeşine bakar gibi bakıyor.

Bana yaptığı gibi onu incelemek için bir an ayırdığımda, onun da aynı boyda ve çelimsiz olduğunu fark ediyorum. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. "Spor yapıyor *musun*?"

İçimden yine kendimi azarlıyorum. Sakin ol, Noel. Hoş, zeki bir adamın sana çıkma teklif etmesini böyle sağlayamazsın. Sakin ol, dengeli ol. WWKMD? (Kate Middleton olsa ne yapardı?) Muhtemelen tercih ettiği kadın tipi budur.

Sırıttırıyor. "Tabii ki, üniversitede burslu okuyordum."

"Ne için?" Sesim istediğimden daha yüksek ve daha inançsız çıktı. Bu kesinlikle bir Kate Middleton tepkisi değildi. Dexter bu gidişle beni asla çıkılabilecek bir kadın olarak görmeyecek. Sözlerim her zaman çok serbestçe ortaya çıktı... erkekler bundan hoşlanmaz. Colby hariç, o benim kelime kusmuğumla büyüyor gibi görünüyor. Ne gıcık herif.

"Pickleball."

Kendimi tutamadan bir kahkaha atıyorum. Yüzündeki kırgın ifadeyi fark edince kahkahamı öksürük olarak gizliyorum. "Doğru. Bu harika." Kaşlarımı kaldırıyorum, etkilenmiş görünmeye çalışıyorum. "Pickleball programınla ev ödevlerini dengelemekte zorlandın mı?"

Ayaklarının üzerinde kayar. "Hayır, yapmadım. Ve dediğiniz gibi, bir kariyer sporcusu olmadığım için derslerime devam ettiğim için minnettarım."

Pickleball sporcusu olarak kariyer yapabilir misiniz?

Konuyu değiştiriyorum, "Doğru, harika bir tarih öğretmeni olduğunuzu biliyorum ve sınıfınıza transfer olabilirler."

İyi iş, Noel. Kendime hayali bir sırt sıvazlaması yapıyorum. Erkekler iltifatlara bayılır. Dexter'ın omuzları dikleşiyor ve çenesi hafifçe kalkıyor. İltifat iyi gittiği için devam ediyorum, "Ben adil bir öğretmenim ve onlara her şeyi tamamlamaları için bolca zaman verdim. Ertelemezlerse bir sorun çıkmayacaktır."

Dexter... şey, Dr. Hawthorne'un çenesi hafifçe başını sallayarak tekrar aşağı eğilir. "Pekala o zaman. Randevunuzun tadını çıkarın."

Colby ile konuşmamın sonuna kulak misafiri olduğunu hatırlamadan önce şaşkınlıkla birkaç kez göz kırpmıyorum. Cevap vermek için ağzımı

açtım ama ben daha cevap vermeden

topuklarının üzerinde döndü ve sınıfımdan çıktı. Uzun boyu köşede hızla kayboldu.

İç çekiyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Teslim tarihleri konusunda daha hoşgörülü olmalı mıyım? Colby'nin kışımında bir sopa olmasıyla ilgili yorumu aklıma geliyor. Kendime bir profesör olduğumu hatırlatıyorum, bebek bakıcısı değil. Ama yine de göğsümde bir gerginlik var, bir şeyleri değiştirmem ya da kendimi daha sevebilir kılmak için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Belki o zaman karşı cins için daha çekici olabilirim.

Kitaplarımdaki kızlarda olup da bende olmayan ne var? Neden balo salonunun karşısındaki en gözde bekârın dikkatini çeken havalı kız yerine evde kalmış kız kurusu oluyorum?

Dexter gibi erkekleri çeken şey sakın, havalı bir kız olmak mı? Nasıl oluyor da kendime bu kadar güvenip arkadaşlarım tarafından kabul görürken erkekler tarafından bu kadar yanlış anlaşılabilirim?

Gözlerim yaşlarla doluyor. Onları geri yutuyorum. Bunun için ağlamak çok saçma. Konuyla ilgili bir kitap bulup çalışmalıyım. Çalışmak beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Aklıma bir fikir geldi... Bu konuda bana yardımcı olacak mükemmel kişiyi tanıyorum. Cazibe, flört ve bir erkeği neyin cezbettiği hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilen biri.

Gerçek hayattan bir flört uzmanı varken kimin çalışma materyaline ihtiyacı var ki?

Colby Knight, sonunda beni delirtmekten başka bir şey yapmak üzeresin.

BÖLÜM 7

COLBY

"ON ÜÇÜNCÜ DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, BÜYÜKBABA," diyor Bruce.

eski Chevy'sinden iniyor. Çocukları ziyaret etmek için çocuk hastanesinin otoparkındayız. Eagles'ın sosyal yardım programının bir parçası olarak ayda bir kez ziyaret ediyoruz ve çocuklar için oyuncak getiriyoruz. Genelde bir ya da iki kez daha uğruyorum çünkü çocukların nasıl olduğunu görmeyi seviyorum.

D.C. Eagles'ın doldurulmuş hayvanlarıyla dolu büyük bir spor çantası taşıyorum, ama onun yerine elimde bir baston varmış gibi davranıyorum ve yaşlı bir adamın yapacağı gibi yürümeye başlıyorum. "Vay canına, genç adam. Sanırım takma dişlerimi unuttum."

Ağzımı inceliyor. "Hayır, dişlerin hâlâ harika görünüyor. İmplantlar için şükürler olsun."

Bir kahkaha atıyorum ve bir kolumu omuzlarına atıyorum. "Şaka değil. Hepimiz dişsiz kalırdık."

"Kendi adına konuş, benimkilerin hepsi gerçek." Sarı kaşlarını sallıyor.

"Belki de hepimiz kaleci maskesi takmalıyız."

Bir saniye düşündükten sonra başını sallar. "Zararı olmaz."

Hastanenin önündeki büyük sürgülü kapılardan girip resepsiyona doğru yürüyoruz. Yaşlı bir beyefendi olan Norris bizi tanıyor ve gülümsüyor. "İkinizi de görmek güzel, eğitim nasıl gidiyor?"

Bruce sırtıyor. "Çok çalışıyoruz dostum. Ama bunu seviyorum. Buza geri döndüğüm için mutluyum."

Bize rozetlerimizi verdi ve asansöre binip kanser tedavi katına çıkmadan önce boyunlukları boynumuza geçirdik. Eagles'ın genel müdürü Tom Parker benden çocuk hastanesinde gönüllü olmamı ilk istediğinde tereddüt etmişim. Hasta çocukları görmenin üzücü olacağını biliyordum.

Çocuklar. Ama o ilk gün, ziyaret ederek onlara ne kadar neşe getirdiğimizi fark ettim ve bu bana da neşe getirdi.

Haftalarca, hatta aylarca aynı odada sıkışıp kalmak berbat olurdu. Ziyaretlerimiz burada geçirdikleri zamanı bölüyor ve onlara dört gözle bekleyecekleri bir şey veriyor. Yarısı bizim kim olduğumuzu bile bilmiyor, sadece bakacak yeni bir yüze sahip oldukları için heyecanlanıyorlar.

Asansörden indiğimizde Hemşire Becky bizi karşılıyor. Benim bir numaralı hayranım olduğunu düşünüyor... ama o milyonda bir. Muhtemelen bu yüzden belli bir profesöre çekiliyorum. Kışımından gökkuşağı çıktığını düşünmeyen tek kadın.

"Merhaba Colby." Tatlı gülümsemesiyle bana bakıyor. Çilli bir burnu ve omuzlarına doğru uzanan iki kızıl, sarı örgüsü var. "Ve Bruce!" diye ekliyor.

O görmeden Bruce bana yan gözle bakıyor. Bruce bana bir ilgi orospusu olduğumu ve ben etraftayken hiç kız tavlayamadığını söylüyor. Ben de ona piliçlerin sarışınlardan hoşlanmadığını söylüyorum. Sonra kavga ediyoruz ve bu konuda dönüp dolaşıyoruz. Bu bizim olayımız.

Dikkatimizi tekrar hemşire Becky'ye çeviriyoruz ve o bizi ilk odaya yönlendirmeden önce ona gülümsüyoruz. Genellikle vizitelerini yaparken onu takip ederiz. Bizi daha önce görmemiş olan çocuklar onun varlığıyla her zaman rahatlamış görünüyorlar.

İlk odaya geldik; burayı biliyorum. Broderick, altı yaşında lösemi hastası bir çocuk. İçeri girdiğimizde yüzü aydınlanıyor. Taşıdığım spor çantasını sallıyorum, o da ellerini çırpıyor.

"Hey, dostum. Bugün güzellikleri ilk sen seçeceksin," diyorum ona, çantanın fermuarını açıp ona doğru gelirken. Anne ve babası odanın köşesindeki küçük koltukta oturmuş, gülümseyerek onu izliyorlar.

Çeşitli pelüş hayvanlara hızlıca bir göz atıyor ve yirmi yedi numaralı formayı giymiş pelüş bir kartalı seçiyor... benim numaramı.

"Harika seçim, dostum!" Bruce'un hemen yanımda olduğunu ve muhtemelen sinirlendiğini bilerek ona göz kırpıyorum.

"Biliyorsun, Broderick..." Bruce çantadan kendi otuz dokuz numarasını taşıyan bir kartal çıkarır ve hastane yatağının ayak ucuna oturur. "Kaleci tartışmasız bir hokey takımındaki en önemli pozisyonudur."

Broderick iki kartalın arasına bakıyor; yeni şapkasının D.C. Eagles kumaşından yapıldığını fark ediyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

"Bu gerçekten zor bir seçim."

Bruce kıkırdar ve elindeki Kartal'ı ona uzatır. "İkisini de alabilirsin. Küçük sırrımız, tamam mı?"

Çocuğun kara gözleri büyür. "Gerçekten mi? Tamam, söylemem."

Bruce ağzını kilitleyip anahtarı atıyormuş gibi yaparak Broderick'ten içten bir kahkaha koparır. En güzel ses bu. Anne ve babasına bakıyorum; annesinin gözleri yaşlarla dolu ve babası kolunu annesine dolamış. Acaba Broderick'in kahkahasını sık sık duymuyorlar mı?

Broderick esnemeye başlamadan önce onunla sezon öncesi kampı ve ilk maçımızın kime karşı olacağı hakkında konuşuyoruz. Hemşire Becky bir kez başını sallayarak dikkatimizi çekiyor, böylece onu dinlendirip yan odaya geçme zamanının geldiğini anlıyoruz.

Yan odada küçük bir kız var, muhtemelen on yaşlarında. Onu daha önce görmemiştim ama parlak pembe bir peruk takıyor ve mavi gözlerini ortaya çıkarıyor. Yatağının yanındaki koltukta oturan bir kadın var, aynı mavi gözlere sahip, bu yüzden annesi olduğunu varsayıyorum.

Başucuna doğru yürürken adını öğrenmek için kuru silinebilir tahtaya göz atıyorum. "Merhaba Emma."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve sonra battaniyesine bakıyor. "Merhaba," diye fısıldıyor, bir an için bize bakıyor.

Bruce kalçasını yatağa yaslıyor ve ona sırtıyor. "Saçların harika. Sence benimki bu renkte hoş görünür müydü?"

Gülmemeye çalışarak dudaklarını büzüyor. Ama başını yavaşça iki yana sallıyor.

Bruce nefes nefese kalır ve elini göğsüne götürür. "Yaralıyım, Emma."

Emma ve annesi kıkırdıyor. Bruce çantayı benden kapıyor ve üzerinde numarası olan bir kartal çıkarıyor, Emma başka bir tane seçmeden onu kucağına itiyor. "Otuz dokuz numara. Bu benim."

"Teşekkür ederim," diyor ve kuşu kucağına alıp göğsüne bastırıyor.

Bruce bana bakıyor ve sırtıyor. Başımı sallıyorum ama dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum.

Hemşire Becky dikkatimizi çekip bizi yan odaya götürmeden önce Emma ve annesiyle konuşmak için birkaç dakikamızı ayırıyoruz.

Bunu iki saat boyunca yapıyoruz. Eğlenceli ve üzücü... ve duygusal olarak yorucu. Bunu düşünürken bile kendimi bencil hissediyorum çünkü kanser tedavisinin bu çocuklar ve aileleri için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Onların günlerinde parlak bir nokta olmak bir onurdur.

Bruce ve ben otoparkta araçlarımıza doğru yürürken, spor çantamız artık boştu, bana döndü. "Doğum günün için ne planlıyorsun?"

"Sonunda Noel ile bir randevum var."

Olduğu yerde durur ve nefesi kesilir. "Olamaz!"

Başımı ileri geri sallıyorum. "Şey, sayılır... sayılır."

"Açıkla." Bruce'un pikabının önünde duruyoruz ve o da sürücü tarafındaki kapıya yaslanıyor.

Ona Koç Young'ın beni soktuğu açık artırmayı ve Gram'ın bana nasıl teklif verdiğini anlattım. Sonunda o kadar gülüyordu ki yüzü kıpkırmızıydı.

"Ve şimdi seninle çıkmak zorunda mı?" Bir kahkaha krizine daha giriyor. "Bu çok zekice. Gram'a bir iyilik borçlusun."

Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Bilmiyor muyum?"

"Onu nereye götürüyorsun? Doğruca adliyeye gidip anlaşmayı mı imzalayacaksınız?"

Başparmağımı ve işaret parmağımı çeneme götürerek düşünceli bir şekilde "Harika bir fikir. Onu kaçırabilirim."

Kıs kıs gülüyor. "Aslında bu Mitch'in yanlışlıkla dinlediği bir sesli kitabın konusu değil mi?"

"Kazara," diyorum tırnak içinde. İkimiz de Mitch'e gülüyoruz. "Her neyse, bugün doğum günüm olduğu için onu yemeğe götüreceğim, sonra da en sevdiğim aktivitelerden birini yapacağız."

Homurdanıyor. "Hepimiz senin en sevdiğin aktivitenin ne olduğunu biliyoruz ve Noel'in bunu kabul etmesine imkân yok. Bundan bahsettiğin için bile seni tokatlar."

"*Bu* benim en sevdiğim aktivite değil! Beni hiç tanıyor musun ki?" İkna olmamış gibi bir kaşını kaldırıyor.

"Beni en son ne zaman bir kadınla gördün?"

Cevap vermek için ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Tekrar açıyor, sonra kapatıyor. Düşünürken alt dudağını ısırtıyor. "Biliyor musun, seni biriyle görmeyeli uzun zaman oldu."

"Aynen öyle. O yüzden beni sürtük gibi utandırmayı bırak."

Omzuma yumruk attı. Sertçe. "Bakın kim büyüyor! Seninle gurur duyuyorum dostum."

Gözlerimi deviriyorum. "Hepimiz bir noktada genç ve vahşiyiz." Gülüyor. "Bahsettiğin şu favori aktivite nedir?"

"Bungee jumping," diyorum ellerimi hayal kırıklığıyla havaya kaldırarak. Daha önce de benimle gelmişti.

"Ah! Doğru. Evet, özür dilerim." Sırıttıyor. "Sence bunu kabul eder mi?"

"Sanırım sert görünmeyi seviyor ve tanıtım ekibi oradayken... korkup kaçamayacaktır."

Bir nefes üflüyor. "Sen cesur bir adamsın. İyi şanslar."

Kol saatime baktım. "Sabah antrenman kampında görüşürüz. Randevum için hazırlanmam lazım."

Noel bana doğru yürüyor, yüzünü küstah bir ifade kaplıyor. Bana hep o çok tanıdık bakışıyla bakıyor. Ona rahat giyinmesini söyledim ve o da yıpranmış kot pantolonu, beyaz spor ayakkabıları ve beyaz bluzuyla göz kamaştırıyor. "Gerçekten mi? Pancake Palace mı?"

"Bugün *benim* doğum günüm," diyorum ve kolunu tutup nazıkçe benimkinin içinden geçirdikten sonra onu yapış yapış, çoğunlukla sarı olan restorana doğru götürüyorum. En sevdiğim köşe kabine geldiğimizde onu bırakıyorum ve centilmence bir selam veriyorum. "Önce bayanlar."

"On sekiz bin dolar ve tek alabildiğim Pancake Palace," diye mırıldanıyor ve benden olabildiğince uzaktaki kabine kayıyor. "Şehrin bu bölgesi güvenli mi ki?"

Hemen yanına kaydım. "Seni almayı teklif ettim."

Vücudumun neredeyse onunkine bastırıldığı yere bakar gibi yapıyor, sonra da arkamdaki boş kabinin büyük bölümüne göz atıyor. Kabul ediyorum ve ondan bir adım kadar uzaklaşarak ona biraz yer açıyorum. Kot pantolonum deriye sürtünerek iğrenç bir ses çıkarıyor.

Bir garson masamıza geliyor, burada sadece biz varız ve bize iki tane yağlı, lamine, sarı menü uzatıyor. Bu garsonu daha önce görmemiştim, muhtemelen kırk yaşlarında ve Pancake Palace üniforması giymiş, 1950'lerin tarzında bir elbise, küçük beyaz bir önlük.

"Size ne içireyim?" diye soruyor, nihayet bana baktığında farkına varıyor. "Aman Tanrım! Sen Colby Knight'sın!" diye bağırıyor, sonra da ciyaklıyor.

Tanrıya şükür bu gece burada başka kimse yok. Etrafım sarılırdı. Restoranın sahibi Todd, normalde çalışanlarına sakın olmalarını söyler. Buraya gelmeyi sevmemin sebeplerinden biri. Bir de 24 saat açık büfe kahvaltı.

Todd, uzun bir nutuk çekmek üzere olan öfkeli bir baba edasıyla mutfaktan koşarak çıkar. "Sara! Bunu konuşmuştuk." Elleri kalçalarında.

Elbisesine mükemmel uyum sağlayan sarı ayakkabılarına bakıyor. "Çok özür dilerim. Bizi ara sıra geldiği konusunda uyardığınızı biliyorum ama onu şahsen görmek beni yine de şaşırttı!" Bir kez daha ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "O çok güzel," diye fısıldıyor. "Gerçek olamayacak kadar güzel."

Todd mutfağı işaret edince kendinden geçiyor, sonra da somurtan bir ergen gibi çekip gidiyor.

"Bunun için çok üzgünüm Bay Knight. Size ve bu güzel bayana içecek ne ikram edebilirim?"

"Bana kahve, her zamanki tarçınlı rulo kremam," dedikten sonra Noel'e bakıyorum.

Şaşkın ve belki de büyülenmiş bir ifadeyle beni inceliyor. "Bir kola alayım lütfen," diyor beni incelemeye devam ederken.

"Hemen getiriyorum. İki büfe mi?"

"Açık büfe istiyorum, evet. Ya sen Noel?"

Başını sallıyor. "Ben de açık büfe alacağım." Ona menülerimizi uzatıyor ve mutfağa doğru geri dönmeden önce ona gülümsüyor.

Ellerimi çırpıyorum ve kabinden kayarak çıkıyorum. "Büfede tabakları var, hadi gidip bir şeyler yiyelim."

Yarım dairenin karşı tarafına geçiyor ve beni yan odadaki büfe alanına doğru takip ediyor. Küçük ada, dekorun geri kalanıyla uyumlu sarı ışıklarla yukarıdan aydınlatılıyor ve ısıtılmış tepsiler masanın üzerinde sıralanıyor. Tepsiler dumanı tütüyor ve krep ve waffle'dan pastırma ve sosise kadar her şeyle dolu.

Noel küçük bir kahkaha atıyor, sanki iki kafam varmış gibi bana bakmaya devam ediyor. "Ne?" İnanamayarak soruyorum.

"Bunların hepsi çok..." Doğru kelimeyi bulamıyormuş gibi duraksıyor. "Şaşırtıcı."

Bir kaşımı kaldırıyorum, devam etmesi için sessiz bir yalvarış.

"Tamam, West ve Mitch'in diyetleri konusunda oldukça titiz olduklarını bilecek kadar etraflarında bulundum. Ama sonra sen buradasın-" diye devam ediyor,

Bir elimle çoktan waffle ile doldurduğum tabağı işaret ediyorum.

"Çok çalışıyorum, hep açlıktan ölüyorum!"

Yine gülüyor. "Performansın ve kas kütlen hakkında endişelenmiyor musun?"

"Oh, meleğim." Yakına eğildim. "Performansım ve kütleğim gayet iyi."

Tabağımdaki iki waffle'ı alıp kendi tabağına koydu. Çenem düştü. Bunca yıllık hayatımda hiç... hiç... bir kadın yemeğimi çalmamıştı. Kimse cesaret edemedi. Bundan hoşlandığımdan emin değilim.

"Bana doğum gününü mahvetmişim gibi bakmayı kes. On sekiz bin dolarımı almalıyım."

"Sen bir canavarsın," diyorum ama o sanki yanlış bir şey yapmamış gibi tabağını doldurarak yanımdan uzaklaşıyor.

"Friends dizisindeki Joey'nin yemeği paylaşmadığını biliyor musun?"

"Evet, evet." Gözlerini deviriyor. "Dur tahmin edeyim... Colby de mi yemek paylaşmıyor?"

"Senin o akıllı doktor beynin her şeyi çok hızlı çözüyor."

Bir şey söyleyecekmiş gibi başını kaldırıyor ama dikkati arkamdaki bir şeye takılıyor. "Şaka yapıyor olmalısın." Yerine oturdu ve sarı duvarda büyük bir fotoğrafımın asılı olduğu yere doğru yürüdü.

Çerçevesiz fotoğrafın altındaki plaketi yüksek sesle okuyor: "Şövalyelikten Pancake Sarayı Prenslğine! Colby Knight bir saat içinde en çok krep yeme rekorunu kırdı."

Fotoğraf bir yıl önce çekilmiş, tişörtümün yakasına bir peçete sıkıştırmışım ve sırtıyım. Çenemde bir tutam pudra şekeri bile var.

Noel omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bazen senin başarılı bir yetişkin olduğun gerçeğini aklım almıyor."

BÖLÜM 8

NOEL

COLBY ve ben tekrar kabine oturduk. Daha önce ona aval aval bakan garson kız mutfaktan başını çıkarıp bakmaya devam ediyor. Colby ondan uzaklaşıyor ve fark etmemiş gibi görünüyor.

Neredeyse bembeyaz olana kadar kahvesine altı küçük tarçınlı rulo krema tüpü dökmesini izliyorum.

"Ne?" diye soruyor, başını kaldırıp onu nasıl izlediğimi fark ediyor. "Krema kullanmıyor musun?"

"Krema kullanıyorum. Ama kahvenin tadına bakmayı da tercih ederim."

"Kahvenin tadı abartılıyor. Sadece içine nefis bir krema dökmek için sıcak bir madde."

Başımı sallıyorum; bu adam beni her zaman kelimelere boğuyor. Kocaman yemek tabağıma bakarken ağzımın suyu akıyor. Waffle yığınma biraz tereyağı ve şurup ekliyorum ve ağzıma büyük bir lokma atıyorum. Randevusuz olmanın avantajı, dağınık olabiliyorsun.

Colby kremalı kahvesinin yarısını yudumlamadan önce, "Bu kadar çok yemene bayılıyorum," diyor. "Kızların yemeklerini didiklemelerinden nefret ediyorum, sanki bu onları daha çekici kılacakmış gibi."

Lokmalarımı yutuyorum. "Kuş gibi yemek bir hanımefendiye yakışır." Kahve fincanımı yavaşça kaldırıyorum, serçe parmağımın dışarıda olduğundan emin olduktan sonra zarif bir yudum alıyorum.

Colby içten bir kahkaha atarak başını geriye atar.

"Kızlardan bahsetmişken..." Çatalımı tabağımdaki yemek yığınının batırarak çitiliyorum.

Colby sakinleşir ve peçetesiyle ağzını siler. "Tamam..."

Birden kendimi garip ve rahatsız hissederek yerimde kıpırdandım. Sonra fark ettim ki, aslında Colby'nin yanında kendimi rahat hissediyordum. Sanırım eğleniyordum bile. Sanki arkadaş gibiydik.

"İlişki departmanındaki uzmanlığını kullanabilirim," diye geveliyorum korkmadan önce.

Colby bana bir dakika boyunca boş boş bakıyor. Sonunda sessizliği bozdu. "Benim bir ilişki uzmanı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bir ilişki uzmanı değil, ama belki de erkekleri ve kadınları birbirlerine neyin çekici kıldığı konusunda bir uzman. Ve hatta belki de" - yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor- "çekmenin nasıl *yapılacağı* konusunda."

Kaşları alnında duran kalın, koyu dalgalara doğru kalkıyor. "Çekici olduğunu düşünmüyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Çekici olmadığımı düşündüğümünden değil.

Sadece. Şey-" "Tükür onu, Noel." Artık boş olan kahve fincanını masaya bırakıyor.

Bir nefes üfledim. "Hoşlandığım bir çocuk var. İş yerinde. Ama bana kız kardeşi olabilirmişim gibi bakıyor. Sanırım çok küstahım. Beni fark etmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Belki bana yardım edebilirsin diye umuyordum."

Colby'nin her zamanki neşeli ifadesinin üzerinden çok çabuk bir şey geçer, kötü niyetli bir öfke gibi görünen bir anlık bir şey. Ama bu konuda kızması için bir neden yok. Muhtemelen yanılıyorum. Colby'nin benimle hep flört ettiğini biliyorum ama o bir flörtçü. Yaptığı şey bu. Ciddi bir şey değil, kıskanacağı bir şey değil.

Çatal ve bıçağını yavaşça eline alıyor ve waffle ve krep yığınının kesiyor. Neden ikisine de ihtiyaç duyduğundan emin değil ama uzun bir yığın. Çalışırken düşünceli görünüyor. Sessiz kalıp cevabını bekliyorum.

Colby sonunda bana bakıyor, ağzı bir çizgi halinde. Tamamen ciddiydi. "Seni fark etmeyecek kadar aptal olan bir adamın dikkatini neden çekmek isteyesin ki?"

Yaptığı yorum beni şaşırttı ve bir an için merak ettim... Neden ben? Ama sonra Dexter Hawthorne'u hatırlıyorum; zayıf omuzları, yelekleri, aksanı, zekâ ve zarafet saçışı.

Dexter'a karşı savunmaya geçtiğimi hissederek kıllanıyorum. "O aptal değil. Sadece etkilendiğim erkeklerin yanında pek iyi değilim. Tuhaf, garip ve inatçı oluyorum."

Colby bir kahkaha atar. "Angel, düşüncelerin ve fikirlerin konusunda her zaman özgürsün. Bu neden kötü bir şey olsun ki?"

"Bu *kötü* bir şey değil," diyorum. "Yine de bazı insanların buna alışmak için daha fazla zamana ihtiyacı olabilir."

Bir dirseğini masaya dayamış, çatalını elinde gevşekçe tutuyor. "Duymak istediğimi düşündükleri her şeyi bana söyleyen kadınların

etrafında olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın? Beni sürekli pohpohlayan kadınların?"

"Evet," diyorum ona alaycı bir tavırla. "Kulağa korkunç geliyor. Eminim tüm erkekler bundan nefret eder."

"Yapmalılar. Bu çok aptalca. Dünyanın en büyük pisliği olsam da kadınlar peşimi bırakmaz. Bu eskidi."

Ağır bir iç geçirdim. "Mütevazı palavraları bırakır mısın? Bu konuşma benim hakkımda."

Gülüyor. "Övünmüyorum. Bu gerçekten sinir bozucu." Koltuğunda arkasına yaslanıyor ve uzun, bronzlaşmış bir kolunu kabinin arkasına doğru sarkıtıyor. "Demek istediğim, eğer bu adamın istediği buysa... kadınların egosunu okşaması, belki de sana göre biri değildir."

Kollarımı kavuşturup kabine geri çöküyorum. "Dexter'ı tamamen yanlış anladın. Onu daha yakından tanıma şansına sahip olmak isterim."

"Dexter mı?" Colby'nin kaşları havaya kalktı.

"Evet. Dr. Dexter Hawthorne," diyorum hülyalı bir iç çekişle. "Kendisi İngiliz." Colby etkilenmemiş gibi burnunu kırıstırıyor. "Senin için fazla pısrık biri." "Akademisyenler pısrık *değildir*."

Sert görünümlü omuzlarından birini silkiyor. Bir süveter-yelek Colby'ye asla uymazdı. "Nasıl istersen. Hokey izliyor mu?"

"Hokey takdiri, gelecekteki bir partnerde arayacağım şeyler listemdeki en son şey." Öne doğru eğildim, tabağımdan birkaç yaban mersini aldım ve ağzıma attım. "Ve eğer bilmek istiyorsan, o tam bir atlet."

"Gerçekten mi?" diye soruyor o sinir bozucu ukala sesiyle.

"Evet." Burnumu yukarı kaldırıyorum. "Üniversitede bursluydu," diye Dexter'ın bana söylediklerini tekrarlıyorum ve ardından yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"Ne için? Su topu için mi?" Kıs kıs gülüyor.

"Pickleball," diye mırıldanıyorum ağzıma bir lokma daha waffle tıktırmadan önce sessizce.

Colby neredeyse kabinden dışarı yuvarlanıyordu. Hiç bu kadar çok gülen birini görmemiştim.

Sinirle, tabağımdaki yemeği bitirirken onu görmezden geliyorum. O gülmeye başladığında ben yemeğimi neredeyse bitirmiştim. Sessizce tabağını bitiriyor ama tüm bu süre boyunca kendi kendine kıkırdıyor. Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu, çocuksu bir insanla tanışmamıştım.

Sadece görünüşü mü ona bütün kızları getiriyor? Onun kişiliğine nasıl katlanabiliyorlar?

Dexter'ı getirmeden önce iyi vakit geçirdiğimizi düşünüyordum. Muhtemelen Colby'nin arkadaşlığından ilk kez keyif alıyordum. Ama şimdi aralıksız kahkahaları ve müstakbel kocamla dalga geçmesiyle bunu mahvetti. Tamam, belki müstakbel kocam değil. Ama gelecekteki randevum, umarım.

"Noel," diyor Colby, elini masanın üzerinden uzatıp elimin arkasına vurarak. Gözlerim Colby'ninkilere kayıyor. Kim bilir ne kadar zamandır tamamen dalmış, derin düşüncelere dalmış olduğumu fark ediyorum. "Güldüğüm için özür dilerim. Bu sadece... pickleball." Tekrar kıkırdadı. "Ve ayrıca, bu adamın dikkatini çekmek için yardıma ihtiyacın olduğu fikri çok saçma."

"Ben biliyorum." Omuzlarımı silkiyorum. "Ve bunu sormak bile utanç vericiydi."

"Dinle." İç çekiyor. "Yardım etmeye çalışacağım, tamam mı? Ama ben bir ilişki uzmanı değilim... ve bu adamın senin zamanına değeceğini sanmıyorum."

"Karşı cinsin dikkatini çekme ve bu ilgiyi sürdürme konusunda uzmansın. Ve benim ihtiyacım olan da bu."

Colby kâğıt peçetesini alıp ağzını siler. "Ayrıntıları bir sonraki varış noktamızda konuşuruz."

"Bir sonraki varış noktası? Ben bunu kabul etmedim."

Kaşlarını çatıyor. "Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?" Ona ters ters bakıyorum.

"Peki."

BÖLÜM 9

COLBY

NOEL bir sonraki buluşma yerimize arabayla gitmekte ısrar etti ve ben şaşırtıcı bir şekilde rahatladım. Benden başka birinden hoşlanmakla kalmayıp, onun ilgisini çekmek için benden yardım isteyecek kadar çaresiz olduğu gerçeğini sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Yapmak isteyeceğim son şey, başka bir erkeğin dikkatini çekmesine yardımcı olmak... ama kartlarımı doğru oynarsam, bu benim avantajıma olabilir. Ona yardım edersem benimle konuşmak ve hatta zaman geçirmek zorunda kalacak. Bana borçlu olur.

Dr. Noel Woodcock'ın bana bir iyilik borcu olması, muhtemelen sahip olabileceğim en büyük güç.

Kırmızı ışıktayım ve gözlerimi kapatıp rahatlamak için kendimi zorluyorum. Action City Ziplining ve Bungee Jumping'e varmadan önce sakinleşmeyi umuyorum ve kendimi toparlamak için sadece iki blokum daha var. Dikiz aynasından kendime "Sadece bir aptal Noel'i fark etmez," diyorum. "Bu adam gezegende yürüyen en büyük moron."

Işık yeşile dönüyor ve bungee ve zipline parkurunun yanındaki otoparka girene kadar sürmeye devam ediyorum. Noel'in bir ayağı önde olmalı, çünkü ağzının suyu akan klasik arabası çoktan otoparka park etmişti. Mercedes Benz G-Wagon'umu onun yanında durduruyorum. Noel arabasından iniyor ve gözlerinin G-Wagon'umu nasıl incelediğini kaçırmıyorum. Keşke o da *bana* öyle baksa.

Kapımı açıp cipten iniyorum ve sürücü kapısını kapatıp kapının arkasına yaslanıyorum. Bir kolumu bebeğimin üzerine atarak Noel'e bakıyorum. "Biliyorsun, ben ve G bir paket anlaşıyoruz."

İnliyor. "Sen imkansızsın. Dr. Hawthorne'u kendime aşık etmem için bana yardım etmen gerekmiyor muydu?"

Bu hatırlatma midemi bulandırıyor. "Doğru." Bir kahkaha atıyorum. Kulağa zorlama geliyor. Kendime, ona bu konuda yardım etmenin birlikte vakit geçirmemizi sağlayacağını hatırlatıyorum. Belki o zaman onun parlak zırlı şövalyesi olduğumu fark eder. Kendi kelime oyunuma kıs kıs gülüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Noel kollarını kavuşturarak soruyor. Boğazımı temizliyorum.
"Hiçbir şey."

Elim sırtının küçük kısmına uzanıyor ve onu bizi bungee platformuna götürecek patıkaya doğru yönlendiriyorum. Ormanın dışında, ağaçların daha uzun olduğu bir yerde olduğu için biraz yürümek gerekiyor.

"Pekâlâ meleğim. Takımın reklamcısı Kartal'la geçirdiğiniz gecenin fotoğraflarını çekmeye başlamadan önce yaklaşık otuz dakikamız var."

Alay ediyor. "Pancake Palace'ta fotoğrafımızı çekmelerini istemedin mi?"

Ciddileşerek ona bakıyorum. "Tabii ki hayır. Pancake Palace özeldir." Şaka yapıp yapmadığımı anlayamıyormuş gibi beni inceliyor. Şaka yapmıyorum. Oraya daha önce kimseyi götürmedim, takım arkadaşlarımı bile. Orası benim gidebileceğim ve herkesin beni rahat bırakabileceği bir yer, kimsenin bilmediği gizli bir nokta. Sadece benim için. Ve şimdi, Noel. Ama bunu ona söylemeyeceğim. Henüz tüm kartlarımı oynayamam. Özellikle de o başka birini istediğini *düşünürken*. Yüzüme her zamanki ukala gülümsememi, gerçek hislerimi gizleyen gülümsememi yerleştirerek, "Ayrıca, insanlar bunu yiyip bitirecek" diyorum.

Her zaman yaptığı gibi ukala yüz ifadesini görmezden geliyor. "Ziplining'in nesi bu kadar harika? Yaptığımız şey bu, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Elbette."

Belirsiz yanıtımı görmezden geliyor. "Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanıyor musun? Eminim çok iyi bir modelsindir."

Önüne geçmek için uzun bir adım attım, sonra dönüp yüzünü ona çevirdim ve o da olduğu yerde durup bana baktı. "Sence model olacak kadar yakışıklı mıyım?"

Gözlerini deviriyor ve beni geçmeye çalışıyor, ama kollarını nazıkçe tutarak onu olduğu yerde tutuyorum. "Gamzeler yüzünden, değil mi?" Ellerimin altındaki sıcak teninin ne kadar yumuşak olduğunu görmezden gelmeye çalışarak soruyorum.

Fiziksel temas beni sadece sıcak hissettirmekle kalmıyor, aynı zamanda istememem gereken şeyleri istememe neden oluyor. Cidden bunu hissetmiyor mu?

Elimi çekiştirerek yanımdan geçiyor ve patıkaya devam ediyor.

Birkaç uzun adımla Noel'e yetişiyorum. Yan yana rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz ve o benimle adım adım eşleşiyor, kolayca

Bana ayak uydurmak. Klasik arabalarımız, uzun adımlarımız, yemek sevgimiz... Biz mükemmel bir eşiz.

O benim ekmeğimin baharatlı tarçını. Solucanımın kitabı. Şeytanımın meleği mi?

"Bir sürü reklam çekimi için poz vermek gerekmiyor mu?" Noel bana kısa bir süre bakarak soruyor.

"Evet, yapıyoruz. Aslında eğlenceli. Ancak medya günlerinde, genellikle görmediğim herkesle etkileşim kurmaktan keyif alıyorum. Sosyal medya ekibimiz gibi. Herkesi tanımak için iyi bir zaman."

"İşinizin en sevmediğiniz yanı nedir?" diye soruyor ve beni şaşırtıyor. Kimse bana bunu sormaz.

Cevap vermeden önce bir dakika düşünüyorum. "Gittiğim her yerde tanınmak. Bazen Target'a girip kimse fotoğraf istemeden şampuan alabilmeyi diliyorum. Bir etkinlikte ya da maçtayken buna aldırmiyorum... çünkü iş modundayım." İç çekiyorum. "Ama normal olmak istediğimde, olamıyorum."

Anlayışla başını sallıyor. Benden bu dürüst cevapları nasıl alıyor bilmiyorum ama onun yanında her zaman diğer insanlara gösterdiğimden daha fazla gerçek benliğimi gösteriyorum.

"İçine kapanık biri olarak ben de bundan nefret ederim. Etrafımda tanımadığım bir sürü insan olması beni yıpratıyor. Kitap takıntım böyle başladı. Çocukken okuldan sonra bu şekilde gevşerdim." Toprak yola doğru gülümsüyor.

Onu gülümserken görmeyi seviyorum. Ben etraftayken genelde takındığı bakışlardan güzel bir değişiklik oluyor. "Çocukken en sevdiğin kitap hangisiydi?"

"Yüzüklerin Efendisi," diye yanıtlıyor hemen. "Bu benim ilk fantezimdi ve müptelası olmuştum. Her yıl yeniden okuyorum; ilk aşkınızı asla unutmuyorsunuz." Memnun bir şekilde iç geçiriyor ve ben de kendi kendime onun bütün gün kitaplar hakkında konuşmasını dinleyebileceğimi düşünüyorum.

Onu her konuda konuşurken dinleyebilirim. Öğrencilerine bir konferans verdiğini hayal ediyorum, dinleyicileri nasıl da büyülüyor olmalı. Sevdiği şeyler ve sevdiği insanlar konusunda tutkulu. Noel'in tanıdığım herkesten daha fazla derinliği var. Aşılması gereken sonsuz katman var.

"Okumayı sever misin?" diye soruyor ve birkaç dakikadır sessizce düşündüğümü fark ediyorum.

Ağzımı yana doğru kıvrıyorum. "Yıllardır kitap okumadım. Yine de okumak istiyorum. Ne tavsiye edersin?"

Ciddi profesör moduna giriyor ve bu çok ateşli. "Eğer fanteziyi denemek istiyorsanız *Hobbit* başlamak için harika bir yer. Tolkien kelimenin tam anlamıyla tüm fantastik eserlerin büyükbabasıdır. Jane Eyre mükemmel bir tarihi kurgudur. Gerçekten, sadece seni neyin heyecanlandırıldığını düşünmeli ve denemelisin." Karamel rengi gözleri ıslıl parlayarak bana bakıyor. "Oturup fiziksel bir kitap okuyacak vaktin yoksa, sesli kitaplar da harika bir seçenek. Mitch'in sesli kitapları sevdiğini biliyorum."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Bu iyi bir fikir, bunu denemeliyim. Çok uzun süre hareketsiz oturmakta zorlanıyorum."

Perona ulaştığımızda duruyoruz ve az önce kavga etmeden koca bir konuşma yaptığımızı fark ediyorum. Ya da ben uygunsuz bir flört yorumu yapmadan. İçimde umut gibi bir şey dönüyor. Belki de onu kazanabilirim.

BÖLÜM 10

NOEL

Bungee jumping için inşa edilmiş bir platforma bakarken Colby'ye "HAYIR. KESİNLİKLE HAYIR," diyorum.

Bir an önce *Colby Knight ile geçirdiğim zamandan keyif aldığımı* düşünüyordum. *Çok normal ve sevimli davranıyor.* Ama hepsi bir numaraymış.

"Oh, hadi ama. Kamera ekibi gitmeye hazır ve hayranlar o."

"Hayranlarınız!" Ellerimi havaya kaldırıyorum.

Colby imzalamam gereken bir feragatname uzatıyor. İki tane var. genç adamlar kemerimi bağlamak için bekliyorlar. Colby çoktan kendi kemerini taktı. "Eğlenceli olacak. Sana bungee jumping için meydan okuyorum... yoksa çok mu korkuyorsun?"

Ondan nefret ediyorum. O yorumla beni yakalayacağını biliyordu. Bir meydan okumadan geri adım atmaktan nefret ederim. Feragat belgesini elinden çekip aldım ve üzerine imzamı attım. Burada çalışan adamlardan biri onu benden alıp kargo şortunun cebine yerleştirdikten sonra koşum takımımı yere seriyor. Derin nefesler alarak içine giriyorum... çünkü üzerimdeki son derece yüksek platformdan serbest düşüş yapmak üzereyim.

Kemer bağlandıktan ve çalışanlar tarafından güvenli görüldükten sonra, bize yukarı çıkmamızı söylediler. Oh, yaşasın. Tamamen sakın olan Colby'ye ters ters bakıyorum. Bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Önce bayanlar."

Bir iniltiyle merdiveni tutup yukarı tırmanıyorum. Metal platform bir ormanın ortasında ama etrafı güvenlik için temizlenmiş. Burası oldukça pitoresk. Gittikçe daha yükseğe tırmanırken, ne kadar yüksekte olduğuma değil ormana odaklanıyorum. Yükseklikten korkmuyorum ama ölümüne düşmekten korkuyorum. Herkes öyle değil mi?

Platforma adımımı atıyorum ve bizi iki çalışan daha karşıyor: esmer ve muhtemelen kırklı yaşlarında bir kadın ve aynı yaşlarda bir erkek. Colby'nin yanımdan geçmesine izin veriyorum ve platformun ortasındaki direğe tutunarak olduğum yerde kalıyorum.

Kadın bana gülümsüyor. "Merhaba çocuklar! Ben Andrea, bu da Logan. Endişelenecek bir şey yok. Bungee jumping çok güvenlidir."

Sarışın adam kolunu bana uzatıyor. "O kadar eğleneceksin ki, tekrar gitmek için yalvaracaksın" diye takılıyor.

Andrea Colby'ye bakar. "Ayrı mı gitmek istersiniz, birlikte mi?"

"Ayrı" diye cevap verdim.

Ve aynı zamanda Colby "birlikte" diyor.

Kaşlarını çatıyor. "Yalnız gitmek yerine benimle zıplamak seni rahatlatmaz mı?"

Bir an için onu dikkatle inceledim. Bu işi ciddiye alıyor ve belli ki hiç gergin değil. Elleri sabit, omuzları dik. Bu Colby onu her zaman gördüğümünden çok farklı. Odaklanmış ve yoğun. Muhtemelen hokey oynarken de böyledir. Emin, istikrarlı, kendinden emin.

"Tamam, peki," diyorum, bizi bağlayabilmeleri için direği bırakıyorum.

Andrea, "Kollarınızı birbirinize dolayın ki ayrılmayın," diye açıklıyor.

Colby hiç vakit kaybetmeden yaklaşıyor ve beni kendine çekiyor. Kolları etrafımdayken kendimi daha güvende hissettiğimi itiraf edebilirim. Eğer bu iri, sağlam adam beni tutuyorsa, kesinlikle kötü bir şey olamaz. Kollarımı beline dolamamın ve yüzümü kaslı göğsüne yaslamamın tek nedeni de bu.

Colby elleriyle yavaşça sırtıma daireler çiziyor ve durmasını istemiyorum çünkü bu gerçekten rahatlamama yardımcı oluyor. Ayrıca bana tam olarak tarif edemediğim bir his veriyor. Ürpermeye benzer bir şey ama farklı.

Muhtemelen akşam havası serinliyordur.

Kollarının benimkilerle örtüştüğü yere bakıyorum ve zeytin rengi teni boyunca uzanan koyu renkli tüyleri fark ediyorum. Bunu daha önce fark etmemiştim, belki de teni çok bronz olduğu için öylece karışıyordu. Şaşırtıcı derecede erkeksi ve çekici. Kol kıllarının erkekler için çekici olmasına rağmen kadınlar için iğrenç olması beni biraz rahatsız ediyor. İçimdeki feminist bu fikirden rahatsız oluyor.

Andrea ve Logan bungee kordonunu bacak kayışlarımıza bağlayıp tokalarken ben bunu düşünmemeye çalışıyorum. Geri çekildiklerinde Colby yakınımaya eğilip fısıldıyor, "Sorun yok, derin bir nefes al."

Nefes veriyorum, bu sırada omuzlarım gevşiyor.

Logan bize "Ne zaman hazır olursanız o zaman gidebilirsiniz," diyor. "Hazır mısın meleğim?" Colby kulağıma doğru fısıldıyor.

Gözlerimi kapalı tutarak "evet, tamam" diye cevap veriyorum.

Bir an sonra Colby'nin bir adım attığını ve beni de kendisiyle birlikte çektiğini hissediyorum. Beni sıkıca göğsüne bastırarak platformdan aşağı düşüyor. Ve serbest düşüşe geçerken çığlık atıyorum. Sonunda gözlerimi açtığımda, Colby'nin sırtıttığını ve güldüğünü görüyorum, açıkça bundan hoşlanıyor. Bungee kordonumuzun ucuna ulaşıyoruz ve bizi yukarı ve aşağı çekiyor. Sonunda başardığımızı ve bungee'mizin kopup bizi öldürmediğini fark ederek kendi kahkahamı atıyorum.

Düşmenin verdiği heyecanla kalbim hızla atıyor. Bu adamın kollarına sarıldığımı ve yüzümün onun sert göğüs kaslarına dayandığını fark ediyorum. Yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor ve başımı ondan kaldırmaya çalışıyorum ama hemen vazgeçiyorum. Çünkü güçlü vücudu, kabul etmek istesem de istemesem de kendimi güvende hissettiriyor. Kasları da inanılmaz, kıyafetlerinin arasından ne kadar keskin olduklarını hissedebiliyorum. Sürekli spor yapıyor olmalı. İlk defa, bu profesyonel sporcu işinin düşündüğümünden daha zor olup olmadığını merak ediyorum.

Zıplamamız yavaşladığında ve bungee kordonundan hafifçe sallanarak orada asılı kaldığımızda, Colby bana gülümsüyor. "Harikaydın." Bakışlarımı tutarak duraklıyor. Gözlerimi kaçıramıyorum, mavi gözlerinin çarpıcılığı karşısında şaşkına dönmüş durumdayım. Bu kadar yakışıklı olması adil değil. "*Sen harikasın.*"

Kalbimi şişirmemesi gerekirdi ama şişiriyor. Yani, kim övgüden hoşlanmaz ki? Kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum. Aramızdaki ani gerilim çok fazla gibi geliyor ve buna bir anlam veremiyorum.

Bu adamı sevmiyorum, hatırladın mı? Sinir bozucu biri.

"Oldukça eğleneliydi," diye omuz silkerek sessizliği bozuyorum.

"Tekrar yapmak ister misin?" diye soruyor ve ben tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. Gözleri eğlenceyle parıltıyor.

"Hayır."

Kısa cevabım onu yine güldürdü.

Atlayış için giyinmemize yardım eden adamlar aşağı inmemize yardım ediyor ve sonra ekipmanlarımızı çıkarıyor. Sonra iş kıyafetleri giymiş bir grup insan yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bize doğru yürüyor.

Colby, "Ah, bu tanıtım ekibi olmalı," diyor.

"Bay Knight," diyor sarışın bir kadın. Colby'nin elini sıkıyor, sonra bana dönüp elini tekrar uzatıyor. "Ben Megan Barker. Ben de

takımın halkla ilişkiler müdürü. Bir Kartal ile bir akşam geçirdiğiniz için tebrikler!"

Coşkuyla elimi sıkıyor, sonra arkasındaki ekibe bakıyor. Yanındaki diğer üç kişiyi tanıtıyor. "Bu Joe. Eagles için çalışan bir gazeteci. Ve bir de Brett var. Sosyal medyamız için birkaç fotoğraf çekecek."

Brett el sallıyor. "Şimdiden harika fotoğraflar çektim!"

Megan gülümser ve son kişiyi işaret eder. "Natalie yardımcı olmak için burada." Natalie gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Oturmamız için iki katlanır sandalyeleri var ve o atlayıştan sonra bacaklarım hâlâ titriyor ve koltuk için şükrediyorum. Colby yanıma oturdu.

Joe, Colby ve bana yaklaşıyor. Koyu kahverengi teniyle güzel bir tezat oluşturan beyaz bir düğme giyiyor, genç görünüyor ama bir profesyonel gibi davranıyor. Çantasından bir not defteri ve bir kalem çıkardı. "Konuya girmeden önce biraz daha zamana ihtiyacınız var mı? Yardım müzayedesıyla ilgili makale için size eğlenceli sorular soracağım."

Derin bir nefes alıyorum. "Hayır, böyle iyiyim. İstedığınızı sorun." Ellerim hâlâ hafifçe titriyor ama bu sorulara cevap verme becerimi etkilemeyecek.

"Harika!" Notlarını incelerken kalemini çenesine vuruyor. "Açık artırmayı kazandığınızda tepkiniz ne oldu?"

Bir kahkaha attım. "Ben kazanmadım... büyükannem kazandı." Kara kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, ama onun yerine bu gece gelmemi istedi." Gözlerini deviren ama sırttan Colby'ye bakıyorum.

Megan inanmayan bir kahkaha atıyor. "Bir dakika, Colby ile bir akşam geçirmek istemedin mi?"

Tekrar Colby'ye bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle cevabımı bekliyor.

"Pek sayılmaz. Biraz sinir bozucu biri."

Tüm ekip kahkahalara boğuldu. Colby bile kıkırdıyor.

"Vay canına," diyor Megan eğlenen bir sırtıyla. "Bölgede böyle hissedenden tek kişi sen olabilirsin. Bay Knight NHL'nin sevgilisi."

Arka planda bir şey çöküyor, kurdukları bir tür fotoğraf aydınlatma şemsiyesi. Brett ve Natalie açıkça ekipmanla boğuşuyor.

Megan inliyor. "Yine de bunun için daha kolay bir yer seçebilirdi." Colby'ye bakar. "Önerdiğimiz gibi onu takımın buz pistine buz patenine götüremez miydin?"

Nefesim kesildi. "Buz pateni gibi basit ve korkutucu olmayan bir şey yapabilir miydik?"

"Bu senin için bile çok sıkıcı, meleğim," diyor Colby kesin bir ifadeyle.

Joe benimle Colby'nin arasına baktı. "Bekle, bu geceden önce birbirinizi tanıyor muydunuz?"

"Maalesef, evet."

"Geceyi benimle geçirdiği için çok heyecanlıydı. Bunların hepsi rol," diyor Colby göz kırparak ve bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni sert gövdesine doğru çekiyor.

Çok fazla kimseyle çıkmadım ve sadece bir erkekle öpüştüm, yani uzman değilim.

Ama erkeklerin vücutları genellikle bu kadar sert midir? Bunu daha sonra araştıracağım.

Omuz silkerek ondan uzaklaşıyorum. "Her neyse."

Tanıtım ekibi bana deliymişim gibi bakıyor, özellikle de muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında olan asistan Natalie. Onu alabilir. Elbette, atlayış sırasında beni tutması rahatlatıcıydı, ama bu bir ölüm kalım durumuydu.

Fotoğrafçı Brett'in tuzlu ve biberli saçları ve nazik mavi gözleri var. Işıklandırma ekipmanı sabitlendiğine ve çalıştığına göre, elinde büyük bir fotoğraf makinesiyle bize doğru yaklaşıyor.

Colby kameraya gülümseyerek bakıyor, gerçekten çok eğleniyor. Bu kadar abartılı olması karşısında dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Etrafta kimse yokken o kadar da kötü değil, ama bir izleyici kitlesi olduğunda, sinir bozucu, kibirli moduna geri dönüyor. Yardım edemem ama bunun bir cephe olup olmadığını merak ediyorum. Bir maske. Sanki gerçek benliğini dünyadan saklamak istiyor ve halk için bu kişiliği benimsiyor. Colby Knight'ta ilk bakışta görüldüğünden daha fazlası olabilir.

"Pekâlâ, siz ikiniz," der Brett. "Neden oturup birbirinizle konuşmuyorsunuz? Biz burada yokmuşuz gibi davranın ve doğal davranın. İnsanlar Colby'yle bir gecenin nasıl geçtiğini merak ediyor, hadi onlara gösterelim." Fotoğraf makinesini yüzüne götürür ve birkaç fotoğraf çeker.

"Evet," diye fısıldıyor Colby kulağıma. "Hadi onlara ne kadar harika olduğumu gösterelim. Şimdi başını geriye at ve gül ki herkes komik olduğumu düşünsün."

Kaburgalarına dirsek atıyorum, belli ki yeterince sert değil, çünkü tam

kulağımın dibinde gülüyor. Benden uzaklaşıyor, bana alan açıyor. Tekrar fark ettim ki

Sıcak bedeni artık yakınımda olmadığında akşam serinlemeye başlıyor. Oldukça sıcak.

Araştırılacak başka bir şey. Erkekler kadınlardan daha mı sıcak koşar? Acaba Dr. Hawthorne da bu kadar sıcak mı? Her gece sıcak bir adamla kıvrılmak ne kadar rahatlatıcı olmalı. Andie ve Mel'in hiç dışarı çıkmak istememesine şaşmamalı.

"Bu harika," diyor Brett kendi fotoğraflarına tıklayarak. "Eagle'ın hayranları bunu yiyip bitirecek."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Doktor'u tuzağa düşürmek için hâlâ Colby'nin yardımına ihtiyacım var. Hawthorne. İyi oynamam lazım.

"Colby ile gecen nasıl geçti?" Mel ertesi sabah onun için hazırladığım bitki çayından zarif bir yudum alarak sordu. Kafein içmeyen küçük bir ucube o.

Kafeinin anksiyetesini daha da kötüleştirdiğini söylüyor. Muhtemelen bir dahaki sefere sosyal olmam gerektiğinde bunu denemeliyim. Ancak, tanımadığımız insanlarla dolu bir odada olmaktan daha kötü olan tek şey kafeinsiz olmaktır.

"Gece mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanki onunla yatmışım gibi konuşuyorsun, Mel."

Çay fincanına kıkırdıyor, sonra fincanı sehpanın üzerine koyuyor. Çoğu hafta Cumartesi sabahlarını hâlâ birlikte geçirebildiğimiz için mutluyum. Birkaç yıl oda arkadaşı olduktan sonra, onun yanımda olmasını özledim.

"Colby'nin bunu sorun edeceğini sanmıyorum."

O konuşurken sıcak kahvemi yudumluyorum ve sözleri çok hızlı içmeme neden oluyor. Sırıyorum ve öksürüyorum, sıcak sıvı pijamamın önünden aşağı damlıyor. "Bak senin sapık aklın bana ne yaptırdı! Bu benim en sevdiğim mumu."

Melanie başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Büyükannenin sana sürekli verdiği gecelikleri giydiğine inanmıyorum."

"Hey şimdi, yeni evli olmamanın tek avantajı, kısıtlayıcı iç çamaşırları yerine hala rahat kıyafetlerle uyuyabilmem. Beni rahat bırakın."

İç çekiyor. "Sanki her gece yatarken korse giyiyormuşum gibi davranıyorsun." "Öyle değil misin?"

Gözlerinde muzip bir parıltı belirliyor. "West benim çıplak uyumamı tercih ediyor."

Neyse ki bu sefer ağzımda kahve yok. Yoksa odanın her tarafına kusacaktım. "Evlilik hayatı seni yaramaz yapmış."

Ön kapıdan gelen sesleri duyuyoruz ve bir an sonra kapı açılıyor. Mitch'in nişanlısı Andie gülümseyerek daireme giriyor. Gözleri ikimizin arasında gidip geliyor.

"Bütün eğlenceyi kaçırıyor muyum?" diye soruyor ona verdiğim anahtar çantasına sokmadan önce. O da ben ve Mel gibi pijamalarını giymişti. Andie'ninki üzerinde gülen yüzler olan beyaz bir şort ve ona uygun bir tişört. Mel ise West'in Eagles tişörtlerinden birini giyiyor ve tayt giyiyor.

"Hayır," diyor Mel, ayağa kalkıp Andie'yi kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor. Ayağa kalkıp ben de aynısını yapıyorum, sonra o da Mel'in yanındaki kanepeye oturup bacaklarını onun altına kıvrıyor.

"Noel her gece yatarken gecelik giyip giymediğimi merak ediyordu." Andie'nin kaşları kalktı. "Peki ya sen?"

"Her gece değil."

Üçümüz de gülüyoruz. Oturduğum rahat koltuktan kalkıp mutfığa gidiyorum ve Andie için bir fincan kahve dolduruyorum. Üçte birini karamel kremasıyla dolduruyorum, onun tercih ettiği şekilde. Colby'nin Pancake Palace'taki tarçınlı rulo kreması aklıma geliyor ve kendi kendime gülümsüyorum.

Tekrar koltuğuma oturduğumda Mel bana bakıyor. "Her neyse, soruya hiç cevap vermedin. Colby ile akşamınız nasıldı?"

Andie kanepenin minderlerine yerleşmiş, pür dikkat beni izliyor. "Ah evet! O dün geceydi, değil mi?"

Omuz silkiyorum, onun adından bahsedildiğinde midemde oluşan garip çarpıntıyı görmezden geliyorum. "İyiymi, sanırım. Sanki ateşli bir randevum varmış gibi davranıyorsunuz."

"Kızım," diyor Andie tek kaşını kaldırarak. "Çoğu kız o adamla bir akşam geçirmek için sol memesini verirdi."

Kendi göğüslerimi tutuyorum, alaycı bir dehşetle ağzım açık kalıyor. "Ben değil. Hiç boş yerim yok."

"Oh dur, göğüslerin iyi. Bize ne yaptığınızı daha fazla anlatın!" Mel benim bu sözlerim karşısında biraz sinirlenmiş görünüyor.

"Tamam, beni Pancake Palace'a götürdü ve sonra bungee jumping için kandırdı."

İkisinin de nefesi kesildi ve sanırım bungee jumping kısmı yüzünden, ama onları şok eden bu değildi.

"Seni Pancake Palace'a mı götürdü?" Mel soruyor.

Aralarına bakıyorum, kafam karışıyor. "Um, evet."

Andie yavaş bir nefes verir. "Colby'nin aşkı düşündüğümünden daha ciddiymiş."

Mel dramatik bir şekilde başını sallar. "Noel, Pancake Palace Colby'nin mutlu olduğu yer... onun kutsal mekânı. Yanına kimseyi almaz ve hangi mekana gittiğini çocuklara bile söylemez."

Tuhaf bir his midemi bulandırıyor ama görmezden geliyorum. "Önemli bir şey değil.
Sadece bir zincir."

Andie gülümsemesini kahve fincanının arkasına saklayarak, "Sen nasıl istersen," diyor. "Peki, bungee jumping nasıldı? Tek başına mı yoksa tandem mi gittin?"

"Tandem."

Yine nefes nefese kaldılar.

"Aman Tanrım. Yani siz ikiniz birbirinizin kollarında bungee jumping mi yaptınız? Kızım!" Andie ciyaklıyor.

"Ne dediğin umurumda değil," diyor Mel. "Bu ateşli bir randevuydu."

Elimi havada sallayarak onları savuşturuyorum. "Birlikte çalıştığım bir adamla ilgileniyorum. Colby her kızın tipi olabilir ama Dúnedain değil." Kafaları karışmış görünüyor, Tolkien terminolojilerini tazelemeleri gerek.

Mel çayını bitiriyor ve ben ona biraz daha getirmek için ayağa kalkıyorum, ama o beni neredeyse iterek oturur pozisyona getiriyor. "Noel, çayın nerede olduğunu hatırlıyorum."

Andie iç geçirir. "Oda arkadaşı olmak eğlenceli olmalı! Noah berbat bir oda arkadaşı olur." Sanki kendisinden çok daha küçük olan erkek kardeşiyle ilgili bir anısını düşünüyormuş gibi sırtıyor.

"Merak etme Andie," diye bağılıyor Mel küçük mutfaktan. "Yakında kocaman, kara kara düşünen bir oda arkadaşın olacak."

Andie sırtıyor. "Sabırsızlanıyorum. İki buçuk ay bana sonsuz gibi geliyor."

Mitch'in onu mutlu etmesine sevindim. Andie ve Noah hayatına girdiğinden beri bu zalimin kesinlikle daha yumuşak bir tarafını gördüm ama yine de beni biraz korkutuyor.

Mel oturma odasına geri dönüyor ve elinde dumanı tüten bir fincan çayla oturuyor. "Her şey uçup gidecek!"

Kendimi tutamadan hüznü bir iç geçiriyorum. Kızlar beni endişeyle süzdükten sonra yüzlerini buruşturarak birbirlerine bakıyorlar.

"Kusura bakmayın, düğün hakkında bu kadar çok konuşmak istememiştik. Eminim can sıkıcı oluyordur," diyor Andie.

"Dur, düğününü dinlemeye bayılıyorum! Ve Mel'in iç çamaşırlarını. Ama bunu kendim için de istiyorum, biliyor musun? Sizin adınıza çok mutluyum. Bazen bana otuzuma yaklaştığımı ve bir erkek arkadaşım bile olmadığını hatırlatıyor." Küçük bir gülümseme sunuyorum ve onlar da gülümsüyor.

Mel koltuğunda öne doğru eğilerek, "Bize şu Dr. Hawthorne'dan bahsedin," diyor.

Andie de aynısını yapar. "Kulağa çok şık geliyor."

Ben de öne doğru eğiliyor, dirseklerimi dizlerime dayıyor ve ellerimi birbirine kenetliyorum. "Öyle. *Ve* o bir İngiliz."

BÖLÜM 11

COLBY

PAZAR günü, Remy'nin evindeki spor salonunda antrenman yapmak için çocuklarla bir araya geliyorum. En iyi tarafı, aynı çıkmaz sokakta oturduğumu düşünürsek çok da uzak değil. Keşke West, Mitch ve Bruce da buraya taşınsa, tam bir parti olurdu.

Remy'nin garajının hemen arkasında, en yeni ve en iyi spor aletleriyle son teknoloji bir spor salonuna dönüştürdüğü büyük bir oda var. İki duvar aynalarla kaplı, ancak bunun dışında dekor veya renkli boya yok. Bu da Remy'nin evinin geri kalanına uyuyor. Siyah ve beyaz.

Bruce, Remy ve ben yıllardır sezon dışında haftada en az bir kez birlikte antrenman yapıyoruz. West bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Eagles'a takas edildiğinde bize katıldı. Mitch de yakın zamanda bizimle çalışmaya başladı. Mitch eskiden tamamen içine kapanıktı, sadece sinirlendiğinde bizimle konuşurdu. Ama Andie'yle tanıştıktan ve takım terapistiyle danışmanlık almaya başladıktan sonra çok değişti. Yine de, Andie onu bugün buraya getirdiği için homurdanıyor. Görünüşe göre, Andie ona sosyalleşmesinin ve Noah ile kendisinden uzaklaşmasının iyi olacağını söylemiş.

Sezon öncesi bu hafta başlıyor. Bu da demek oluyor ki bu bizim bir süre için son ev-spor salonu seansımız olabilir. NHL antrenmanlarımızın ve maç programımızın kaosuyla.

Bugün sıkı çalışacağız. Sezon öncesi yeni başlayanların parlama zamanı olabilir, ancak biz deneyimli oyuncuların da bilenmiş ve hazır olması gerekiyor.

İlk deadlift setimizi yarılamiştık ki, beynim kıvrıcık saçlı bir sarışını düşünmeye başladı. İlk bakışta tatlı ve melek gibi görünen ama ısırtıcı bir kobraya rakip olabilecek bir kadın. Kendi kendime gülümsüyorum. O kadın. "Noel'i kazanmak için yardımınıza ihtiyacım var," diye biraz fazla yüksek sesle söylüyorum ve hepsi bana bakıyor.

West halterini yere bıraktı ve ciddi bir şekilde beni inceledi. "Mel bana onu Pancake Palace'a götürdüğünü söylediğinde bu konuşmanın olacağını biliyordum."

"Evet," diye başımı salladım. "Ciddi bir durum."

"Vay canına, gerçekten mi dostum? Kendimi incinmiş hissediyorum," diye ekliyor Bruce, elinin tersiyle terli alnını silerken.

"Belki bir gün seni Bruce'a götürürüm," diyorum ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz.

Remy düşünceli düşünceli bana bakıyor, her zaman iç gözlemci olan. "Sormak zorundayım, Noel'le ilgili seni birdenbire bu kadar... bağlılığa iten şey nedir?"

Bruce ve West kıs kıs gülüyor.

"Mitch evlenebilirse, ben de evlenebilirim!" Mitch'e bir bakış attım. "Alınmak yok."

Mitch omuz silkiyor. "Alınmadım. Tanıştığında bağlılık o kadar da kötü değil.
tek."

Remy ellerini kalçalarına koyar. "Onun istediğin kişi olduğunu nereden biliyorsun Colby?"

Dördü de kafalarını kırbaçlayarak bana bakıyor ve ne söyleyeceğimi duymak için bekliyorlar.

"Belli ki çok güzel." Bruce alay ediyor. "Belli ki."

Ona ters ters bakıyorum, o da susuyor.

En iyi özelliklerini sayarken bir parmağımı kaldırarak devam ediyorum. "Bir... O zeki, gerçekten çok zeki. Eksikliğimi gidermek için yüksek IQ'lu biriyle evlenmem gerekiyor."

Remy gözlerini deviriyor ama Mitch başını sallayarak bana hak veriyor.

"İki, bir kulübe gitmektense kıvrılıp kitap okumayı tercih eder. Ev kadınları inanılmaz derecede küçümsenir. Kaç kızın benimle görünebilmek için onları etrafta dolaştırmamı istediğini biliyor musun? Hiç kimse bir randevuyu benimle kanepede sarılıp film izleyerek geçirmek istemez."

Hepsi ne demek istediğimi anlayarak mırıldanıyor.

"Üç, ben bir pislik gibi davrandığımda bana haddimi bildiriyor. Aklından geçenleri söylemekten korkmuyor."

"Hoşuna gitti mi?" Bruce kaşlarını kaldırarak sorar.

"Bunu yapması hoşuma gidiyor. Aklına bir şey gelmesin."

Gülmesine aldırmadan devam ediyorum: "Dört, ailesine çok yakın. Bunu birkaç gece önce öğrendim. Ama bunu seviyorum."

"Beş, o sadıktır. Onu Mel ve Andie'nin etrafında gördün mü? Bu kadın onlar için savaşa bile gider. Biri onun arkadaşlarıyla uğraşırsa, sen daha parmağını şıklatmadan vahşi bir vaşağa dönüşür."

Hepsi buna gülüyor ama anladıklarını biliyorum. Mitch'in bile yüzünde bilmiş bir gülümseme var.

West bana tereddütlü bir gülümsemeyle bakıyor, babamın geçmişi hakkında konuştuğum tek kişi o. Sadakatin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Altıncı parmağımı kaldırıyorum ama West ellerini önünde birleştirerek beni durduruyor. "Tamam, tamam. Anladık. Peki, nasıl yardımcı olabiliriz?"

Başımın arkasını kaşıyorum. "Mesele de bu. Bilmiyorum... Bunu daha önce hiç yapmadım. Genelde kovalanan ben olurum."

"Hashtag humble brag," Bruce şarkı söylüyor.

"Biliyorum, bu beni bir alet gibi gösteriyor. Ama gerçek bu ve dürüst olursak, bu hepimiz için böyle oldu. Bir tek benmişim gibi davranmayın."

Mitch alay ediyor. "Olabilir. Ama en güzeli *sensin* ve bunu sen de biliyorsun."

Hayali uzun saçlarımı omzumun üzerinden atıyormuş gibi yapıyorum. "Annemin bana verdiği şey için benden nefret etme."

"Annenden bahsetmişken, hâlâ bekâr mı?" Bruce kaşlarını sallıyor. Adamın yaşlı kadınlara karşı bir ilgisi var. Daha önce kendi yaşında biriyle çıktığını gördüğümünden emin değilim.

"Kapa çeneni! O artık evli bir kadın," diye göğsümü gururla kabartıyorum. "Her neyse," diyorum. "Bir kadının peşinden nasıl gideceğimi, onu kendime nasıl aşık edeceğimi bilmem gerekiyor. Ve bu odada en az iki uzmanımız var."

West ve Mitch sırıtıyor. Mitch'i hiç bu kadar büyük gülümserken görmemiştim. Ama sonuçta o mutlu bir nişanlı.

"Ve bir şey daha, bana hoşlandığı bir profesör olduğunu söyledi. Onun dikkatini nasıl çekeceğini öğretmemi istiyor." Ayaklarıma bakıyorum. İtiraf etmek utanç verici.

Adamlar yüzlerini buruşturuyor.

"Vay canına," der Remy. "Bu çok zor. Bu kesinlikle zorlu bir iş olacak."

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Ama bunun en azından onu benimle konuşmaya zorlayacağını ve hatta belki birkaç deneme randevusuna çıkabileceğimizi düşündüm."

Bruce kıkırdar. "Bu harika. Flört derslerini ya da adına ne dersiniz deyin, onun kalbini kazanmak ve onu ne kadar çok istediğinizi göstermek için kullanın."

"Aynen öyle." Gülümsüyorum.

Pancake Palace'taki konuşmamızı hatırlayarak bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ve bu adamın onun değişmesi gerektiğini düşünmesine neden olması beni kızdırıyor. Yaşayan en büyük aptal o olmalı."

Mitch, "Noel önümüzdeki hafta sonu bir fantezi kongresine gidiyor," diyor ve hepimiz ona bakıyoruz, konuşmaya ekleme yapmasına şaşıyoruz. "Ne?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Andie söyledi." Omuz silkiyor. "Ya kongreye gelseydin, giyinip kuşansaydın? Onun çıkarlarını önemseydiğini gösterirsin."

West ve Bruce Mitch'in sırtına iyi huylu şaplaklar atar.

"Bu harika," diyor West. "Küçük kız kardeşini de götürüyor. Kız kardeşini kazanırsan Noel'in de onayını kazanabilirsin."

Kalem ve kâğıt arar gibi atletik şortumu ve gömleksiz göğsümü yokluyorum. Bruce bir fikri varmış gibi bir parmağını havaya kaldırıyor, sonra yerden Remy'nin antrenmanımızı yazmak için kullandığı kuru silme kalemi alıyor.

Bruce kapağı çıkarır ve kocaman, özensiz harflerle *Noel'in parlak zırlı şövalyesi olduğunu* yazar. Altına da şöyle yazıyor:

1. Fantezi kongresi, ona ilgi alanlarını bildiğinizi ve bunlardan hoşlandığınızı gösterin.

Remy dağınık aynaya dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyor ve hepimiz ayrılır ayrılmaz aynayı camsille tertemiz yapıp yapmayacağını merak ediyorum.

West, Bruce'dan kalemi alıyor ve listedeki ilk maddenin altına iki rakamını ekliyor. Yazmaya devam eder ve geri çekildiğinde ne yazdığını okuruz.

2. Noel'e olduğu gibi mükemmel olduğunu ve Dr. sik kafalı için değişmesine gerek olmadığını göster.

Bruce'un ki kadar dağınık olan el yazısını okurken gülüyoruz. Remy hariç, onun gözleri hala kocaman, aynaya bakıyor.

Mitch hepimizi şaşırtarak kalemi eline aldı. Yazarken kamburunu çıkarıyor ve Bruce yüksek sesle okuyor,

"3. Noel'in tüm favori kitaplarını okuyun."

Mitch'e şakacı bir şekilde dirsek atıyor. "Mitch 'Makine', bu işte iyisin!"

Mitch iltifatlara omuz silkiyor.

Ağır bir iç çekişle Remy sonunda eğlenceye katılır ve kalemi kapar. Listeye dört numarayı ekler ve yazar:

4. Ona gözünün sadece onda olduğunu göster. Başka bir kadına dokunma, hatta bakma bile.

"Bunun çok açık göründüğünü biliyorum. Ama geçmişteki maceralarına bakınca Noel'in güvenini kazanmanın çok daha önemli olduğunu düşünüyorum," diyor ciddi bir şekilde ve gözlerimin içine uzun uzun bakıyor.

Yoğun göz teması ve saçma sapan ifade dehşet verici. Yutkunuyorum. "Evet, efendim." Remy yazmaya devam ediyor.

5. Noel'in güvenini kazan.

West kalemi elinden çekip alarak gerginliği bozar. "Bir tane daha var!" Ardından altı rakamını yazmaya devam eder:

6. Ailesini kazan, kızı kazan.

Bruce işaretleyici için elini uzatıyor, ben de göz devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Bu liste uzamaya başladı ama onlardan yardım istedim. Bruce kalemi aynaya yaklaştırarak duraklıyor ve sonra kalemi güçlü, çukurlu çenesine vuruyor. "İyi öpüştüğünü söyleyebilir misin?"

Başım geriye gitti ve nefesim kesildi. "Tabii ki öyleyim!"

Bruce işaret parmağını bana doğru sallıyor. "Sadece iyi öpüşen biri değil. Dr. Dickhead de dahil olmak üzere herkes iyi öpüşebilir. Senin destansı, hayatta bir kez görülebilecek türden bir öpücü olup olmadığını bilmem gerekiyor."

West bana bir adım daha yaklaşıp ağzımı inceliyor. "Eminim öyledir, doğru dudaklara sahip."

Remy beni incelerken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sanırım haklısın. Mükemmel miktarda surat asma."

Mitch kaşlarını çatıyor. "Ama diliyle ne yapacağını biliyor mu?"

Yüzüm buruşuyor. "Bana dil hareketlerini sormuyorsun."

Mitch'in yüzü düz, duygudan yoksun. "Bazı erkekler öpüşürken dilleriyle ne yapacaklarını bilemezler. Andie bana bazı korku hikayeleri anlattı."

West boğazını temizler. "Ama dil bağınız var mı? Bu da bir sorun olabilir. Mel, dil bağı olan Jeff adında biriyle çıkmıştı. Korkunç bir deneyimdi."

"Dilim iyi," diyorum inleyerek. "Mükemmel aslında."

Bruce çenesini ciddi bir şekilde salladıktan sonra aynaya bir şeyler yazar:

7. Noel'e unutamayacağı bir öpücük verin. Zevkli miktarda dil de dahil.

Ertesi gün, sabah erkenden takımla yaptığım antrenmandan eve döndüm. Eagles'ın buz pateni salonundaki soyunma odasında duşumu almıştım.

boxer külotuma kadar indirip uzun bir uyku için büyük yatağıma yerleşiyorum. Yorgun bir iç çekeşle komodinimden Hobbit'i alıp açıyorum. Beşinci bölümdeyim ve uykuya dalmadan önce bir bölüm daha bitirmeyi umuyorum ama önce elimde tuttuğum bir fotoğrafımı çekip Noel'e gönderiyorum.

Hemen cevap yazınca çok şaşırdım.

NOEL

Ciddi misin? Şimdi de yatakta selfie'lerini mi çekiyorum?

Gülüyorum, başımı ahşap yatak başlığına yaslıyorum, sonra kendime bakıyorum. Lacivert yatak örtüm belden aşağıyı örtüyor. Ama fotoğrafta tamamen çıplak gibi görünüyorum.

COLBY

Yatakta bana odaklandığını fark ettim... ama elimde bir kitap olduğunu fark etmedin bile.

NOEL

Kitabı fark ettim!

COLBY

Riiiiiiiiight. *göz kırpma emoji*

NOEL

Başımı ağrıyorsun. Umarım kitabı beğeniyorsundur.

COLBY

Şimdiye kadar keyif aldım. Gerçi yazar biraz laf kalabalığı yapıyor.

NOEL

Profesör Tolkien kelimeler konusunda bir ustadır! Ne de olsa o bir filologdu. SİZ birden fazla dil icat etmek kadar havalı bir şey yaptınız mı? Bence yapmadım. Sürece güvenin.

COLBY

Peki, tamam. Okumaya devam edeceğim. İyi günler, Angel.
öpücük emoji

Uykumdan uyandım, kitabım göğsümde yayılmıştı. Gözlerimdeki uykuyu kırıştırarak yer imimi değiştiriyorum ve *Hobbit*'i komodinin üzerine geri koyuyorum. Anlaşılan yine kitap okurken uyuyakalmışım.

Gürültülü bir esnemeyle gerinip yaktan kalkıyorum ve sayfaların cildimde küçük izler bıraktığı karnımı kaşıyorum. Yatak odamdan mutfığa giden koridorda yürüyorum. Çıplak ayaklarım üşüyor

ve bu büyük evin, burada yaşadığım süre uzadıkça daha sessiz ve yalnız hissettirmeye başladığını fark ediyorum. Ürkütücü bir sessizlik var, kulaklarımda bir çınlama var, sanki kulaklarım dinlemem için gürültü yaratmaya çalışıyor. Eskiden sürekli şehir dışındaydım, neredeyse hiç eve gitmezdim. Ama artık sürekli dışarı çıkma isteğim yok. Ve rastgele bir ilişki bulmak artık ilgimi çekmiyor. Öyle olduğu için hayal kırıklığına uğradım. Tıpkı babam gibi olan o küçük parçam beni hayal kırıklığına uğrattı.

Bu evi yıllar önce sırf Remy ile aynı mahallede olduğu için almıştım. Ama bu fazladan alanla ne yapacağımı hiç bilemedim. Sanırım bir tasarımcı falan tutmanın zamanı geldi. Tamamen unuttuğum, muhteşem, tonozlu tavanları ve yıpranmış ahşap kirişleri olan bir üst kat var. Tasarım sezgisi olmayan bir bekar için hepsi boşa gitti.

Kahve makinesinden boş cezveyi alıp doldurmak için lavaboya doğru ilerlerken telefonumun çaldığını duyuyorum. Telefonumu bıraktığım odama koşuyorum ve babamın aradığını görüyorum. İsteksizce cevap veriyorum.

"Hey, baba."

Hoparlörden gürleyen sesi geliyor. "En sevdiğim oğlum nasıl?"

İç çekiyorum ve ayaklarımda üzerinde kayıyorum. Ben onun tek oğluyum... bildiğimiz kadarıyla. "İyi misin, ne var ne yok?"

"Sohbet etmek ve oğlumla hasret gidermek için arayamaz mıyım?"

Beni göremese de kaşlarını çatıyorum. Babam hiçbir zaman sadece sohbet etmek için aramadı. "Tabii, arayabilirsin. Nasılsın?"

Korunuyor. "Aslında aramamın bir nedeni var."

Alaycı olmayan bir kahkaha attım ve o devam etti. "Serenity şehre bir gezi yapmak istiyor. O büyük, süslü evinde seninle kalıp kalamayacağımızı bilmiyor muydun?"

"Ruthie geliyor mu?" Biraz fazla heyecanla sordum. Küçük kız kardeşimi görebilmek için babama ve kız arkadaşına seve seve katlanacağım.

Babam inliyor. "Maalesef, evet. Bakıcı bulamadık."

Dişlerimi sıkıyorum. Babam ve onun nankör tavırları her zaman benim huysuz tarafımı yüzeye çıkarıyor. Ben ve annem onun için yeterli değildik, biliyorum. Ama şimdi harika bir kızı var, gelmiş geçmiş en tatlı çocuk ve o hâlâ mutlu değil. Serenity de iyi sanırım. Babamın benden beş yaş küçük kız arkadaşını düşününce burnumu kıvrıştırıyorum.

"Her zaman ziyarete gelebileceğini biliyorsun baba. Ama sezon başlıyor ve ben pek ortalıkta olmayabilirim." Evimin kenarındaki koltuğa oturdum.

elimi saçlarımda gezdiriyordum. Babamın burada kalacağı düşüncesi beni her zaman strese sokuyor... onu memnun etmek çok zor. "Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"

Babam uzun bir nefes verdi. "Serenity Cumartesi günü için bir spa günü ayarladı."

Boştaki elimle şakaklarımı ovuyorum. "Cumartesi, yani bu cumartesi mi?"

"Doğaçlama olduğunu biliyorum ama seni götürdüğüm onca hokey maçı ve yıllar boyunca satın aldığım ekipmanlar düşünüldüğünde bunun büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim."

Ona, beni tüm o antrenmanlara ve maçlara götürenin annem olduğunu hatırlatmak istiyorum. Çocuk nafakası çeki yazmış olabilir ama en iyi ekipmanlara sahip olmamı sağlayan ve yeteneklerimi geliştirecek antrenman kamplarına beni kaydettiren annemdi. Bu arada, o da haftanın modasıyla etrafta koşturuyordu.

"Doğru," diyorum dişlerimi sıkarak. Bu adama sırf kız kardeşimle ilişki kurabilmek için katlanıyorum. Onun esmer, kıvrırcık kafasını ve derin gamzelerini düşünmek yüzüme anında bir gülümseme getiriyor. O benim miniğim... yani babamın da bir minyatürü. Sürekli şişmanlamasını ve kelleşmesini umuyorum ama yaşlandıkça daha yakışıklı ve seçkin olmaya devam ediyor. Piç kurusu.

Geleceğim için iyi haber sanırım.

"Mükemmel!" diyor yüksek sesle ve yüzümü buruşturarak telefonumu kulağımdan çekmeme neden oluyor. "Cumartesi sabahı görüşürüz ve Pazartesi günü Virginia'ya geri döneceğiz."

"Tamam," diyorum, *Hobbit*'in altın yaldızlı kenarları gözüme çarpıyor ve bu hafta sonu yapılacak fantezi kongresini hatırlıyorum. "Cumartesi günü için planlarım var ama akşam yemeğine evde olurum."

Hoparlörden alçak, şeytani bir kahkaha geldiğini duyuyorum. "O gün evden çıkmamız gerekiyor mu? Birkaç kız mı getireceksin?"

Gözlerimi deviriyorum. Sorusuna sinirlenmişim. Ona ve biraz da kendime kızdım. Çünkü bir yıl önce muhtemelen kızları buraya getiriyor olurdum.

"Hayır, baba. Bir kongreye gidiyorum."

"Kulağa hoş geliyor evlat. Serenity'ye o akşam yemek için meşhur tofu salatasını hazırlatacağım. Sizinle kalmamıza izin verdiğiniz için bir teşekkür olarak."

İstemsizce öğürüyorum. Serenity korkunç bir aşçı... ve tofu? Hayır, teşekkürler. "Vay canına, gerçekten çok cömertsiniz çocuklar. Cumartesi görüşürüz."

BÖLÜM 12

NOEL

PAZARTESİ VE SALI Colby'den haber alamadım. Koçla çıkma konusunda tereddütlü olduğunu söyleyebilirim... ama yardımına ihtiyacım var. Sanırım sezon öncesi başladı, bu yüzden sabırlı olmaya çalışıyordum.

Çarşamba sabahı oldu ve hâlâ bir şey yok. Kampüsteki kafede sabah kahvemi içerken kapının üstündeki zil çalıyor ve Dr. Hawthorne içeri giriyor. Panikledim. Colby bana henüz herhangi bir talimat vermemiştir ve bu adamın önünde kendimi hep aptal durumuna düşürüyorum. O beni görmeden önce küçük banyoya girip kapıyı çarparak kilitliyorum.

"Olamaz," diye mırıldandım. "Kahvemi unutmuşum." İnleyerek çantamı karıştırıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Bir süre ekrana baktıktan sonra konuşmak istediğim son ama bana yardım edebilecek tek kişinin numarasına dokunuyorum. Colby'nin ağırbaşlı, uykulu sesi cevap vermeden önce telefon üç kez çalıyor. Kalbim onun yeni uyanmış sesiyle daha hızlı atıyor ve bunun nedenini araştırmayı reddediyorum. Bir Dexter acil durumunun ortasında olmayı istemem.

"Günaydın meleğim," diye mırıldanıyor. "Bu bir ganimet çağrısı mı? Eninde sonunda pes edeceğini biliyordum."

"Ciddi misin sen?" Telefonda bağıyorum. "Yardımına ihtiyacım var!" İnliyor. "Tamam, tamam. Ama bu hafta uyuyabileceğim *tek* günde beni sabah sekiz buçukta uyandırdın."

"Hayatta kalacaksın. Her neyse, kampüs kafesindeyim ve Dr. Hawthorne içeri girdi! Panikledim!"

Yavaş bir nefes verdiğini duyuyorum. "Pekâlâ, sakın ol. Sorun tam olarak nedir?"

"Bana henüz hiçbir talimat vermediniz! Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum!"

"Neredesin? Hâlâ kafede misin?" "Evet, tuvalette saklanıyorum."

"Bir numaralı ders," diyor sesinde mizahla, sanki gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi. "Seni fark etmesini sağlamaya çalıştığın kişiden saklanma."

"Çok komik." Sırtımı kapıya dayadım ve kapıya yaslandım. "Onunla ne zaman konuşsam aptalca bir şey söylüyorum. Bana hiç gülümsemiyor bile."

"O soğukkanlı bir İngiliz, Noel." Sesi sinirli geliyor ve sanırım ilk kez gerçek adımı kullanıyor. Belki de sabah insanı değildir? "Her erkek güzel bir kadının kendisiyle konuşmaya çalışmasından gurur duyar, tamam mı? Fark etmemiş olmasına imkan yok. Git kendin ol. Aptal olsan ya da aptalca bir şey söylesen bile. Flört etmenin ilk dersi özgüvendir."

Bir an için afalladım. Benden güzel diye bahsetti. İyi bir feminist olsaydım, bu iltifat karşısında kalbim çarpmazdı. Ama görünüşe göre, ben iyi bir feminist değilim.

"Güven mi?" Birdenbire daha gergin ve daha ateşli hissederek ciyaklıyorum. "Başarana kadar numara yap."

Derin bir nefes alarak ona teşekkür ediyorum ve görüşmeyi sonlandırıyoruz. Umarım Colby tekrar uykuya dalar, çünkü bu konuşma konusunda tam bir ayı gibiydi.

Banyo kapısını açıyorum, omurgamı dikleştiriyorum ve kafeye doğru adım atıyorum. Kendime güveniyormuş gibi davranıyorum ve odaya göz atmadan önce podyuma yakışır birkaç adım atıyorum. Dexter kahve barının yanında, ayak bileklerini kavuşturmuş duvara yaslanmış yatıyor. Pantolonunun paçalarını öyle bir yukarı çekmiş ki, lacivert süveter-yelekle güzel bir uyum sağlayan yeşil ve mavi baklava desenli çoraplar giydiğini görebiliyorum.

Genç barista bir seyahat fincanı uzatıyor ve yanında yazanı okuyor: "Sade, sade kahve?"

"Bu benim," diyor Dexter gururla, burnu her zaman tavana doğru eğik.

Genç adam sıkılmış görünüyor ve başka bir sipariş için aceleyle geri dönmeden önce fincanı ona uzatıyor. Tezgâhın üzerinde beni bekleyen fındıklı, tereyağlı latte kahvemi görüyorum ve bir adım öne çıkıyorum. Dexter gitmek için döndüğünde beni fark ediyor. Ve beni görünce yüzünün ışıldadığını görmek beni çok mutlu ediyor. Eminim benim yüz ifadem de ona uyuyordur.

çok memnun. Belki de onu hiç korkutmamışımdır. Belki de her düşüncesini kusan zeki, beceriksiz kızlardan hoşlanıyordur.

"Dr. Woodcock, sizinle karşılaşmayı umuyordum."

"Öyle miydin?" Çok hızlı ve çok yüksek sesle söylüyorum. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "İşte buradayım."

Bir sonraki sözleri sıcak bir yaz günündeki balondan daha hızlı sönmeme neden oluyor. "Colby Knight'la arkadaş olduğunuzu fark etmemiştim. Eagles'ın ikiniz hakkındaki makalesini gördüm. Kendim de bir sporcu olduğum için büyük hayranınızım."

O. Yaptı. Yapmadı.

Gülmeye zorluyorum ve kesinlikle zorlama *geliyor*. "Oh. Evet. En iyi arkadaşım Weston Kershaw ile evli, büyütülecek bir şey değil."

Çenesi düştü. "Tüm takımı tanıyor musun?"

Oops. Colby'de bırakmalıydım. "Yani, onları *tanımıyorum*."

"Ama Colby Knight ile birlikte eğlendiğiniz, hatta birlikte bungee jumping yaptığınız fotoğrafları gördüm."

Gözlerimi kapatıyorum ve ikiye kadar sayıyorum. "Hayır işi için bir şeydi. Büyükannem beni onun yerine gönderdi."

İkna olmamış görünerek gülüyor. "Colby Şövalyesi ile bir akşam geçirmek istemedin mi?"

Omuz silkiyorum. "Pek benim tipim değil."

Kendi kendine kıs kıs gülerek kazak yeleğine bakıyor. "Aşkım, o her kızın tipi."

Sevgi sözcüğünü duyunca kalp atışlarım hızlandı. *Seviyorum*. İngiliz dudaklarından dökülürken kulağa ilahi geliyor. "Benim değil," diyorum, sesim nefes nefese çıkıyor. Colby'nin güven hakkında söylediklerini hatırlayarak yutkunuyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Gözlerim gövdesinden aşağıya iniyor, yeleğin vurguladığı zayıf, dar belini inceliyor, sonra tekrar yüzüne bakıyor.

Mükemmel şekilli sarı kaşlarından biri yavaşça kalkıyor. "Yani," diyor yavaşça. "Colby'yle *birlikte* değil misin?"

"Hayır, tabii ki değil," diyorum savunmacı bir şekilde.

Bana gülümsüyor, seksi, müstehcen bir gülümseme. Sonra da "Not edildi." diyor. Sonra sade, siyah kahvesini bana doğru kaldırıyor ve kafeden dışarı çıkıyor.

Bir de kadınlar kafa karıştırıcıdır derler. Ben gayet açtım ve o benimle oynuyor. Ama flört ediyordu! Bundan neredeyse eminim. Colby derslerim şimdiden işe yarıyor.

Bir mesaj yazıyorum, neredeyse başım dönüyor.

NOEL

İşe yaradı! AMAN TANRIM. Kesinlikle benimle flört etti.

Hiç cevap vermiyor.

BÖLÜM 13

COLBY

"İŞE YARAMIYOR!" Öğleden sonraki antrenmanımızdan sonra hüsrân içinde ellerimi havaya kaldırıyorum. Çocukların dolapları benimkinin yanında ve hepsi dinlemek için eğiliyor.

"Ona kendine güvenmesini söyledim, sonunda aptal olsa bile, ve sonra onunla flört etti! Flört etti! İngiliz aksanıyla nasıl rekabet edebilirim ki?"

Mitch alnını havluyla silerek, "Açık olmak gerekirse," diyor. "Dr. Dickhead'den mi bahsediyorsun?"

"Tabii ki! Ayak uydurmaya çalışın."

West ve Bruce yüzlerini buruşturur ve birbirlerine Colby delirmiş gibi bakarlar.

Her zaman akli başında ve bilge olan Remy, "Sen zengin bir profesyonel sporcusun, bir malikanede yaşıyorsun. Sports Illustrated'a göre geçen yıl yılın en seksi sporcusuydun."

Kafamı cilalı ahşap dolabımın çerçevesine vuruyorum, bu bir dolabın süslü versiyonu. "O geçen seneydi. Bu yıl ödül Dr. Hawthorne'a gidiyor. Görünüşe göre o da bir atlet." Noel'in bana üniversiteye pickleball bursuyla gittiğini söylediğini hatırlıyorum ve çılgınca gülmeye başlıyorum.

"O bir atlet mi?" Bruce soruyor.

West kollarını göğsünde kavuşturur. "Ne oynuyor?" Hâlâ gülüyorum ama ciyak ciyak "Pickleball" diyebildim.

Mitch gözlerini devirir. "Vay canına, evet. Gerçekten de çok sert bir rekabet var."

Kahkahalarım iniltiye dönüşüyor. "Ve Noel'in çatlağı olan kazak yelekleri giyiyor."

Remy'nin yüzü buruşur. "Senin kız tam bir ucube."

West gülüyor. "Bu tam bir büyükbaba saçmalığı. Kazak ve pickleball."

"Değil mi? Seksen yaşında bir adamla evli olmamasına şaşırdım."

Dirsekliklerimi çıkarıp dolabıma atıyorum.

West bankta oturur ve ciddileşir. "Ya Dr. bilmem ne ona aşık olur ve ayaklarını yerden keserse? Eğer onu gerçekten mutlu eden adam oysa, çekilir misin?"

Yastıklarımı unutarak yanına çöküyorum. "Acırdı ama evet. Yine de onların yanındayken her zaman tişörtümü çıkarırdım. Ona neleri kaçırdığını hatırlatmalıyım."

Dördü de terli pedlerini yüzüme doğru fırlatıyor ve ben onları engellemek için kollarımı kaldırıyorum.

"Ben olsam henüz pes etmezdim, Colby," diyor Remy sırtımı sıvazlayarak. "Onunla flört etmiş, ne olmuş yani? Seni buzda yüreğinle oynarken gördüm ve Noel için de aynı kararlılıkla savaşacağını biliyorum."

"Evet, dostum. Bu iş sende," diye ekliyor West. "Fantezi kongresi için ne gibi giyiniyorsun?"

Ellerimi birbirine sürttüm. "Oh, mükemmel bir kostümüm var. Küçük kız kardeşim de kostümü çıkarmama yardım etmek için burada olacak."

"Ailen ziyarete mi geliyor? Sezon öncesinin ilk haftasında mı?" Mitch sanki benim adıma sinirlenmiş gibi soruyor.

"Babam ve kız arkadaşı, evet. Ve ben de biliyorum. Ama ne zaman geleceklerini bana söylüyorlar, benim için uygun bir zaman olup olmadığını hiç sormadan."

"Ahh, vegan mı?" West şaka yapıyormuş gibi davranır.

"Tek ve biricik. Bana meşhur vegan güvecini yapıyor, o yüzden Cumartesi akşamı hepiniz gelebilirsiniz." West'in yanına oturdum ve tekmeliklerimi çıkardım.

Mitch ve West inlemeye ve kusacakmış gibi yapmaya başlarlar. Bruce, "Üzgünüm, ayak tırnaklarımı kesmekle meşgul olacağım," diye alay eder.

"Gelirdim ama yol çok uzak. Buralarda trafiğin nasıl olduğunu bilirsin." Bunu söylerken Remy'nin sesi çok ciddiydi ama gözlerinde sadece onu tanıyanların fark edebileceği o alaycı pırıltı vardı.

"Evet, o üç metrelik yürüyüş çok acımasız."

Antrenmandan eve geldiğimde Noel'e mesaj attım. Mesajına daha önce cevap vermediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ama onunla flört eden başka bir adamı düşünmek bile istemiyorum. Onun benimle flört etmesini istiyorum, sadece benimle. Ben bencil bir domuzum, bu kimse için sürpriz değil.

Bu inatçı kadının birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi görmesini sağlamalıyım. Yüzeyin altında inanmayı reddettiği bir şey olduğunu biliyorum. Kolayca daha fazlasına dönüşebilecek inkar edilemez bir çekim. Ve eğer ona Dr. Dickhead'den ne kadar daha iyi olduğumu göstereceksem, o zaman onunla daha fazla zaman geçirmeliyim.

COLBY

Bence sahte bir randevuya çıkmalıyız. Belli ki pratiğe ihtiyacın var.

Hemen cevap verince gülümsedim.

NOEL

Sahte bir randevu mu? Bu bir oyun mu?

COLBY

Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Benden istediğin buydu, değil mi?

NOEL

Tamam. Zararı olmaz.

COLBY

Yarın akşam sezon öncesi maçımız var, ama ertesi akşama ne dersiniz?

NOEL

O gece boşum.

COLBY

Harika. Bu gerçek bir randevuymuş gibi davranmalısın, giyinip kuşanmalısın. Ve seni ben alacağım.

NOEL

eyeroll emoji bu kadar ciddiye almamıza gerek yok.

COLBY

Evet, öyle. Restorana giderken arabada sohbet etmek tüm randevunun en kötü kısmıdır. Bu nedenle pratik yapmanız gerekir.

NOEL

Peki, tamam. Haklısın.

Yumruğumu havaya kaldırıyorum. "Noel ile randevum var!" Boş evime bağıyorum. Her ne kadar sahte olduğunu düşünse de, bu bir ilerleme.

Cuma akşamı Noel'in apartman kompleksinin önüne geldiğimde bir an etrafımı inceledim. Onu burada, Chevy Bel Air'ini park ederken, çantasını karıştırırken hayal ediyorum. Rahat olduğunu bildiğim dairesine adım atıyor... ayakkabılarını çıkarıyor ve bir kitapla kıvrılıyor. Tüm bunlar için orada olmak istiyorum. Hayatın her basit anında onu izlemek, zarif hareketlerini görmek ve bunların bir parçası olmak istiyorum. Mutfakta yemek yaparken onu kucaklamak, geceleri kanepede oturup birlikte kitap okumak. Onunla yatağa girmek, vücudunu baştan aşağı öpmek, sonra birlikte sarmaş dolaş uyanmak.

İsteyebileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri istememi sağlıyor. Babam gibi olacağımı, sonsuza dek oyalanacağımı sanıyordum. Kadınların bana gösterdiği ilgiden faydalanacağımı. Ama anneme bakıyorum, o mükemmel adamla tanışmak için yıllarca beklemiş. Onu sonsuza dek sevecek biriyle. Ve sonra babama bakıyorum, hamile kalana kadar nabzı atan her şeyle çıkmış. Ve o zaman bile, yeni bir arayış için Serenity'yi terk etmesi an meselesi. Ve küçük Ruthie onun bencilliğinin ardında kalacak. Çok aşına olduğum bir model. Ama ona her zaman göz kulak olacak, onu her zaman sevecek bir ağabeyi var.

Bu hafta sonu babamı ve Serenity'yi görecektim olmanın verdiği korku bile Ruthie'yi görecektim olmanın verdiği sevincin gölgesinde kaldı. Noel'in onunla tanışması için sabırsızlanıyorum çünkü Ruthie benimle birlikte fantezi kongresine geliyor. Kostümlerimiz onu şaşkına çevirecek.

Omuzlarımı dikleştirerek babamla ilgili düşünceleri kafamdan atıyorum ve Noel'in üçüncü kattaki dairesine doğru ilerliyorum. Eski bir bina, büyüleyici ama biraz köhne. Noel'i buraya çeken şeyin bu olup olmadığını merak ederek kendi kendime gülümsüyorum. Noel, eski bir ruha sahip güzel melek.

Noel'in kapısını çalmak üzereydim ki izlendiğimi hissettim. Arkamdaki kapıya bakmak için başımı çeviriyorum, kapı bir aralık açık ve çarparak kapanıyor. Noel'in kapısı uçarak açılıyor ve beni dairesine sürüklüyor, nefesinin altında "Steve seni görmeden acele et" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Durduramadan ağızımdan dört harfli bir kelime dökülüyor ve Noel kollarını kavuşturmuş bana ters ters bakıyor.

"Ne?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Steve adında biri hakkında bir yorum yaparak beni dairene sürükledin ve sakın kalmamı mı bekliyorsun?"

Sanki son on saniyenin ne kadar saçma olduğunu fark etmiş gibi rahatlıyor. "Tamam, iyi bir noktaya değindin. Steve benim meraklı komşum; emekli ve bütün gün yapacak hiçbir şeyi yok. Ve ne yazık ki büyük bir Eagles taraftarı. Kendisini buraya davet etmesini istemiyorum."

O Steve'den bahsederken ben de dairesini inceliyorum. Hayal ettiğime çok benziyor. Oturma odasında bir loveseat ve karşısında iki rahat görünümlü sandalye var ve bir sehpa yerine püsküllü, çiçekli bir sedir var. Odanın her tarafında kitap rafları var. Yuvarlak bir yemek masası yaşam alanının karşı tarafında duruyor ve yemek odasının hemen yanında küçük bir mutfak var. Temiz ama dağınık ve düzensiz, bu da beni şaşırttı. Noel'in temizlik hastası olduğunu sanıyordum. Ama daire yaşanmış ve rahat görünüyor, sanki ayakkabılarınızı çıkarıp hiçbir şeyi dağıtmadan kanepede kestirebilirmişsiniz gibi.

Komşusuyla ilgili konuşmasına ara verdiğini ve benim bir şey söylememi beklediğini fark ediyorum. "Çok ürkütücü," diyorum ve o da bundan memnun görünüyor.

"Tahmin bile edemezsin. West buraya Mel'i görmeye geldiğinde, Steve kapımızı çalmak için çok tuhaf bahaneler bulurdu. Bir keresinde, bittiğini söyleyerek bir bardak su ödünç alıp alamayacağını sordu."

Buna gülüyorum. "Steve pek yaratıcı değil."

"Kesinlikle hayır," diyor ve dönüp küçük masadan kahverengi, deri bir çanta alıyor. Lacivert tayt ve boynunda eski moda bir yakası olan krem rengi bir elbise giymiş. Üzerine koyu kırmızı bir hırka giymiş, Eylül ayının bu son günlerinde muhtemelen iyi bir fikir. Avrupa'da bir yerlerde eski bir film setine aitmiş gibi görünüyor.

"Çok güzel görünüyorsun."

Bana doğru dönüyor, omzundaki çantasının askısını düzeltiyor. "Ah, teşekkürler." Görünüşümü ilk kez bir an için fark ediyor ve çenesi geriliyor. "Gerçekten mi Colby?" diye soruyor, gözlerini yeleğime dikerek.

Ellerimi kırmızı, kablo örgülü süveter yeleğimin üzerinde gezdirerek şaşkınlık numarası yapıyorum. "Ne? Kıyafetimi beğenmedin mi?"

"Sen bir domuzsun. Sana bir daha asla bir şey söylemeyeceğim."

"Çok dramatik. Sadece seni etkilemek istedim meleğim." Ona göz kırpıyorum.

Noel inliyor. "Gidelim ve şu işi bitirelim."

İşaret parmağımı ona doğru sallıyorum. "Nuh-uh-uh. 2 numaralı ders. Flörtünüzün giydiklerine her zaman iltifat edin." Ellerimi kalçalarımaya koyup ayağımı yere vuruyorum. "Devam et, bekliyorum."

Çenesi o kadar sert sıkılmış ki, mükemmel dişlerinin hâlâ sağlam olmasına şaşıyorum. Öfkesini yatıştırmaya çalışır gibi gözlerini kapatıyor, sonra açıyor ve bana hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi sunuyor. "Yeleğin oldukça gösterişli, Colby." Duraksıyor ve mırıldanıyor: "Üzerime tam oturdu ama-"

"Fark ettiğin için teşekkürler. O kadar çok çalışıyorum ki göğüs kaslarım yünü maksimum kapasitesine kadar geriyor. Sanırım yakında yelek alışverişine çıkma zamanı."

Tavana bakarak derin bir iç geçiriyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, özellikle de özgüvenimi artırdığın için."

Yavaşça kapıyı kırıyor ve koridorun karşıındaki kapıya bakıyor. "Tamam, etraf temiz. Koridorun sonuna gelene kadar koşmaya devam edin."

BÖLÜM 14

NOEL

Colby benim için kazak yelekleri mahvetmek zorunda mıydı? Kötü görüldüğünden değil, sorun bu. Sorun şu: Kimse yeleğin içinde Colby Knight kadar iyi görünemez. Bu çok sinir bozucu. Önce takım elbise, şimdi de yelek mi? Bu adamın yapamayacağı bir tarz var mı?

Colby gibi insanlar tarafından alay edilen eski bir çetrefilli, öz-bilinçli birey olarak, bu beni olması gerekenden daha fazla çileden çıkarıyor. Hafif bedenimi nasıl giydireceğimi ve iyi bir duruşun ne kadar fark yarattığını öğrendim ama içten içe... Ben hala o sıksa, beceriksiz üniversite birinci sınıf öğrencisiyim.

Colby'nin parlak, siyah G-Wagon'unun önüne geliyoruz ve yolcu kapısını benim için açık tutuyor. Bu arabaya bayılıyorum. Elimi pürüzsüz, cilalı yüzeyinde gezdirmek istiyorum. Eğer bir tane alabilseydim, kendi arabam yerine bunu alırdım. Klasik Bel Aire'ımı sevmediğimden değil. Ama bir G-Wagon? Çok şık.

Kemerlerimizi bağlayıp Colby'nin beni götüreceği yere, muhtemelen başka bir büfeye doğru yola çıktığımızda, sorunsuz bir şekilde sohbeta dalıyor. Sohbeti başka birinin sürdürmesinin, garip sessizlikler konusunda stres yapmamanın aslında güzel olduğunu fark ediyorum.

"*Hobbit*'ten gerçekten keyif alıyorum, yine de henüz bitirmedim. Sezon öncesi başladığında, boş zaman durdu." Kıkırdıyor. "Ama bitirmek ve neler olacağını görmek için heyecanlıyım. Sanırım şu ana kadar en sevdiğim bölüm cücelerin Bilbo'nun evine çöktüğü bölümdü."

"Ah evet, peki Gandalf onu nasıl uyarmadı?" Ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda eğilerek gülüyorum. "Bundan sonra Yüzüklerin Efendisi'ni okumayı düşünüyor musun?" Sesim biraz fazla yüksek ve heyecanlı çıkıyor.

Bana sırtıyor, inekliğimden hiç rahatsız olmamış gibi. "Oh, kesinlikle. Artık kararlıyım."

Dexter'ın bir Tolkien hayranı olup olmadığını kısaca merak ediyorum. Profesör Tolkien'in yazdıklarına atıfta bulunduğunu hiç duymadım ama ne zaman benimle konuşsa zihnim sinirden bomboş oluyor. Neden Dexter'la konuşmak Colby'yle olduğu kadar kolay olamıyor? Colby'nin gevezeliğinin sinir bozucu olacağını düşünmüştüm ama öyle değil. Tam tersi. Araba sürerken onu inceliyorum. Araba bir anlığına sessizleşiyor ama bu garip değil. Colby'nin profili güçlü ve köşeli, tıpkı geri kalanı gibi. Ama onda bir yumuşaklık da var. Tam olarak ne düşündüğümü biliyor gibi görünen mavi gözlerinden mi, yoksa rahat tavırlarından mı emin değilim. İçimden bir ses onun çok iyi bir kucaklayıcı olacağını söylüyor.

Noel. O yontulmuş çenenin sana sarılmayı düşündürmesine izin verme. Bu adam tehlikeli. Muhtemelen beş bin kız arkadaşı olmuştur. Olmuştur değil, *olmuştur*. Colby Knight tam bir playboy, ve ona bütün kızları kazandıran da bu dış görünüşü.

Kazak-yelek. Bana garip şeyler yapıyor. Colby ile kucaklaşmak. Psh. Kendi kendime gülüyorum.

"Neye gülüyorsun sen?" Başkent trafiğinde araba kullanırken Colby'nin yüzünde rahat bir gülümseme var.

Boğazımı temizliyorum. "Yok bir şey. Normal sezonunuz ne zaman başlıyor? Eminim tüm o seyahatler ve çapkınlıklar için heyecanlısındır."

"Zamparalık mı?" Tekrar yola odaklanmadan önce bana yan gözle bakıyor.

"Evet, parti yapmak, kadınlarla tanışmak. Bunun için yaşamıyor musun?" Yargılayıcı davranıyorum, biliyorum. Ama D.C.'deki herkes Colby'nin ününün farkında. Kaçamaklarını tam olarak saklamıyor.

Çenesi titriyor. Bu konuyu açtığım için sinirlendi mi yoksa rahatsız mı oldu emin değilim. "Geçmişte *bunun* için yaşadım. Ama artık o yaşam tarzıyla ilgilenmiyorum."

"Gerçekten mi? Bu ani fikir değişikliği neden?" Gerçekten merak ediyorum.

Colby bir kahkaha atar. "Noel, muhtemelen beni internette takip etmediğinin farkındayım ama takip etseydin geçen yıl hiç kimseyle çıkmadığımı bilirdin."

"Bir yıl mı?" Sesim tiz ve cırtlak çıkıyor. "Çok konuşuyorsun," diye dalga geçiyor.

"Touché."

Colby konuşmak için ağzını açar, sonra kapatır. İfadesi düşünceli bir hal alıyor, sanki bundan sonra ne söylemek istediğini düşünüyormuş gibi. "Büyürken sağlıklı ilişkilerin var olmadığını düşünürdüm. Hiçbir zaman bir yuva kurmak ya da ailem gibi boşanma riskine girmek istemedim." Elleri

direksiyon simidinde sıkılaşıyor. "Ama yanılmışım. Annemin düşmesini izledim

yeniden aşık oldum, ve şimdi takım arkadaşlarım da. Ve hepsi bunun için daha iyiler, partnerleri sayesinde daha iyiler. Ben de bunu istiyorum. Bir daha asla göremeyeceğim kadınlarla rastgele kaçamaklar değil. Bu hayat bana artık anlamsız geliyor."

Birden kendimi büyük bir pislik gibi hissederek yutkunuyorum. "Vay canına. Bu gerçekten çok tatlı. Seni yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim."

Çenesini eğerek sözlerimi onaylıyor. "Sorun değil, yanılmış sayılmazsın. Bilgin olsun diye söylüyorum, ben kimseyi kandırmadım... onlar benim bir ilişki adamı olmadığımı biliyorlardı."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Açıklamak zorunda değilsin. Rızaya dayalı ilişkilere karşı değilim."

Colby gülüyor ama bu her zamanki rahat gülüşü değil. "Her neyse," diye başlıyor.

"Evet, konu değişikliği lütfen."

"Seks hakkında konuşmak seni rahatsız ediyor mu Noel?" Kırmızı ışıktaki durup bana bakıyor ve cevabımı bekliyor.

Yanaklarım yanıyor. Evet, aslında Colby Knight ile seks hakkında konuşmak beni rahatsız ediyor. Colby ile seks yapmayı düşündüğümünden değil. "Tabii ki hayır." Sesim normalden biraz daha yüksek çıkıyor. "Burada ikimiz de yetişkiniz."

Gülümsüyor, büyük bir gülümseme, gamzelerini muhteşem gösteren ve tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme. "Seni kıvrandırken görmek eğlenceli."

Neyse ki Parthenon'un önündeki valeye yanaştığımızda daha fazla seks muhabbeti yapmaktan kurtuluyorum. Sakin kalmaya çalışıyorum ama burası D.C.'deki en havalı restoran. Altı aylık bekleme listesi olan yerlerden biri.

Şehir merkezindeki tarihi binanın ön cephesi boyanmış ve bembeyaz boyayla tazelenmiştir. Ancak binanın üstündeki ahşap oymalar ve cam kapıların her iki tarafını kaplayan altın aplikler hâlâ kolonyal bir cazibeye sahip. Şık müşterilerin tasarım kıyafetleri ve ayakkabılarıyla restorana girişlerini izliyorum ve kendimi bir anda yersiz hissediyorum. Yine kızardığımı biliyorum. Ama bu sefer sinirden. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Elime dokunan bir elin sıcaklığı beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Başımı kaldırdığımda Colby'nin kapım açık bir şekilde orada durduğunu görüyorum. Araçtan inip yanıma geldiğini fark etmemiştim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, kaşları birbirine çarpıyor. Benimkini saran eli büyük, sıcak ve şaşırtıcı derecede rahatlatıcı.

"Evet, böyle iyiyim." Araçtan iniyorum ve o elimi bırakmıyor.

Colby beni restoranın içine ve süslü hostes standına götürmeden önce elimi kolunun arasından geçiriyor.

"Bay Knight?" Ev sahibesi bizi görünce şöyle dedi. Adam ona döndü. "Evet, benim."

"Bu taraftan," diyor ev sahibesi ve bizi dışarıdaki duvarları kaplayan altın rengi apliklerle aydınlatılmış sessiz bir koridora yönlendiriyor. Bizi büyük restoranın köşesindeki özel bir masaya götürüyor. Diğer müşterilerden tamamen ayrı değiliz ama yeterince sessiz, hatta romantik. Tabii bu gerçek bir randevuysa.

Rahat yuvarlak masanın ortasında titreyen bir mum ve klasik beyaz bir masa örtüsü vardır. Masanın içine sıkıştırılmış iki deri koltuk vardır. Bakımlı siyah saçlı genç bir adam olan garson ortaya çıkıp kendini Pierre olarak tanıttığında, ev sahibesi izin isteyip az önce geldiğimiz yöne doğru geri dönüyor. Pierre yanıma gelip sandalyemi çekiyor; ben oturuyorum, o da benim için peçetemi kucağıma koyuyor. Colby yüzümdeki şaşkın ifadeye kıkırdıyor. Peçeteyi kucağınıza koyacak kadar lüks bir yere hiç gitmemiştim, böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Sonra Colby'nin sandalyesini çekti ve ona özel peçete muamelesi yaptı. İçeceklerimizi sipariş ediyoruz, Colby sadece su alıyor ve ben de sinirlerimden geriye kalanları yatıştırmak umuduyla bir kadeh şarap istiyorum.

Pierre yanımdan ayrıldıktan sonra Colby bana döndü. "Peçeteniz kayarsa, kucağınıza geri koymanıza yardım edebilirim."

Gözlerimi deviriyorum ama içten içe normal, iğrenç haline geri döndüğü için memnunum. Son zamanlarda daha sevimli ve daha az sinir bozucu bulduğum bir özellik. Ama bunu Colby'ye asla söylemeyeceğim.

Colby masaya vuran parmaklarına bakarak, "Gergin görünüyorsun," diyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Yersiz hissediyorum." Elime bakıyorum, masadan kaldırıp onun yerine kucağıma koyuyorum.

"Buraya ait değilsin çünkü herkes gibi kibirli ve gösterişçi değilsin," diye fısıldıyor, yüzü rahat bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eğer öyle olsaydın, bu akşamı seninle geçirmek istemezdim."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor. Bu geceden sanki gerçek bir randevuymuş gibi bahsediyor. Ve *geceyi seninle geçireceğini* söylerken dudaklarından çıkan ses boğucu.

Neyse ki Pierre bu gergin anı yarıda kesti. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel iki menüyle birlikte içkilerimizi masaya bırakıyor. Kapaklar sandalyelerimiz gibi deri ama içleri altın kabartmalı harflerle beyaz keten.

"Menüleri seveceğini biliyordum," diyor Colby, her şeyi kavrayışımı açıkça izleyerek.

"Bütün bu yer çok güzel." Etrafıma bakıyorum, eski alçı duvarları ve parke zeminleri, çiçek aranjmanlarını ve şömineyi, ışıklandırmayı ve müziği inceliyorum. Her şey mükemmel bir ambiyans için bir araya geliyor.

"Romantik, ha?" Kara kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

"Gerçekten öyle. Senin koçluğundan sonra bir randevu uzmanı olacağım."

Yüzünde bir şey parlıyor ama o kadar çabuk geçiyor ki ne olduğunu anlayamıyorum. Yüzüne kazanan gülümsemesini yerleştiriyor ve menüsünü inceliyor.

"Bu gece sadece su mu?" Şarabımdan bir yudum alarak soruyorum.

İnliyor. "Evet, biliyorum. Su çok sıkıcı. Ama sezon boyunca fazla içmiyorum. Gençlere ayak uydurmak zorundayım."

"Bu zorlayıcı mı?"

Alay ediyor. "Yani, hâlâ hızlıyım. Ama her zaman daha genç, daha hızlı ve daha yetenekli biri vardır. Artık otuz yaşımdayım ve üzerimde baskı var."

"Ama daha çok genç." Onu inceliyorum. Koyu renk saçlarının arasında tek bir gri saç yok.

"Otuz yaş çoğu şey için genç sayılır ama hokey için değil." Bir kolunu kaldırıp esnetiyor. "Ama sen o güzel kafanı yorma. Ben oyunumun zirvesinde kalıyorum."

"Bana aileden biraz daha bahset," diyorum, buraya gelirken boşanmalarından bahsettiğini hatırlayarak. Bu konuda neden fazla konuşmadığını merak ediyorum. Sık sık bahsettiği bir konu olmasa gerek.

Dramatik bir nefes üflüyor. "Bir başka önemli ders; ilk buluşmada aileler hakkında soru sormayın."

Gözlerimi deviriyorum. "Ama bu bizim ikinci gerçek olmayan randevumuz. O yüzden sorun yok."

Düşünüyormuş gibi başını öne arkaya eğiyor. "Bence bu daha çok beşinci buluşma sohbeti gibi."

"Beşinci bir randevuya çıkmayacağımıza göre, muhtemelen tüm dersleri bu geceye sıkıştırmalıyız."

İnliyor. "Bu kadar kural tanımaz olduğunuzu fark etmemiştim, Dr. Woodcock."

Parmaklarımı masaya vuruyorum.

"Tamam." Sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Babam beni ve annemi terk etti. Yuva kurmak için çok genç olduğunu, gençken hayatı deneyimlemesi gerektiğini söyledi. Ve tecrübe etti de. Şimdiki kız arkadaşı hamile kalana kadar kim bilir kaç kadınla birlikte oldu. Bu yüzden küçük kız kardeşim oldu. Hâlâ Serenity ile birlikte ama yakında sıkılacak."

"Vay canına, bu senin ve annen için zor olmuş olmalı."

"Berbattı," diyor dürüstçe. "Annemin yıllarca onun için ağladığını görmek beni asla bir ilişki içinde olmak istememeye itti. Aşık olmak korkunç görünüyordu. Tehlikeli."

"Ama fikrini değiştirdin?"

Bana yarım bir gülümseme fırlatıyor. "Annemi ve yeni üvey babam Charlie'yi gördükten sonra bunu yapmamak imkânsızdı. Onu hak ettiği şekilde seviyor. Ona karşı çok iyi. Onların sahip olduğu şeyi nasıl istemem? Ya da West ve Mel'in, Mitch ve Andie'nin sahip olduklarını? Mitch aşık oldu ve şimdi onun etrafında olmaktan gerçekten zevk alıyorum. Ve aşk spektrumunun diğer ucunda, babamın kırık kalplerle dolu bir iz bıraktığını gördüm. Ben öyle olmak istemiyorum. Birlikte olduğum kadınlar her zaman neye bulaştıklarını biliyorlardı ama sık sık fikirlerini değiştiriyorlardı. İnsanları incittim, kasıtlı olarak değil ama yine de." Colby'nin ağzı hafifçe kapanıyor ve menüsünü inceliyor. İnsanları incittiği için gerçekten dehşete düşmüş görünüyor.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak, "Mitch onunla ilk tanıştığımda çok korkutucuydu. Andie onu kesinlikle yumuşattı."

Bunun üzerine gülümsüyor. "Peki ya sen? Aşık olmaktan hiç korkmadın mı?" Colby kadehini dudaklarına götürür ve yarısını bir yudumda içer.

Boynunun sağlam sütununu ve içerken hareket eden kaslarını fark etmeden edemiyorum. "Tanrım, deve gibisin."

"Şimdi kim ciddi sorulardan kaçıyor?" diye alay ediyor.

"İyi. Hayır, görmedim. Annemle babam lise aşıklarıydı. Her şeyi çok kolaymış gibi gösterdiler. Üniversitede biriyle tanışacağımı, evleneceğimi ve daha mezun olmadan üç çocuk sahibi olacağımı sanıyordum." Şarabımdan küçük bir yudum alarak durakladım. "Sonra üniversitede bir adamla tanıştım. Sırılsıklam aşık oldum. Hokey bursuyla oradaydı ve yakışıklıydı. Beni fark etmesi gururumu okşamıştı. Ama ben birlikte geleceğimizi planlarken, o kız öğrenci yurdundaki kızlarla takılıyordu."

Colby'nin yüzü kararıyor ve kendi kendine kötü bir kelime mırıldanıyor. Colby pek sık kızgın görünmez ama kızgın olduğunda da çok yoğundur. "Onun

isim?" Sanki öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi boğazını temizliyor. "Profesyonel olarak mı oynuyor?"

"Colby, bu uzun zaman önceydi, kızmana gerek yok. Son duyduğumda ikinci ligdeydi, hangi takımda ya da hâlâ oynuyor mu emin değilim. Adı da Travis."

Derin düşüncelere dalmış gibi gözleri kısılıyor. "Demek bu yüzden hokey oyuncularından nefret ediyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum. "Hokey oyuncularından nefret etmiyorum."

"Evet, öyle. Hepimizin böyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Gerçekten sinirlenmiş görünüyor ve kendimi kötü hissediyorum.

"İtiraf etmeliyim ki, tüm o fiyaskodan bu yana genel olarak sporculara karşı temkinli davranıyorum. Sınıfıma gelen bazı hokey oyuncuları çok ukala ve derslerinde tembeller. Bazı okullarda olduğu gibi, onlar için her zaman elimi taşın altına koymamı bekliyorlar. Bu can sıkıcı bir hal alıyor."

"Arlington Üniversitesi'nin D1 hokey programı olduğunu unutmuşum."

"Evet." Alt dudağımı ısırıyorum, ona bir soru sormak istiyorum ama Dr. Hawthorne ile aynı fikirde olacağı için endişeliyim. "Sence onlara biraz daha yumuşak davranmalı mıyım? Sürelerini uzatsam mı?"

"Tabii ki hayır," diyor ciddi bir şekilde. "Eğer NHL'e girmek istiyorlarsa, kışlarını yırtarak çalışmaya alışmaları gerekiyor. Onları şımartmak onlara kötülük yapmaktır."

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve Colby şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Kes şunu."

"Özür dilerim, sadece bir kez olsun sizinle aynı fikirdeyim."

Kaşları kalkıyor ve gülümsüyor. "Oh, o zaman ürpertici sırtışına devam et."

BÖLÜM 15

COLBY

YEMEKLERİMİZ GELDİ, Noel için sırlı ördek, benim için fileminyon ve rahat bir sessizlik içinde yiyoruz. Noel ve benim aramda sohbet kolayca akıyor, ama sessiz duraklamalar da güzel. Ben çok hareket, çok gürültü isteyen bir adamım. Ama Noel'in yanında olmak hareket halinde olma ihtiyacımı yatıştırıyor. Her zaman hareket halinde olma dürtüsü -her zaman *açık* olma dürtüsü- bastırılıyor ve ben sadece oturup birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarabiliyorum. Belki de ona bakmayı çok sevdiğim içindir. Burada oturup bütün gün ona bakabilirim.

Yarınki fantezi kongresini hatırlayarak bifteğimi çiğnemeyi bitiriyorum ve yutkunuyorum. "Peki, bu hafta sonu için başka planın var mı?"

Elindeki peçeteyle ağzının kenarını sildi. "Oh! Evet!" Gözleri heyecanla parlıyor.

Acaba Dr. Dickhead'e karşı da bu kadar özgür olur muydu ve ona tüm inek tuhaflıklarını anlatır mıydı? Eminim onları benim kadar sevmezdi.

"Kız kardeşim ve ailem yarın şehre geliyorlar ve bir fantezi kongresine gideceğiz. Yüzüklerin Efendisi'nden Arwen ve Galadriel gibi giyineceğiz. Bunu aylardır planlıyorduk."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, ifademi düzgün tutmaya çalışarak, fantezi kongresi hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyorum. Süveterimin yeleşinden var olmayan bir tiftik parçasını çekip aldırıyormuş gibi yaparak uzaklaştırıyorum. Ailesi de geliyor. Şimdi onları da kazanabilirim. Mükemmel.

Uzun boylu, zayıf, sarışın bir adam masamıza yaklaşıyor. Yüz ifadesi rahat ve dostça.

Noel önce onu fark etmiyor ama fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Dexter mı?"

Oturduğu yerden kalkıyor ve ben de onun hareketini taklit ediyorum. Adam eğilip Avrupalıların yaptığı yanak öpme hareketini yapıyor ve ben anında onu yumruklamak istiyorum.

İngiliz aksanıyla, "Dr. Woodcock, sizinle burada karşılaşmak ne tuhaf," diyor. İşte o zaman adamın bu olduğunu anlıyorum. Onu fark edemeyecek kadar aptal olan profesör. "Burası benim en sevdiğim restoran. Buraya sık gelir misiniz?"

"Bu benim ilk seferim ama çok güzel," diye cevap veriyor ve ona sanki gelmiş geçmiş en harika şeymiş gibi gülümsüyor.

Buraya nasıl rezervasyon yaptırdığını merak ediyorum, çünkü rezervasyon yaptırmak için üç iyilik yapmam gerekti. "Ben Colby," diyorum elimi İngiliz'e doğru uzatarak.

Dexter sırık gibi koluyla elimi tutuyor, kıcımı okşuyor ve sallıyor. Tutuşu gevşek ve tokalaşması zayıftı. Bu üzücü tokalaşma bahanesiyle saygımı daha da kaybetti. "Evet, biliyorum. Büyük hayranınım," diyor.

"Bana öpücük yok mu?" İçimde kabaran mantıksız öfke yüzünden yüzümün kıpkırmızı olmamasını umarak alay ediyorum.

Bir kahkaha patlatır. Noel de kaşlarını çatıyor ve garip bir şekilde kıkırdıyor.

"Randevunuzu böldüysem özür dilerim." Dexter'ın gözleri ben ve Noel arasında gidip geliyor.

"Hayır, Colby ve ben sadece arkadaşız," diye kolayca cevap veriyor. Çok kolay.

Dexter bu durumdan oldukça memnun görünüyor ve arka cebinden telefonunu çıkarıyor. "Randevulardan bahsetmişken, yakında sana çıkma teklif etmeyi umuyordum ama bunu iş yerinde yapmak istemedim. Yakında bir akşam yemeği yemek ister misin? Ya da belki bir hokey maçına?" Bana göz kırpmıyor.

Noel kızarır. "Oh, evet. Bu harika olurdu."

"Mükemmel. Bana numaranızı verin, ben de iletişim bilgilerinizi ekleyeyim."

Adam telefonuna kaydederken kız numarasını söylüyor. İçimden bir ses burada benimle olduğu için ona çıkma teklif ettiğini söylüyor. Belki de başka bir erkekle birlikteyken daha çekici görüldüğü için ya da belki de Eagles'ın maçlarında ona iyi koltuklar ayarlamamı istediği için falan.

Dexter, "Ben sizi akşamınızla baş başa bırakayım," dedi. "Ve Noel, seni arayacağım ve randevumuz için bir zaman ayarlayacağım."

Çok İngiliz bir selamla kendini affettiriyor ve yemeğimizi bitirmek için tekrar oturuyoruz.

Dexter kulak mesafesinden uzaklaştığı anda Noel eğildi. "Aman Tanrım! Colby!" Sandalyesinde zıplıyor. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Sen mucize yaratansın! Gelmiş geçmiş en iyi flört koçusun."

"Ha. Doğru. İyi ki bu dersleri yapıyoruz." Heyecanlı olduğunu bildiğim ve onun adına mutlu olmak istediğim için gülümsemeye zorluyorum. Ama bu kadar sinirliyken gülümsemek zor.

Ertesi sabah kapım çalıyor ve diğer tarafta küçük kız kardeşimin olduğunu bilerek kapıya koşuyorum. Üç yaşında bir bebek olmadığının farkındayım, ama bana hep bebek gibi görünecek, diye düşünüyorum.

Kapıyı açınca önce babam ve Serenity görünüyor. Babam benim aynadaki görüntüm, sadece yirmi yıl falan ekledim. Serenity ise vegan bir Barbie'ye benziyor.

Ruthie'yi görmeden önce hissediyorum, bir koala gibi etrafımı sararken küçük bedeni bacaklarıma çarpıyor. "Cowby!" diyor, henüz L'yi tam olarak telaffuz edemiyor.

Eğilip onu kollarıma alıyorum ve tombul yanağından öptükten sonra babamla kız arkadaşının içeri girmesi için kenara çekiliyorum.

Babam yanımdan geçerken garip bir şekilde omzumu sıvazlıyor. "Seni gördüğüme sevindim, oğlum."

Bir şey söylemek yerine başımı sallıyorum. Çünkü onu görmek iyi değil ama Ruthie'yi yanında getirdiği sürece istediği zaman ziyaret edebilir.

"Oh, Colby! Her zamanki gibi yakışıklısın," diye sızlanıyor Serenity içeri girdiğinde. "Baban kadar yakışıklı değilsin ama vay canına."

Gülümsüyorum ve umarım yaltaklanma gibi görünmüyorum. "Vay be, teşekkürler. Seni görmek de güzel, Serenity."

Kıkırdıyor ve ana yatak odama ve alt kattaki iki misafir odasına giden koridoru işaret ediyor. Üst katta henüz mobilya olmadığı için hep o odalarda kalıyorlar. Babam bavullarını koridordan aşağıya yuvarlıyor ve ben sadece bir gece için neden iki tam boy bavula ihtiyaç duyduklarını merak ediyorum. Tahminimce bunların çoğu Serenity'nin eşyaları.

Yapışkan bir el yanağıma çarpıyor ve kız kardeşime bakıyorum. Sanki kendi kedisiymişim gibi yüzümü okşuyor. Yüzümü gömüyorum

tıraşsız tenimi boynuna sürüyorum. Çıglık atıyor ve kıkırdıyor. "Cowby! Hayır!"

Serenity'nin sesi bizi eğlencemizden alıkoyuyor. "Lütfen onu hiperaktif yapma Colby. Şimdiden başım ağrımaya başladı." Ruthie'yi kollarımdan çekip alıyor ve kalçasına yerleştiriyor. Ruthie bir an suratını asıyor ama annesinin kollarında olmaktan mutlu bir şekilde çabucak sakinleşiyor. Serenity kız kardeşimin başının üstünü öpüyor ve birbirlerine gülümsüyorlar.

Babamın kız arkadaşıyla ilgili tüm can sıkıcı şeylere rağmen, en azından onun iyi bir anne olduğunu söyleyebilirim. Sırf bu yüzden bile ona iyi davranacağım. Ama yemeklerini seviyormuş gibi davranmayacağım.

Babam bavulları misafir odalarına bıraktıktan sonra geri dönüyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sezon öncesi nasıl gidiyor? Çaylaklar bu yıl iyi mi?"

"Bazı iyi oyuncularımız var. Tanrıya şükür yeni bir defans oyuncumuz da var. Mitch'in daha fazla yardıma ihtiyacı olabilir. Savunma gücümüzle bu sezon kupayı kazanma şansımız bile olabilir."

Dikkatle dinliyor. "Geçen sezon çok yaklaştınız. Hepsini kazandığınızı görmeyi çok isterim."

Eagles geçen sezon ikinci tura kadar yükseldi. St. Paul Grizzlies ile berabere kaldık ve yedinci maçta uzatmalarda kaybettik. Eğer o şanslı atış olmasaydı finale çıkabilirdik. Bruce hala her şeyin etkisinde; bence o şutu engelleyemediği için kendini suçluyor. Ancak sorun savunmamızdı, Bruce'un gol eğilimi değil. Savunmamız son birkaç yıldır zayıf ve Mitch tek başına bunu kaldıramıyor.

"Sen ve ben ikimiz de. Eğer savunmamızı yeni kanla güçlendirirsek, bence bunu başarabiliriz."

Babam gülümsüyor. O büyük bir spor adamı. Konuşacak tek ortak noktamız bu. "Bugün için planın var mı?"

"Biliyorum ve Ruthie'yi de yanımda getirebileceğimi umuyordum." Sorumu Serenity'ye yöneltiyorum.

Ruthie heyecanla ciyaklıyor ve hepimiz gülüyoruz. Serenity, "Sanırım bu bir evet," diyor.

"Ayrıca... Bu akşam yemek yapacağını biliyorum Serenity ama akşam yemeğine misafir getirebilirim. Yeterince yiyeceğimiz olsun diye biraz hamburger ızgara yapayım dedim." Çünkü eğer istediğim gibi olursa Noel bana ve Ruthie'nin kostümlerine vurulacak ve ailesiyle birlikte akşam yemeğinde bize katılacak.

"Hayır, hayır, hayır! Zaten son dakikada burada kalmamıza izin veriyorsun. Bu gece parmağını bile kıpırdatmayacaksın. Yine de erzak almak için dükkâna gitmem gerekiyor. Listeme hamburger de ekleyeceğim." Serenity bana tatlı tatlı gülümsüyor.

"Vay canına, gerçekten mi? Teşekkürler."

Bu gün mükemmel bir şekilde bir araya geliyor.

BÖLÜM 16

NOEL

GÜNÜM TAMAMEN RAYDAN ÇIKTI. Eğer annem ve babam tüm planlarımızı değiştirmezdı, ben ve Helen kongre için hazırlanıp oraya gitmek için yeterli zamana sahip olurduk. Tabii ki ailem önce büyükannemi ziyaret etmek istedi, sonra büyükannem de gelmek istedi. şimdi herkes kongrede bize katılıyor, bu yüzden şu anda etrafım elf kulakları takmış aile üyeleriyle çevrili. Annem ve babamın elf kıyafetleri bile yok, sadece kot pantolon ve spor ayakkabı ile elf kulakları var. Büyükannem en azından ısıltılı bir elbise giymiş, yani elf görünümünü yakalamış.

Ailemle takılmayı sorun etmiyorum, ama oldukça aptal olabiliyorlar.

Kongre merkezine giriyoruz; içerisi cosplay giyen insanlar ve kitap ve cosplay aksesuarları satın alabileceğiniz çeşitli stantlarla dolu. Birkaç yazar da kitap imzalıyor ama onları görmek için çok uzun kuyruklar var.

"Oh, kızlar! şunlara bakın!" Annem beyaz New Balance tenis ayakkabılarıyla bir kabine doğru ilerliyor. Babam da aynı ayakkabıların erkek versiyonunu giyerek ona katılıyor. Doksanlı yıllardan kalma pilili kot pantolon giymeseydi o kadar da kötü grnmeyebilirlerdi.

Annem el yapımı iek talarıyla dolu bir rafı işaret ediyor. Bazıları kurutulmuş iek, bazıları ise ipek. Çok güzeller ve Arwen'den esinlendiğim elbisemle harika duracaklar.

Helen koşarak gelir ve seçenekleri inceler. "Muhteşemler!"

Babam sırtıyor. "Pekâlâ, bütün kızlarıma iekli talar! Benden."

"Teşekkürler, baba!" Helen yanağına bir öpücük kondurur, ardından bebek nefesi ve minik pembe gllerden oluşan bir ta seçer.

Rafın yanında onlara katılıyorum ve tamamı beyaz çiçeklerden oluşan, ancak her tarafına sahte değerli taşlar işlenmiş bir tane seçiyorum. Annem beni şaşırttı ve bir tane seti.

O da öyle. Genelde oldukça sade giyinir: tenis ayakkabısı, tişört, kot pantolon. Ama seçtiği mor çiçeklerden oluşan taçla çok şirin görünüyor.

Babam büyük, hantal cüzdanını çıkarır ve gişeyi işleten adama bir tomar nakit para öder.

"Kendisine miras kalan paranın bir kısmını kullanma zamanı gelmişti," diye mırıldanıyor büyükannemin sesi yanımdan. Kıs kıs gülüyorum ve o da bana katılıyor. Annemle babam genellikle çok tutumludur ve bunu büyükannemden almadıkları kesin.

"Anne, sen de bir tane seç!" Babam dönüp de çiçekten taç takmayan tek kişinin büyükannem olduğunu görünce "Sen de bir tane seç" diyor.

"Paranı bir kenara koy, bana bir şey olmaz," diyor alaycı bir sesle, sonra da kolunu benimkine doluyor. Helen büyükannemin yanına gidiyor ve onu takip ediyor. Üçümüz bir sıra halinde yürüyoruz, annem ve babam da arkamızda.

Kalabalığa doğru baktığında, Gri Gandalf gibi giyinmiş bir adam kalabalığın üzerinde yükseliyor. Elinde hobbit gibi giyinmiş, kıllı ayakları olan küçük bir çocuk tutuyor. Çocuğun yüzü sakalla kaplı ve ikisi birlikte şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey. Bir an için hayal gücümün uçup gitmesine izin veriyorum ve bir gün kocam ve çocuklarımla birlikte böyle bir etkinliğe geldiğimi hayal ediyorum. Ne kadar eğlenceli değil mi? Dexter Hawthorne'u fantezi kostümleri giyerken hayal etmeye çalışıyorum ama tam olarak göremiyorum. Onunla ilgili bir şey tüm bunlar için fazla ilkel ve uygun görünüyor.

Şaşkınlıkla Gandalf ve Frodo doğruca bana doğru yürüyor, tam benim, büyükannemin ve Helen'in önünde duruyorlar. O kara, kara kaşların sallanması her şeyi benim için bir araya getiriyor. Bu Colby. Ve bu sevimli küçük Frodo onun kız kardeşi olmalı çünkü onun minicik bir versiyonu.

Sadece kelebekler olarak tanımlayabileceğim bir şey midemin derinliklerinde uçuşuyor. Bu sadece gördüğüm en sevimli şey değil, aynı zamanda benim burada olacağımı bilerek bu kongreye geldi ve *Hobbit*'i okuyor.

Ama neden?

Elbette, geçen yıl boyunca benimle durmadan flört etti, ama bu sadece Colby. Mel ve Andie ile de flört ediyor. Bu onun kişiliği. Ama neden benim hoşlandığım şeylerden hoşlanmak, benim olduğum yerde görünmek için bu kadar çaba harcasın ki?

Artık arkadaş olduğumuz için mi? Evet, öyle olmalı. Ne de olsa Dexter'ın dikkatini çekmeme yardım ediyor. Kendisi için peşimden koşuyor olsaydı randevu koçum olmayı kabul etmezdi.

Bir kahkaha attım. Colby Knight'ın *beni* takip etmek için bu kadar çaba

sarf etmesi fikri bile saçma.

"Merhaba genç hanımlar. Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz," diyor Colby, sesini Gandalf'a benzeterek. Kucağındaki çocuk gamzelerini göstererek kıkırdıyor. Tanrım, gamzeleri ve her şeyiyle gerçekten de minik bir Colby. Colby'nin çocukken nasıl görüldüğünü hiç merak etmemiştim ama o da tıpkı kız kardeşi gibi çok güzel olmalı. Tanrım, kendi çocukları neye benzeyecek?

Ayrılan ağzımdan boğuk bir inilti çıkıyor ve Büyükanne kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Colby'nin mavi gözlerini ve kara kaşlarını tanımış olmalı.

Karşımızda duran ünlü atletten tamamen habersiz olan Helen, "Aman Tanrım! Kostümlerimize bayıldım" diyor. Ellerini birbirine vuruyor ve Colby'nin kız kardeşi de aynı şeyi yaparak hepimizi güldürüyor. "Gördüğüm en şirin küçük hobbit sensin."

"Tanks!" Colby'nin kız kardeşi Helen'e söylüyor, sonra Colby'ye dönüyor. "Tuvalete gitmem gerek."

O kara kaşlar beyaz peruğa kadar uzanıyor. Gözleri o kadar geniş ki, bunu önceden düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Çünkü küçük hobbit'i erkekler tuvaletine götürmek zorunda kalacağını kesinlikle tahmin etmemişti.

"Seni ben götürsem sorun olur mu? Bayanlar tuvaleti erkeklerinkinden çok daha güzel."

Helen kafasını bana doğru çeviriyor, muhtemelen neden rastgele bir çocuğu tuvalete götürmeyi teklif ettiğimi merak ediyor. Ruthie -sanırım adı buydu- sorun olmadığını onaylamak için ağabeyine bakıyor ve o da başını sallıyor.

"Teşekkürler Noel. Hayatımı kurtardın." Colby kız kardeşini yere bırakıyor ve o da küçük ellerinden biriyle benimkini, diğeriyle de Colby'ninkini tutuyor. Üçümüz birlikte tuvaletlere doğru yürüyoruz ve bu garip bir şekilde samimi hissettiriyor. Sanki bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olacağını bir anlık görüntüsü gibi. Bu düşünceden kurtuluyorum.

"Ee," dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Colby beyaz sakallarının arasından mahcup bir sırıtışla bana bakıyor. "Harika kostümlerimizle sana sürpriz yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Ruthie uzanır ve bir ayağındaki saçı çeker. "İğrenç," der ve halının üzerine atıp geride bırakır. Colby sadece omuz silkiyor ve gülüyor.

"Gerçekten bir büyücü gibi giyinmek için can atıyor muydun?"

Bana ciddi bir bakış fırlattı, bu adam için alışılmadık bir şeydi. "Angel, belki de sadece seni görmek istedim."

Sabit bakışları, bu yere kadar uzanan elbisenin ve çiçekli tacın altında kendimi oldukça ateşli hissetmeme neden oluyor. Mavi gözleri benimkileri öyle derinlemesine deliyor ki, beynimin içini görebiliyor mu diye merak ediyorum. Sanki bana bakışını anlamam için çırpınıyor, sözsüz olarak bir şeyler anlatmak istiyor gibi hissediyorum.

Ruthie elimi tuttu, ben de ona baktım. Bir çift mavi gözün derinliklerinden çıkıp, daha küçük bir başka çiftle karşılaşıyorum. Benzerlikleri gerçekten esrarengiz.

Çocuk beni çekeştirerek banyoya götürüyor ve bu sırada ağabeyine dönüp bakmıyorum. Bunun yerine, artık ona bakmadığım için ciğerlerimi yeniden dolduran havayı memnuniyetle karşılıyorum.

O işini yaparken ben de tuvalet kabininin dışında duruyorum. Banyodan çıktığında bana gülümsüyor ve yine o sevimli gamzelerini gösteriyor. Ellerini yıkayabilmesi için onu kaldırıyorum ve gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Çok güzelsin."

Neredeyse yüzüm kızarıyor. Çocukların iltifatları yetişkinlerden daha anlamlı çünkü çocuklar filtresiz ve acımasızca dürüstler. "Teşekkür ederim. Sen de öylesin. Tıpkı Colby'ye benziyorsun."

O kadar yüksek sesle kıkırdıyor ki neredeyse kulak zarım patlayacak. "Cowby'nin pwetty olduğunu düşünüyorsun."

Ruthie ellerini yıkamayı bitiriyor, ben de onu yere bırakıp birkaç kağıt havlu uzatıyorum. "Kastettiğim bu değildi," diyorum.

Banyodan aceleyle çıkıyor ve Colby'nin kadınlar tuvaletinin dışındaki yerinden kıpırdama ihtimaline karşı hızla arkasından gidiyorum.

Ruthie kardeşinin ayaklarının önünde durur ve bağırır, "Senin küçük olduğunu düşünüyor!"

Colby bana sadece ukala olarak tanımlanabilecek bir bakış attı. Sonra da sırtıttı. "Oh, gerçekten mi?"

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. "Kastettiğim bu değildi!"

Büyükannem, Helen ve annemle babam bir insan kalabalığının arasından beliriyorlar ve ben de bu kesinti için şükrederek onlara doğru birkaç adım atıyorum.

Colby yine de hızlı davranıyor, nazikçe dirseğimi tutuyor ve eğilerek fısıldıyor: "Utanma. Bence sen de güzelsin."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve şimdi tenime serpilmiş olan tüylerimin diken diken olmasını istiyorum. Fakat

Kulağıma fısıldadığı nefesinin hissi o kadar çabuk geçmeyecek. "Oh, işte buradasın!" Annem diyor ki. "Biz de seninle nerede olduğunuzu merak ediyorduk.

gizemli Gandalf kayboldu."

Colby ö n ü m e geçip hafifçe eğiliyor. "Ah, siz Bayan Colby olmalısınız. Woodcock?"

Annem, Tanrı onu korusun, öfkeyle kızardı. Adamın yüzü sakalla kaplı olduğu için tam etkisini bile alamıyor. Bir erkeğin her şeyinin görünüşünde değil, özgüveninde olduğunun kanıtı.

"Evet, öyleyim!" Elini göğsüne götürüyor. "Ve bu da Bay Woodcock." Diğer elini babamın omzuna koyuyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, ben Gandalf. Ama Colby Knight olarak da bilinirim.

Bu da benim küçük kız kardeşim Ruthie." Annemle babama gülümsüyor.

Helen'in nefesi kesildi. "Colby Knight mı?! Colby Şövalyesi gibi mi?"

Etrafımızdaki birkaç kişi dönüp bakıyor, Colby yüzünü daha fazla gizlemek için sakalını yukarı çekiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Helen. "Ben Helen, bu arada." "Ben de Büyükanne," diyor Büyükanne arsız bir göz kırpmayla.

"Oh, seni hatırlıyorum. Seni yaramaz küçük fingirdek." Colby dehşet içinde başını sallıyor ama sırtıyor.

Bu ikisi birbirine çok benziyor, aynı ortamda uzun süre bulunmalarının iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İkisi daha fazla çılgın plan yapmadan önce Gram'ı Colby'den uzaklaştırıyorum. Ama Colby'yi başka bir açık artırmada kazanma ihtimali yok denecek kadar az. Sanırım...

"Oh, hey, Susan Mawry'yi görmek için sıra nihayet kısaldı! Kitabımı imzalatmak istiyorum," diyor Helen ve kanvas çantasına uzanıp Susan'ın ilk romantik fantezi romanını çıkarıyor. Onu daha sonra kesinlikle ödünç alacağım.

"Siz gidin eğlenin çocuklar," diyor babam adımlarını yavaşlatarak. "Anneniz ve ben biraz yiyecek almaya gidiyoruz. Birisi burada hindi budu olduğunu söyledi." Bu ihtimal onu çok heyecanlandırmış görünüyor.

"Ve baklava!" Annem de onun heyecanına ortak oluyor.

Büyükannem sadece benim duyabileceğim şekilde eğildi ve fısıldadı, "Ben eski dostlara katılmaya gidiyorum. Sen hâlâ yapabiliyorken bunu hallet." Başparmağını omzunun üzerinden Colby'ye doğru salladı.

"Büyükanne," diye fısıldıyorum. "Biz sadece arkadaşız."

"Birkaç hafta öncesine göre çok daha arkadaş canlısı olduğun kesin." Bana bilmiş bilmiş bakıyor, sonra da annemle babamın peşinden

koşturuyor.

Şimdi sadece ben, Helen, Ruthie ve Colby, Susan Mawry'yi görmek için kısa sırada bekliyorduk. Colby'nin cüppesinin içine uzanıp Susan'ın kitabının bir kopyasını çıkarması beni şaşırttı.

Şaşkınlığımı fark ederek şöyle açıklıyor: "Bazı yazarların burada olacağını gördüm ve hazırlıklı olmak istedim. Ayrıca, bir kurt adam ve bir fae prensesi mi? Evet, lütfen."

"Değil mi? Aman Tanrım. Çok iyiydi!" Helen ellerini sallayarak övgüler yağıdırıyor. "Buharlı öpücük için kurt formunda kaldığı kısmı sevdin mi?"

Colby'nin kaşları kalkıyor. "Henüz başlamadım, ama şimdi *daha* da okumak için heyecanlıyım."

Bir kahkaha attım. Bu iri yarı, kaslı sporcunun bir kanepeye kıvrılmış kurt adam romanı okuduğunu hayal etmek çok fazla.

"Birlikte okuyabiliriz," diyor Colby, sesi alçak ve gürültülü. Yüzüm öfkeyle kızarınca bana göz kırpmıyor. Alçak herif.

Susan'ı görme sırası bizde ve sahte dişleri ve örgülü siyah saçlarıyla harika görünüyor. Hatta beyaz elbisesine sahte kan damlatarak ve kırmızı kontakt lensler takarak her şeyi yaptı.

"Aman Tanrım! Bu şimdiye kadarki en şirin küçük hobbit!" Susan, Ruthie'nin sevimliliğini gördükçe gözleri kocaman ve yuvarlak oluyor.

"Tanks!" Ruthie, Susan'ın masasındaki lolipoplardan birini kapıyor, paketini açıyor ve kimse elinden alamadan ağzına atıyor. İçimden bir ses büyük ağabey-Colby'nin zaten onu almayacağını söylüyor.

Susan'ın gözleri Colby'ye kayıyor ve kırmızı lenslerle bile onu nasıl takdir dolu bakışlarla incelediklerini görüyorum. Colby görünüşünü Gandalf cübbesiyle gizleyebiliyor ama yine de erkeksi bir çekicilik ve fiyaka sızdırıyor.

"Ve merhaba, Gandalf." Susan göz kırpmıyor, sanki öpmesini bekliyormuş gibi elini Colby'nin önüne uzatıyor. Bunun yerine Colby ona kendi kitabının bir kopyasını uzatıyor. "İki numaralı hayranınız Colby'ye bunu iletebilerseniz çok sevinirim. Sanırım Helen bir numara." Yüzünü göremiyorum ama sesinden gülümsediğini anlayabiliyorum.

Helen öne atılır. "Kesinlikle öyleyim! Kurt Adam ve Kanatlar'a bayıldım."

Susan Helen'a çabucak gülümser, sonra dikkatini tekrar Colby'ye çevirir. "Bu kitapta bazı ateşli sahneler var. Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor,

Sonunda kitabı ondan aldı ve bu sırada ellerinin üst üste geldiğinden emin oldu.

Vücudumu saran yanma hissi tuhaf bir deneyim ve alışık olmadığım bir şey. Colby'ye karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum. O sadece bir kitap imzalatmaya çalışıyor ve kadın ona çok sıcak bir günde dondurma kamyonundan külah almış gibi davranıyor. Sakin ol, Susan.

Evet, vücudumda dolaşan şey koruma dürtüsü. Neredeyse eminim. Kardeşlerimi koruduğumu hissettiğimde terlemesem bile. Ve hiçbir zaman birini savunmak için tokat atmanın eşiğine gelmedim.

Ancak Colby, kadının bu bariz yaklaşımı karşısında hiç etkilenmemiş görünüyor. Bu da beni daha çok sinirlendiriyor. Kadını tokatlayıp uzaklaştırmalı mı? Gandalf yapardı.

Pancake Palace'da kadınların ilgisinin nasıl eskidiği hakkındaki konuşmamızı hatırlıyorum. Muhtemelen sadece iyi davranıyordur. İlk kez, tüm bu ilginin ne kadar boğucu olduğunu görüyorum. İşte ben, yelpazenin diğer ucunda, umutsuzca Dexter'ın dikkatini çekmeye çalışıyorum. Ama durup sürekli ilgi odağı olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmemiştim. İlk başta eğlenceli olabilecek ama çok çabuk eskiyecek bir şey. Ve içine kapanık biri olarak, bu tür bir ilgi benim en kötü kabusum olurdu.

Susan Colby'nin kitabını imzalıyor, gözlerini sürekli ondan ayırmıyor. Sonra kitabı öpüyor ve tam adının yazılı olduğu yerde kırmızı bir ruj izi bırakıyor.

Helen boğazını temizliyor, bu da imzalatmak istediği bir kitabı olduğunu ince bir şekilde hatırlatıyor. Susan sonunda ona baktı. Kız kardeşime gülümsüyor, ama bu Colby'ye yaptığı muameleden çok daha az coşkulu. Birdenbire kitabını okuma isteği tamamen yok oluyor. Bu talihsiz bir durum, çünkü bir şekil değiştiren ile bir peri arasında geçen tuhaf ama seksi bir romantizmi okuma fırsatı pek sık ele geçmez.

Kongreyi dolaşarak birkaç saat daha geçirdik. Helen Susan'ın davranışından rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ben de konuyu açmıyorum. Başlangıçta kostümlerden ve bakılacak eğlenceli stantlardan çok hoşlanan Ruthie tüm bunlardan sıkılmaya başladı.

"Cowby. Eve gitmek istiyorum." Suratını asıyor, onu kaldırması için kollarını yukarı doğru uzatıyor.

Mutlu bir şekilde onu omuzlarına alıyor. Kadın şimdilik mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Bunu eve götürsem iyi olacak; bugün çok kıllı ayakları üzerinde durdu."

Ben ve Helen kıs kıs gülüyoruz ve daha önce diğer ayağından kopardığı parçadan sonra sadece bir ayağında kıl kaldığını fark ediyorum.

Colby ayaklarının üzerinde kayıyor, rahatsız, hatta belki de garip görünüyor. "Bu akşam hamburger partisi veriyoruz. Sadece babam, kız arkadaşı, Ruthie ve ben. Hepinizin gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"Senin evine mi?" Helen'in sesi tiz ve fazla heyecanlı çıkıyor.

O daha fazlasını söyleyemeden ben araya giriyorum. "Oh, hayır. Ailenizle geçirdiğiniz zamana engel olmak istemeyiz."

"Eğer bu bir dayatma olsaydı, seni davet etmezdim." Bir sonraki bahanemi bekliyormuş gibi sırtıyor.

Hiçbir şeyim yok. Bu akşam aileme ne yedireceğimi ya da herkesin daireme nasıl sığacağını bile bilmiyorum. Colby'nin evi muhtemelen çok büyüktür ve muhtemelen yiyeceklerle doludur.

Beni inceliyor, büyük olasılıkla yüzümdeki kararsızlığı görüyor. Eğiliyor, sesini alçaltıyor ve diyor ki, "Ebeveynlerle tanışmak öğrenmen gereken bir şey. Bilirsiniz, dersleriniz için."

Bunu kız kardeşimin duyacağı kadar yüksek sesle söylemediği için memnunum, ama bizi ilgiyle inceliyor. O küçük kız kardeşin gözleri sezgileriyle parlıyor, ya da o öyle sanıyor. Çünkü Colby'yle aramızda hiçbir şey yok. Ama o haklı, bir erkeğin ailesiyle tanışmak gelecek için içimi rahatlatır. "Annemle babama bir sorayım."

"Ve büyükannem," diyor ciddi bir şekilde. "Büyükannem de gelmeli."

BÖLÜM 17

COLBY

Noel ve ailesinin gelmesini beklerken saatimi iki dakika içinde on ikinci kez kontrol ediyorum. Noel'e evimi göstereceğim ve ailesiyle vakit geçireceğim için büyük bir maçıdan önce hiç olmadığım kadar gerginim.

Fantezi kongresinden sonra eve dönerken, ailelerle tanışmak için pratik yapması gereken kişinin Noel olmadığı düşüncesi aklıma geldi... Benmişim. Birileriyle çıktım, çapkınlık yaptım, ne dersiniz deyin. Ve istemeden de olsa pek çok kadını kendime aşık ettim (ya da şehvet duydum) ama hiçbir zaman romantik duygular beslediğim bir kadının ailesiyle tanışmadım.

Ailelerin beni sevip sevmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ve muhtemelen sevmeyeceklerini düşünüyorum. Ünüm, ailelerin zeki ve sağlıklı kızları için istedikleri bir şey değil. Muhtemelen bana güvenmezler. Ve kendi babam gülünç derecede genç kız arkadaşıyla burada, yirmi yıl sonra onun ben olacağımı düşünürleri mi?

Bunların hiçbirisi beni evlilik materyali gibi göstermiyor. Ve Dr. Noel Woodcock için, evlilik materyali olmak *istiyorum*. Ailesinin bana tapmasını istiyorum. Bu gece eve gittiklerinde "Noel, neden bu harika genç adamla evlenmiyorsun? Ne harika bir adam!" demelerini istiyorum.

Ama muhtemelen onu benden uzak durması için uyaracaklar. Bu da muhtemelen neden ön kapımın önünde volta attığımı ve avuç içlerimin nemli olduğunu açıklıyor.

Sonunda iki arabanın yanaştığını görüyorum, Noel'in ve muhtemelen büyükannemin. Ailesi araçlardan iniyor ve daha kapıyı çalmadan onları karşılamak için ön kapımı açıyorum, çünkü bu kıza karşı hiç soğukkanlılığım yok.

Büyükanne, oğlunun kolundan tutup ona yardım etmeye çalışmasına rağmen diğerlerinin önünde yürüyüş yolunda yürüyor. Kolunu çeker ve ona sinirli bir bakış atar.

Büyükanneme, Noel'in ailesine ve Helen'e hoş geldiniz diyorum, içeri girebilmeleri için ön kapıyı tutuyorum. Hepsi evimin ne kadar muhteşem ve büyük olduğu hakkında tatlı şeyler söylüyor. Ama benim aradığım onların fikirleri ve iltifatları değil.

Noel ön kapıdan en son giren kişi. Anormal derecede sessiz, hatta gerginmiş gibi ellerini birbirine vuruyor.

"Selam meleğim. Geldiğin için teşekkürler." Onu rahatlatacağını ve yaşadığı her türlü gerginliği ortadan kaldıracağını umduğum bir gülümseme veriyorum.

O altın sarısı gözleriyle bana bakıyor ve sığ bir nefes veriyor. "Bizi bekâr evine davet ettiğin için teşekkürler."

"Ah, işte orada. Bu utangaç görüntünün ardında bir yerlerde olduğunu biliyordum."

Gülüyor, sonra sesini alçaltıyor. "Dinle Colby. Ailem aptaldır, onları seviyorum ve onlardan utanmıyorum. Ama senin ailen gibi değiller, güven bana. Küfretmezler, içki içmezler, içinde küfür geçen filmleri bile izlemezler."

"Vay, bisküvinin oğlu. Ben nasıl uslu duracağım?"

Gözlerini deviriyor ama orada da bir gülümseme var. "Ben ciddiylim. Neden bilmiyorum ama senden nefret etmelerini istemiyorum. Sanırım sen benim-"

Onunla alay ederek eğildim. "Senin neyin? Hadi, söyleyebilirsin." "Arkadaşım," diyor inleyerek.

Benden bir arkadaş olarak bahsetmesinden nefret etsem de, kaydettiğimiz ilerlemenin tadını çıkarabilirim. Bunu kabul edeceğim ve aşırı muhafazakâr ailesinin benden hoşlanmayacağını düşünmesi yerine buna odaklanacağım.

Lanet olsun. Yani, lanet olsun.

"Ailen hiç Marvel filmi izlemedi mi yani?" Onu içeri götürürken kısık bir fısıltıyla sordum.

"Hayır. Biz eski BBC programlarını ve tarihi belgeselleri izleyerek büyüdük."

"Vay canına. Bu neden bu kadar inek olduğunu açıklıyor."

Gülüyor ve beni itiyor, tam da ailesinin bizi beklediği fuayenin önünden geçerken. Ailesi aramıza bakıyor, yüz ifadeleri yarı endişeli, yarı eğlenceli. Büyükannesi torununun kıkırdadığını görünce heyecanlanmış görünüyor ve Helen bu manzara karşısında sırıtıyor. Ablasınıninkiyle aynı gülümseme.

"Mutfağa gelin, sizi babam ve kız arkadaşıyla tanıştırayım," diyorum, kolumu uzatarak onlara yolu gösteriyorum. Giriş uzun ve görkemli. Beni bu eve ikna eden de buydu, gösteriş budalası olmak.

am-er, was. Döşeme balıksırtı desenli beyaz mermer ve başımızın üzerinde asılı duran avize karmaşık kristallerle dolu. Temizlikçim her ay on saatini onları parlatmaya harcıyor. Bunu sadece annem benim temizlikçim olduğu ve her ay bundan şikayet ettiği için biliyorum.

Onları fuayeden çıkan kısa koridordan geçirip geniş mutfak ve yemek odasına götürüyorum. Ruthie, muhtemelen kongrede tatlı yemesine izin verdiğim için çılgınca koşturuyor. Babam açık mutfaktaki ızgarada hamburger çevirirken telefonundan ESPN izliyor, Serenity ise ocağın başında meşhur vegan güvecini çıkarıyor. Saçları spa gününden yeni çıkmış gibi görünüyor ve yanılmıyorsa... saçları artık daha uzun. Yeni uzatma yaptırmış olmalı.

"Oh!" Serenity bizi fark ettiğinde şöyle diyor. "Misafirleriniz geldi! Merhaba! Ben Serenity." Önlüğünü çıkarıp çok dar, çok açık bir bluzu ortaya çıkardı. Bayan Woodcock'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak, Bay Woodcock ise New Balance tenis ayakkabılarına bakacak.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Gram, hiç atlamadan. "Üstünüze bayıldım, kendime şu crop toplardan birkaç tane almam lazım. Çok modalar." Serenity'ye göz kırparak onu güldürüyor.

Babam bizi açık mutfak ile yemek odası arasındaki duvarı kaplayan çift Fransız kapıdan görüyor ve içeri giriyor. Babamla Noel'in ailesi arasındaki dışsal farklılıkları fark etmek kolay. Babam genç görünüyor, muhtemelen havuz kenarında uzandığı için teni bronzlaşmış ve çok spor yapıyor. Ama aynı zamanda kibirli biri. Görünüşü onun için önemlidir. Yirmili yaşlarının ortasındaki bir erkeğin giyim tarzına benzer şekilde son moda kıyafetler giyiyor. Dört ayağını gösteren adaçayı yeşili şortlar ve kollarına ve göğsüne yapışan sade gri bir tişört. Henüz saçları dökülmeye başlamadı bile. Belki de hiç dökülmeyecek. Tıpkı annemle olan düğün fotoğraflarında olduğu gibi gür ve koyu renk.

Noel'in ailesi şık olmayabilir ama onunla bir ilişki kurmak için çaba gösterdiler. Malikanesinde kalabilmek ve bedava bebek bakıcısına sahip olabilmek için onu görmeye gelmediler, onunla vakit geçirmeye geldiler. Ailesinden utanmadığını söylüyor. Ama ben babamdan *utanıyorum*. Toplum standartlarına göre havalı olsa da.

Babam beni umursamıyor... O statüye ve güzel şeylere önem veriyor. Görünüşünü ve genç, seksi annesini göstermeyi önemsiyor.

Noel'in ailesi Serenity'nin kıyafetinin şokunu çabuk atlatır ve elini sıkamak için ilerler. Her yerde tanıştırmalar yapılır.

Babam ne kız arkadaşı Ruthie'ye ne de misafirlerime dikkat ediyor, tamamen Noel'e odaklanıyor. Onu inceliyor olsa tüylerim diken diken olurdu ama odaklanmış görünüyor... sanki onu inceliyor. Bana da bakıp duruyor, bir ileri bir geri gidip geliyor. Garip.

Ruthie Noel'i önceden tanıyor ve yanına gelip elini tutuyor ve ona gülümsüyor. Noel'in nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum ve küçük kız kardeşime gülümseyip kongreyi nasıl bulduğunu sorduğunda hiç  a ırmıyorum. Onunla bir bebek değil de küçük bir yeti kinmi  gibi konuşuyor.

"Güveç hazır!" Serenity ocağın üstündeki büyük tencereyi işaret ederek anons ediyor.

"Hamburgerler de pi ti," diyor babam ve dışarı çıkıp ızgarayı kapatıyor. Hamburgerleri büyük bir taba a doldurup kapıdan geri dönüyor ve taba ı açık büfe tarzı bir yemek için tezg hın üzerine koyuyor.

Babam "Yumulun" diye anons eder ve herkes yemek için sıraya girmeye ba lar.

Büyük bir yemek masam var, sık sık misafir a ırladığım için değil, ev çok büyük olduğu için masasız tuhaf görünüyordu. Masada hepimize yetecek kadar yer var ve bir kez olsun i e yaradığı için memnunum. B y kannemle Noel'in arasına oturuyorum ve Noel'in hamburgerini ısıırken garip bir yüz ifadesi takındığını fark ediyorum. Yava ca  i niyor, sonra talaş yiyormu  gibi yutkunuyor. Hamburgerimi inceliyorum, yeterince normal g r nd  ne karar veriyorum ve büyük bir ısırık alıyorum.  i nemenin ortasında duruyorum, lokmayı geri tükürmek istiyorum. Serenity, babamla birlikte hazırladıkları yemeği yerken hepimizi izliyor, gözleri heyecanlanmış gibi parlıyor.

Kendimi yutmaya zorluyorum, sonra da ısırığı suyla yıkıyorum. "Vay canına, Serenity. Bu çok ilginç bir tat. İçinde ne var?"

"Be enmene çok sevindim!" Ellerini masanın üzerinde çırpıyor. "Bunlar mercimek burgerleri. Tamamen vegan ve bunu anlayamazsınız bile!"

Noel neredeyse bo uk bir hı kırı a benzeyen bir ses çıkartıyor ve "Evet, şey, iyi" derken g lmemi engellemek zorunda kalıyorum.

"Yani bu yemek tamamen... etsiz mi?" Gram soruyor, her kelimesi yavaş ve hesaplı.

"Evet!" Serenity heyecanla cevap verir. "Hmm," diye düşünür Gram.

Serenity masadan göz kamaştırıcı telefonunu alıyor ve Gram'ın arka plandaki fotoğrafı görebilmesi için havaya kaldırıyor. Fotoğrafta bir tavuk,

bir inek ve bir koyun bir arada durmaktadır.

Gülümseyerek. "Kendi kendime hep şunu düşünürüm: Bu küçük çocuklardan biri şu anda burada olsaydı, yediklerimle gurur duyar mıydım? Ve eğer değilse, o sevimli yüzlere ne derdim?"

"Çok lezzetli görüldüğünü söyleyebilirim," diye mırıldanıyor Gram nefesinin altında.

Mercimekli hamburgerimin lokması boğazıma kaçıyor, göğsüme vurup sıçırıyorum. Noel'in eli rahatlatıcı bir hareketle omzuma geliyor, sanki yardım etmek istiyor ama nasıl yapacağından emin değil. Elinin hafif baskısı bana boğulduğumu unutturuyor. Tişörtümün içinden teninin sıcaklığını hissediyorum. Keşke gömleğimi çıkarsaydım da ten tene temas edebilseydik. Başka zaman Colby. Boğulurken ve yaşlı bir kadını çok dramatik, vegan, üvey anneni - yoksa üvey kız arkadaşın mıydı? Buna ne isim vereceğimi bilemiyorum.

Bir bardak suyun tamamını içtikten sonra boğazım sakinleşiyor ve artık başka bir öksürük krizi geçirme dürtüsüyle savaşıyorum.

Noel bana endişeyle bakıyor ve onun bu bakışını tekrar taklit etmek için her şeyi yaparım. Çünkü bana sanki benimle ilgilenmek istiyormuş gibi bakıyor.

Oh, Angel, bana çok iyi bakmana izin verirdim.

Kapı çalıyor ve güvenlik kamerasından kimin geldiğini kontrol etmek için telefonumu açıyorum. Remy olduğunu görünce konuşmak için ekrana dokunuyorum ve içeri gelmesini söylüyorum. Ayağa kalkıyorum ve mutfığa girerken onu karşılıyorum. Elinde bir ölçü kabı var ve insanlarla dolu masamı görünce kaşları havaya kalkıyor. Bakışları Noel'e takıldığında dudakları yavaş bir sırtışa dönüşüyor ve yüzünü sadece benim görebileceğim şekilde eğiliyor.

"Güzel," diyor. "Bunu nasıl başardın?"

"Sonra açıklarım," diyorum ağzımın bir tarafıyla, kimsenin duymayacağından emin olarak. "Neye ihtiyacın var?"

"Bir fincan un ödünç almam lazım."

"Ve sen buna sahip olduğumu mu düşünüyorsun?" Alay ederek soruyorum.

Remy gözlerini devirir. "Annen her hafta burada yemek pişiriyor, temel pişirme malzemelerini stoklaması gerekiyor."

Omuz silkiyorum. "Keyfine bak."

Beni geçip hemen pişirme malzemelerini buluyor, bir fincan un alıp ön kapıya doğru yürüyor. Noel'e küçük bir el sallıyor, Noel de ona el sallıyor. Helen'in yüzündeki kahramana tapınma ifadesini kaçırmıyorum. Sanki evindeki odasında gömleksiz bir poster varmış gibi ağzı açık bir şekilde takım kaptanıma bakıyor.

Remy'yi kapıya kadar geçiriyorum ve yalnız kaldığımızda sakın tavrı tamamen değişiyor.

"Onun seni öldürmesini engellemeye çalışmaktan, aile yemeği yemeye mi geçtin? Ahbap! O gamzeler mucize yaratıyor." Kendi sözlerine kıkırdıyor.

"Bu BDE," diyorum kaşlarımı sallayarak.

"İğrenç." Burnunu kırıştırır ve gitmek için ön kapıyı açar.

"Büyük, gamzeli enerjiyi kastetmiştim!" Yandaki kendi evine kaçarken arkasından bağıriyorum. "Aklını çukurdan çıkar!"

Masaya döndükten sonra hepimiz vegan yemeklerimizi zorla boğazımızdan geçiriyoruz. Masanın altında Noel'e bir peçete uzatıyorum ki hamburgerinden kalanları içine koyabilsin. Fısıltıyla *teşekkür* ederek hamburgerinin yarısını tabağından alıp peçeteye koyuyor. Meraklı haylaz Gram boğazını temizleyip tek kaşını kaldırdı. Ona da yardım etmem için sessiz bir ricada bulunuyor, ben de ediyorum. Serenity'nin gözlerini kaçırmasını bekliyor ve vegan güvecini peçetenin içine gizlice yerleştiriyor.

Onu atmak için kalktığımda, babam masanın karşısındaki koltuğundan Noel'e sorular sormaya başladı.

"Ee Noel, ne iş yapıyorsun?"

"Öğretmenliğimin ikinci yılındayım," diyor gururla.

"Ah, ilkokul mu?" Parmaklarını masanın üzerinde birleştiriyor.

Kıkırdıyor. "Hayır, tarih alanında doktoram var ve Arlington Üniversitesi'nde ders veriyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Vay be. Colby'nin diplomasını hiç bitiremediğini biliyorsun, değil mi?"

Tekrar yerime oturuyorum ve ona şaşkın bakışlarla bakıyorum. Çünkü cidden, bu da ne? "NHL tarafından seçildim ve bitiremedim baba. Bana aptalmışım gibi davranıyorsun. Ayrıca, sadece bir yılım kaldı. Bir gün geri dönüp lisansımı bitirebilirim."

"Peki *sen* ne iş yapıyorsun?" Noel babama soruyor, yüzü tamamen ciddi. Ses tonu neredeyse savunmacı. Bu hoşuma gitti.

Babam göğsünü kabartıyor. "Aslında ben bir futbol koçuyum."

Gülmemeye çalışıyorum. Babam, bekçisi olduğu lisede küçük çocuklara futbol koçluğu yapıyor. Üniversite diploması olmadığı için onu hiç küçümsemedim ve bunun benim sahip olmamı istediği bir şey olduğunu fark etmemiştim.

"Lisedeyken futbol takımının kaptanıydım. Profesyonel olabilirdim." İç çekiyor, kollarını başının arkasına getirip geriniyor. "Ama futbol çok tehlikeli, biliyor musun? Tüm o sarsıntılar ve sakatlıklar."

"Doğru," diyor Noel, kibirli tavrını hemen fark ederek. "Görünüşe göre sen ve Colby üniversite mezunu olmamanıza rağmen kendi işinizi oldukça iyi yapmışsınız." Malikânemin etrafına bakıyormuş gibi yapıyor. Onu öpmeyi hiç bu kadar istememiştim. Hiç *kimseyi* bu kadar çok öpmek istememiştim. Hayatımda hiç birinin beni böyle savunduğunu hatırlamıyorum. Beni savunmaya geldiğini. Takım arkadaşlarım her zaman yanımdadır.

ama Noel'in burada babama karşı durması farklı hissettiriyor. "Tabii ki."

Babam garip bir şekilde kıkırdıyor. "Öyle görünmesini istememiştim. sanki başarılı değilmiş gibi." Boğazını temizliyor. "Eğlenmek için ne yaparsın?" Garip bir soru daha ama Noel hiç istifini bozmuyor.

"Çoğunlukla okurum, fanteziyi severim. Bu yüzden daha önce fantezi kongresine gitmiştik."

Babamın gözleri benimkilere kayıyor. "Bekle, orada mıydın? Ruthie ile mi?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Evet! Noel beni ses bilgisine alıştırıyor."

Babam şaşkın ve açıkçası biraz da kırgın görünüyor. Neden bilmiyorum, bir fantezi kongresinin nesi yanlış?

Ruthie koşarak babasının yanına gider ve kollarını kaldırarak onu kucağına almasını ister. Babası sinirli bir ifadeyle ona bakar, telefonundan bir çocuk programı çıkarır ve ona uzatır. "Şimdi olmaz Ruthie, meşgulüm. Al bakalım."

Ekranı izlemeye başlamadan önce bir anlığına hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve sandalyesinin yanında yere oturuyor.

Ona ters ters bakıyorum ama fark etmiyor.

Noel'in anne ve babası masanın diğer ucunda, Serenity onlara güvecin yapım sürecini anlatırken biraz rahatsız görünüyorlar. Sanki bir gün kendileri için yapacaklarmış gibi malzemeleri detaylandırıyor.

Babasının canına tak eder ve ayağa kalkar. "Gram'ı eve götürsek iyi olacak. Geç oluyor."

Büyükanne azarlayacakmış gibi ağzını açıyor ama Serenity'ye bakarak başını sallıyor. "Evet, lütfen. Bu yaşında çok ama çok yoruludum."

Yavaşça başımı çevirip doğrudan ona bakıyorum ve o da bana nazlı bir gülümseme veriyor.

Gittikleri ve gecenin geri kalanını babam ve Serenity ile yalnız geçirmek zorunda olduğum için üzgünüm. Belki Ruthie uyanık kalıp benimle film izler. Tüm bu akşam yemeğinin sadece Woodcock'lar burada olduğu için katlanılabilir olduğunu fark ettim ve onların etrafta olması gerçekten güzeldi. Babamla vakit geçirmektense Noel'in ailesiyle vakit geçirmeyi tercih ederim.

Babam, Serenity ve Ruthie misafirlerimizle vedalaşırken ben de Noel ve ailesini ön kapıya kadar geçiriyorum. "Hepinizin gelmesine gerçekten çok sevindim," diyorum yorumumu Noel'e yönelterek.

Noel'in babası sıkı bir tokalaşmayla elimi sıkıyor. "Seninle tanışmak güzeldi Colby. Umarım seni tekrar buralarda görürüz." Noel'e bir bakış atıyor ve o da kızarıyor.

"Ben de öyle Bay Woodcock." Ailenin geri kalanını dışarı çıkarırken ona gülümsüyorum.

Noel geride kalıyor, bana dikkatle bakıyor, sanki kalmak istiyormuş gibi. Ya da belki de babam ve vegan metresiyle uğraşmak için beni geride bıraktığı için kendini kötü hissediyordur.

Noel sırtarak, "Bizi ağırladığınız için teşekkürler, birinin benden daha kötü bir aşçı olması içimi rahatlattı," diyor.

Gülmekten başımı arkaya attım.

Noel'in annesi kızının yorumunu duymuş olmalı ve fısıltıyla bağıyor, "Noel! Terbiyeli ol!"

O gece Serenity ve Ruthie yattıktan sonra, babamla birlikte ESPN'de NHL sezon öncesi özetlerini izlemeye çalışıyorum. Görünüşe göre onun başka fikirleri var ve televizyonun sesini kapatıyor.

Bana dönüyor, sinema sistemimin önündeki geniş koltuğa otururken kollarını kalçalarına dayıyor. "Colby, bu profesörle aranızda neler oluyor?"

Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Ne demek istiyorsun? O benim iyi bir arkadaşım ve en iyi arkadaşım Weston Kershaw ile evli."

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Ve bunu anlamıyorum." Başını sallıyor.

"Neyi?" Onu düzeltmeye ve hiçbir şey olmadığını söylemeye zahmet etmeden soruyorum.

"İstediğin herkese sahip olabilirsiniz. İstediğin her şeyi *yapabilirsiniz*. Bir yere bağlı değilsin." Ruthie'nin uyuduğu misafir odasını işaret ediyor ve bu beni ondan daha da nefret ettiriyor. "şu anda yatak odanda istediğin herhangi bir kadına sahip olabilirsiniz. Aslında üç tane olabilir!" Bir kahkaha attı. "Ama sen... inek, akademik bir tiple fantezi kongrelerindesin?"

Nefes alıyorum, konuşmadan önce kendimi toparlıyorum. "Sanırım seninle benim aramdaki fark bu, baba."

"Ne?" Yüzü kızarır.

"Bunun en iyi hayat olduğunu düşünmüş olabilirim. Ama büyüdüm ve otuz yaşıma gelmeden o hayattan çıktım. Keşke daha önce bıraksaydım ya da hiç girmeseydim. Birlikte bir hayat istemediğim kadınların peşinden koşmak ne büyük bir zaman kaybı. Bir aile istemezdim." Durakladım. "Ama Noel? Onur duyardım. şanslı. Yanımda onun gibi şefkatli, zeki ve harika biri olduğu için. Fantezi konvansiyonları ve hepsi."

Babam sanki söyleyecek sözü yokmuş gibi ağzı bir karış açık bana bakıyor. Az önce ona söylediklerime verecek bir cevabı yoktu.

Pişman olabileceğim bir şey söylemeden önce ayağa kalkıp odadan çıkıyorum.

BÖLÜM 18

NOEL

SABAH Colby'nin evindeki akşam yemeğinden sonra, Maryland'e dönmeden önce ailemle yerel bir restoranda brunch yapıyorum. Dün gece Colby'nin babasının yanında olmak kendi babam için inanılmaz derecede minnettar olmamı sağladı. Babasının böyle bir pislik olmasından nefret ediyorum. O adamın bir kez bile Ruthie'ye ya da kız arkadaşına ilgi gösterdiğini görmedim. Bana meraklı sorular sormakla ve Colby'yi yargılamakla meşguldü. Peki neden? Colby son derece başarılı.

Kahvemden bir yudum alıyordum ki annem elini kullanmadığım bardağın üstüne koydu. Fincanımı yere bırakıp ona bakıyorum. Gözleri şefkatle dolu, hızla diğer tarafımda oturan babama bakıyor.

Helen karşımda, mutlu bir şekilde kek yiyor ve annemle babamın bana gülümsemesinden habersiz.

"Tatlım, sen ve Bay Knight görüşüyor musunuz?" Annem soruyor. Babam mırıldanır ve başını sallar. "Siz ikiniz çok tatlı bir çift olurdunuz."

Annem ellerini çırpıyor. "Oh, ve o ve Ruthie kongrede kesinlikle çok sevimliydiler!"

"Ünü ve diğer özellikleriyle beklediğimden çok farklıydı." Babam kıkırdıyor. "Ama gerçekten iyi bir adam. Ondan gerçekten hoşlandık."

Helen kekini bıraktı, dikkatle dinliyor. O benimle kalıyordu ama bizimkiler büyükannemlerde kalıyordu. Belli ki annemle babamın dün akşam yemekten sonra yaptıkları konuşmayı kaçırmış.

"Anne, baba, haklısınız, o harika *biri*. Ama Colby ile aramda hiçbir şey olmuyor."

Annemin kaşlarından biri kalkıyor. "Artık modaya uygun ve havalı olmadığımızı biliyorum ama kör de değiliz."

"Farkında ol ya da olma, Bay Knight ile aranızda kesinlikle bir şeyler var," diyor babam bilmiş bir bakışla.

Helen sırtıyor. "Ah evet. Birbirinize bakışlarınız..." diye iç geçiriyor ve yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeleyerek koltuğuna geri çöküyor.

"Birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu düşünmüyorum," diyorum.

"Geçmiş yüzünden mi böyle hissediyorsun? Çünkü insanlar değişebilir," diyor babam. "Bu seni şaşırtabilir ama ben de eskiden tam bir kadın avcısıydım."

"Oh, evet. Kızları sopayla kovalamak zorunda kalmıştım!" Annem ona sevgiyle gülümsüyor.

Kardeşlerim oldukça yakışıklı, bu yüzden buna inanmakta zorlanmıyorum. Ama babam şu anda burada gözlükleri ve pilili kot şortuyla oturduğu için kıkırdamamı engellemek zorundayım.

"Colby sadece flört ediyor. Bunu çok fazla yorumluyorsunuz. Biz sadece arkadaşız."

Babam yenilgiyle ellerini kaldırır. "Tamam, sen nasıl istersen."

"Ayrıca, iş yerinde gerçekten hoş bir profesör var ve yakında bir randevumuz olmasını umuyorum." Gülümsüyorum, hâlâ onları Colby'yle ilgilenmediğime ikna etmeye çalışıyorum. "Birkaç gün önce telefon numaramı istedi."

Dexter sonunda numaramı istediği için heyecanlanmalıyım. Ama nedense onunla çıkma ihtimali beni düşündüğüm kadar heyecanlandırmıyor.

"Oh tatlım! Bu harika." Annem omzumu şefkatle ovuyor.

Helen tekrar canlanır. "Oooh, İngiliz olan mı? Bütün bu seksi adamlar senin için kavga ediyor," diye inliyor. "Şehre taşınmak ve seksi erkeklerle tanışmak istiyorum."

"Bu konuda endişelenmek için çok gençsin," diyor babam sert bir şekilde.

Bir kahkahayı bastırıyorum ve kız kardeşimle gizli bir bakış paylaşıyorum. "*Ailelerimiz çok saçma.*" diyen bir bakış.

Pazartesi sabahı dersim bitti ve öğrenciler sınıfımdan çıktı. Hokeyci çocuklar tabii ki benimle konuşmak için durdular. İkisi de

her zamanki gibi sinirli ve haklı olmak.

"Hey Dr. Woodcock," diyor sarışın olan, saçlarını gözlerinden kaçırarak. "Dinleyin, dün gece maçımız uzatmaya gitti ve bu sabahki sınava çalışmadık. Bu yüzden, Rate Your Professor Dot Com'da size kötü bir puan vermeden önce bir kez daha uzatma isteyeceğiz."

Vay canına. Tir tir titriyorum. "Derslerinize yetişmekte zorlandığınız için üzgünüm. Ve hokey programınızın yorucu olduğunu anlıyorum. Ama ya NHL'ye girmeyi başarırsanız? Marka anlaşmalarını, takım faaliyetlerini ve görevlerini ve hatta bir gün muhtemelen bir aileyi dengeleyeceksiniz. Çok çalışacaksın. Hokkabazlık yapacak çok şeyiniz olacak. Belki de bu seni buna hazırlıyordur." Çocuklara en nazik gülümsememi veriyorum. "Ve bunu doğrudan yakın arkadaşım Colby Knight'ın ağzından söylüyorum."

Yüzleri kızgınlıktan eğlenceye dönüyor. Bir saniye sonra ikisi de gülmekten kırılıyor. "Vay canına, iyiydi Dr. W." Siyah saçlı olan kahkaha nöbetleri arasında zar zor konuşabiliyor.

"Evet, Colby Knight'la çok iyi arkadaş," diye mırıldanıyor sarışın olan. "Bu bütün yıl boyunca duyduğum en komik şey."

Onların iğnelemeleri beni rahatsız etmiyor. On beş yıl içinde Colby'nin babası gibi olacaklar, insanlara nasıl profesyonel olabileceklerini anlatacaklar. Ve ben o zamana kadar kadrolu olacağım. Muhtemelen Dexter'la evli ve bir çift gülünç derecede zeki çocuğum olacak. Ama hayal ettiğim Dr. Hawthorne değil. Onun yerine, yerde yuvarlanıp çocuklarla güreşen, siyah saçlı ve kol kasları dalgalanan bir adam hayal ediyorum. Yakışıklı babalarıyla aynı koyu renk saçlara ve parlak mavi gözlere sahip çocuklar. *Baba Colby*. Tüylerim diken diken oluyor ve bir an için gözlerimi kapatıp kendimi bu hayalin yerine Dexter'ı koymaya zorluyorum. Belli ki Colby'nin etrafında çok fazla zaman geçiriyorum, hepsi bu. Açıklayamadığım, coşkulu bir şekilde ona çekilmediğim kesin.

"İstediğinize inanın, ancak diğer öğrencilerime haksızlık etmeden size bir uzatma veya telafi sınavı teklif edemem."

Gülüşmeleri aniden sona eriyor ve sınıfımdan çıkarken bana kaşlarını çatarak bakıyorlar, nefeslerinin altında Dr. Hawthorne'un dersini almaları gerektiğini mırıldanıyorlar. Dekan bana geçen hafta nakil için başvurduklarını ve gerekçelerini görünce talebi reddettiğini söyledi.

Cevapsız mesajım olup olmadığına bakmak için telefonumu elime alıyorum ve sırtımı masama yaslıyorum.

İki cevapsız mesajım var, biri bilinmeyen bir numaradan. Önce onu açtım.

BİLİNMIYOR

Dr. Woodcock, size Noel diyebilir miyim? Bu Dr. Hawthorne. Bana Dexter diyebilirsiniz. Bu sabah sizi kafede yakalamayı umuyordum ama orada değildiniz.

Resmiyetine gülümsüyorum. Kafamın içinde İngiliz aksanıyla ona Dexter diyebileceğimi söylediğini duyabiliyorum.

NOEL

Günaydın, Dexter. Evet, bana Noel diyebilirsin. :-)

Numarasını telefonuma kaydettim.

DR. DEX

Yine de yakında bir akşam yemeği yemek isterim. Sizin için hangi akşam uygun?

NOEL

Bu hafta sonu boşum!

Oops, utandım. Belki de bu çok umutsuzcaydı.

DR. DEX

Cuma olur mu? O gece Eagles'ın maçına da biletim var. Erken bir akşam yemeği yeriz, sonra da maça bakarız?

Alt dudağımı ısırdım, çelişkili hissediyordum. Bir hokey maçı normalde bir randevuda yapmak isteyeceğim son şey olurdu. Ama Andie ve Mel'in yalvarmalarına rağmen hiç maça gitmedim. Ve bir yanım bunun nasıl bir şey olduğunu görmek ve Colby'yi ciddi iş modunda görmek istiyor. Yoksa sürekli sırtıp dalga mı geçiyor? Merak ediyorum çünkü o benim arkadaşım. Dostum. Andie'nin küçük kardeşi Noah da benim arkadaşım. Onun gençlik hokey maçlarına gittim, ne fark eder ki? Ayrıca, arenanın gürültüsü garip sessizlikleri doldurma ihtiyacımı ortadan kaldıracaktı.

NOEL

Cuma çalışıyor ve kulağa eğlenceli geliyor!

Dexter adresimi sordu ve beni saat beşte alacağını söyledi. Ayrıca maç için sıkı giyinmemi de hatırlatıyor ki bu o kadar bariz ki neredeyse küçümseyici.

"Sadece iyi davranıyor, Noel. Sheesh. Adamı rahat bırak," diye mırıldanıyorum diğer cevapsız mesajımı açarken. Bu Colby'den geliyor ve dudaklarımı hafif bir gülümseme kaplıyor. İfademi nötr tutmaya çalışıyorum çünkü Colby'den gelen mesaja Dexter'dan gelen mesajdan daha fazla gülümsememeliyim. Burada öğretmenlik yapmaya başladığından beri Dexter'ın bana çıkma teklif etmesini ya da beni fark etmesini istiyordum. Colby ise radarıma bile girmedi. Adamı bilerek görmezden geldim, hatta onu iğrenç buldum. Peki, bu sinir bozucu, yeni, ısıltılı his de neyin nesi?

COLBY

Hobbit'i bitirdim. ÇOK EPIK. Bugün Yüzük Kardeşliği'ne başlıyorum.

NOEL

Bu inanılmaz! Etkilendim. Tolkien'in hikaye anlatımındaki yavaşlığı herkes takdir etmez.

COLBY

Günün nasıl geçiyor?

NOEL

Güzel! Aslında, Dexter bana çıkma teklif etti. Cuma günü yemeğe gideceğiz... ve Eagles'ın maçına.

Colby'nin yanıt vermesi tam bir dakika sürüyor ve üç nokta tekrar tekrar belirip kayboluyor.

COLBY

Bu harika! Ve eğer randevu sıkıcı olursa, en azından dikkatini dağıtacak bir sürü seksi hokey oyuncun olacak.

Gözlerimi deviriyorum ama sırtıyorum. Colby'nin beni güldüreceğine her zaman güvenebilirim.

NOEL

Oh, hey. Komik bir hikaye. Sınıfımdaki hokeyciler senin arkadaşım olduğuna inanmadılar.

COLBY

Oh, öyle mi?

BÖLÜM 19

COLBY

"Onunla buluşmaya gidiyor!" Remy'nin spor salonuna girerken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, muhtemelen yarısını kafamdan koparıyorum. Remy, Bruce, West ve Mitch bana bakıyor, Mitch hariç herkes endişeli görünüyor. Sinirli görünüyor ve sezon resmi olarak başlamadan önce boş zamanlarında bizimle çalışmaktansa Andie ile öpüşmeyi tercih ediyormuş gibi.

Bu sabah erken bir antrenmanımız vardı ve kolayca bir antrenman daha sığdırabiliriz. Ayrıca, hafta sonunu babamla geçirdikten sonra biraz agresifleşmeye ihtiyacım var. Ve bu Remy's'de birlikte çalışmak için son şanslarımızdan biri. Sezon boyunca antrenman programımız yoğun, iki haftada bir seyahat etmekten bahsetmiyorum bile. Ve takım için promosyon işleri.

"Yani, bu belli değil miydi?" Mitch soruyor. "Bunca zamandır onun flört koçuydun. Bunun onunla vakit geçirmek için bir numara olduğunun farkındayım. Ama onun için doğru kişi olmadığını anlaması için en azından bir kez bu pickleball serserisiyle çıkması gerekirdi, değil mi?"

Bruce coşkuyla başını sallıyor. "Evet! Bu doğru."

"Bir prens bulmak için birkaç kurbağa öpmek gerekir, değil mi?" West yarı gülümseyerek, yarı yüzünü buruşturarak soruyor.

Yumruklarımı kalçalarıma dayadım. "İdeal olan, sadece beni öpmesi."

Remy kuru silme kalemini yerden alır ve şaşırtıcı bir şekilde hiç silmediği listemize doğru yürür. Kalemin ucunu listemize dokunduruyor. Noel'i öpmem gerektiği yazan yere.

"Umutsuz zamanlar, umutsuz önlemler gerektirir. Kızı öpme zamanı," diyor ciddi bir şekilde.

"Ama henüz ailesini kazanamadı!" West tartışıyor, işaret ediyor
Lis
te. Remy başını sallar. "Birkaç gece ailesini akşam yemeğine çağırdı.
önce. Bu her şeyi değiştirir."
Bruce'un nefesi kesilir.
"Sen ne?"
"Önemli bir şey değil. Fantezi kongresinden sonra onları davet ettim."
Omuz silkip ağırlık banklarından birine oturuyorum.
West alçak bir ısıklık sesi çıkarır. "Dostum. Bu kesinlikle süreci
hızlandırır.
Şimdi öpücüğe geçebilirsiniz."
Odadaki arkadaşlarıma ve takım arkadaşlarıma bakıyorum, hepsinin
yüzünde aynı kararlılık ifadesi var. "Peki, onu öpme zamanı geldi mi?" Bu
hız değişikliğine kesinlikle kızgın değilim.
"Katılıyorum," diyor Mitch.
"Çıtayı yükseltmek için yapabileceğiniz başka bir şey var mı?" West
soruyor.
"Aslında bu konuda Mel'in yardımına ihtiyacım olabilir ama onun
sınıfında iki hokey burslu serseri var. Her zaman işten kaçmaya
çalışıyorlar... ve onun beni tanıdığına inanmıyorlar."
"Şaka yapıyorsun," diyor Remy, kollarını kavuşturarak. "Ya profesyonel
olurlarsa?
Ne kadar çok çalışmak zorunda kalacaklarının farkında değiller mi?"
"Ben de aynen öyle dedim. Ve bunu onlara yüz yüze söylemekten daha
iyi ne olabilir ki?" Kaşlarımı bir kez kaldırıyorum.
Çocuklar sırtıyor.
"Eminim Mel yardım etmekten mutluluk duyacaktır," diyor West
boktan bir sırtıyla.
"Sınıfa dönüp bir profesöre yardım etme vaktim geldi."

Çocuklarla çalıştıktan sonra evime döndüğümde, hoparlörlerimden İtalyan müziğinin yükseldiğini duyuyorum. Annem yemek odasında bir yandan etrafı süpürüyor, bir yandan da şarkı söyleyip müzik eşliğinde dans ediyor. Fırında pişen harika bir şeyin kokusunu alabiliyorum ve büyük, mermer tezgahımı kaplayan un kalıntıları var. Muhtemelen ev yapımı makarna ya da ekmekten kalmıştır. İnsanın ağzını sulandıran türden bir koku, bir evi yuva gibi hissettiren bir koku. Ev kokusundan çok farklı.

Serenity o korkunç güveci pişiriyor. Vegan yemeklere karşı değilim, harika vegan yemekler yedim. Ama asla Serenity tarafından pişirilmediyse.

"Hey, anne!" Onu korkutmamak için odaya girerken kendimi duyuruyorum. Yine de irkiliyor ve elindeki süpürgeyle bana ters ters bakmaya başlıyor.

Beni gördüğünde omuzları gevşiyor ve hayranlıkla gülümsüyor. Otuz yaşında olmasına rağmen oğlunu seven bir annenin sevimli gülümsemesi. Eski bir kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş, üzerinde düz beyaz bir tişört ve

Noel'de ona şaka olsun diye D.C. Eagles önlüğü vermiştim ama çok sevdi.

"İşte benim oğlum," diyor, surround ses sisteminin kumandasını çekerek.

önlüğünün cebinden bir sistem çıkardı ve müziğin sesini kıstı. "Eğitim nasıl gidiyor? Son zamanlarda seni pek görmedim."

O fırında ne var ne yok kontrol etmek için mutfığa geçerken ben duvara yaslanıyorum. "Biliyorum, işler yoğun. Babam ve Serenity de bu hafta sonu geldiler." Yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum, babamın büyük bir pislik olduğunu bilmesine izin vermiyorum, şaşıracığından değil. Ama annem şu anda mutlu, harika gidiyor. Onu baba dramasının içine çekmek istemiyorum.

Fırın eldivenlerini takıyor, fırını açıyor, tavayı çeviriyor, sonra fırının kapağını kapatıyor. "Küçük tatlı Ruthie nasıl?"

"Her zamanki gibi sevimli. Ve beladan başka bir şey değil," diyorum sırtarak.

"Tıpkı ağabeyi gibi konuşuyor," diye takılıyor annem. "Ve aman Tanrım, tıpkı sana benziyor!" Ruthie'nin paslanmaz çelik buzdolabının üzerinde asılı duran fırın eldivenli resmini işaret ediyor. "Mutfak ve yemek odası darmadağınktı. Parti mi verdiniz? Bunu geride bıraktığını sanıyordum."

"Aslında babam ve Serenity büyük bir yemek hazırlıyorlardı, ben de Noel ve ailesini akşam yemeğine davet ettim. Serenity'nin vegan yemeklerine katlanmak zorunda kaldılar." Kıkırdıyorum.

Annemin yüzü anında düşüyor, ama gülümsemeye zorluyor ve bunu örtbas etmeye çalışıyor.

O.

"Sorun nedir?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Annem benim yüzümden hiç üzülmemişti.

babamla vakit geçirmek. Ve artık onun kız arkadaşlarını daha az umursayamazdı.

"Hoşlandığın kız Noel mi?" diye dikkatle soruyor.

"O. Aradığım *kişi* o, anne. Sadece henüz bunu bilmiyor." Birden utandım ve ayaklarıma baktım. Tek taraflı karasevdam kulağa gülünç geliyor olmalı. Bu hafta sonu başka bir adamla randevuya çıkacağı kısmını kesinlikle atlıyorum.

"Ve onu babanla tanıştırdın ama ben ve Charlie ile tanıştırmadın öyle mi?"

Ahh, Şimdi anlıyorum. "Hayır, öyle değil. Onu davet etmek, onunla vakit geçirmek ve ailesini tanımak için kolay bir bahaneydi. Onu seninle tanıştırdığımda, bu onu sevdiğimi bildiğı için olacak. O da beni sevdiğinde olacak. Birlikte ilerlemeye hazır olduğumuzda olacak. Hayatımdaki en önemli iki insanı birbiriyle tanıştırmak büyük bir olay. Ama bir gün ikinizi *tanıştıracağım*."

Annem göğsünü tutuyor. "Oh Colby. Sen çok tatlısın. Sana nasıl karşı koyabildi?"

Yavaş bir nefes veriyorum. "Benim belli bir ünüm var. *Müstakbel koca* diye bağırmayan bir ün."

Anlayışla başını sallıyor. "Onun güvenini kazanmalısın." "Kazanıyorum. Ve deniyorum."

BÖLÜM 20

NOEL

PERŞEMBE, Dexter'la randevumdan önceki akşam. Akşam yemeği için büyükannemin evindeyim, onun evinden birkaç blok ötedeki en sevdiğimiz Fransız bistrosundan yemek sipariş ettik. Ama dikkatim dağınık, içimde sayısız düşünce ve duygu dönüp duruyor, duyularım bunalmış durumda. Tavuğumun neredeyse hiç tadı yok. Sanki beynim o kadar bunalmış ki tat alma tomurcuklarımın düzgün çalışmasını sağlayamıyor.

"Tamam," diyor Büyükanne, çatalını güzelce hazırlanmış masasına bırakarak. Taze çiçekler ve birkaç mum bile yakmış. Büyükanne bir akşam yemeği partisinin nasıl verileceğini biliyor, sadece ben olsam bile.

"Aklından neler geçiyor senin? O tavuğu genelde beş dakika içinde yersin."

"Ben hayvan değilim! Ben bir hayvan değilim." Kendi kaplarımı bıraktım ve sandalyeme geri oturdum.

Kaşlarını çatıyor. "Sen ne dersin o."

Büyükanne bana öyle dikkatle bakıyor ki, acaba düşüncelerimi okuyabiliyor mu diye merak ediyorum. İç çekerek ona olan biten her şeyi anlatıyorum. Çok iyi bir dinleyicidir ve ona her zaman güvenmişimdir. Colby'nin flört koçum olduğunu ona daha önce söylemeliydim ama kulağa çok aptalca geliyordu.

"Ve sonunda Dr. Hawthorne ile bir randevum var, ama olmam gerektiği kadar heyecanlı değilim. Son zamanlarda Colby ile o kadar çok vakit geçirdim ki, o bana mesaj attığında kalbim garip bir şey yapıyor, ama Dexter bana mesaj attığında yapmıyor. Ve bu randevu için o kadar gerginim ki bazen nefes alamıyorum! Oh, ve berbat öpüştüğümünden eminim!"

"Pekala tatlım, derin bir nefes alalım."

Dinliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum. Şimdiden daha iyi hissediyorum.

"Yani aslında Colby ile çıkıyordun ve buna ders mi diyordun?" Yavaşça soruyor.

"Hayır! Hiç de değil. Sadece biriyle çıkıyormuşum gibi senaryolar kuruyoruz, böylece pratik yapabiliyorum. Böylece gerçek bir şey olduğunda, beceriksizliğim beni ele geçirmeyecek." Bunu söylerken onun haklı olduğunu fark ettim. Neredeyse Colby Knight'la çıkıyordum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Tabii ki kafam karıştı. Haftalardır tüm boş zamanlarımı seksi bir hokey oyuncusuyla geçiriyordum ve kendimi tüm bunların ileride başka biriyle çıkmak için olduğuna ikna etmişim.

Büyükanne bilmiş bilmiş sırtıyor. "Colby çok yakışıklı ve çekici bir adam; neden kafanın karıştığını anlayabiliyorum. Sana karşı bir şeyler hissettiğinden bahsetmiyorum bile."

Alay ediyorum. "Hayır, bilmiyor. Öyle olduğunu *sanıyor*. Onunla göz göze geldiği anda kıyafetlerimi çıkarmayan tek kadın benim. Ben bir yeniliğim, bir meydan okumayım."

"Biliyor musun, zeki bir insana göre oldukça aptalsın." "Büyükanne!"

Kıkırdıyor. "O çocuk sana ayı asmışsın gibi bakıyor. Bunu gala gecesinde ve fantezi kongresinde tekrar fark ettim." Elimi okşadı. "Colby sadece seninle yatmak isteseydi, seni etkilemek için inek kongrelerine katılmaya zaman ayırmazdı. Aileni akşam yemeğine davet etmezdi. Sana *flört dersleri* vermezdi." Gözlerini deviriyor. "Seninle bir gece geçirmek istiyormuş gibi davranmıyor. *Bütün* geceleri seninle geçirmek istiyormuş gibi davranıyor."

Söylediklerini algılıyorum ve gerçekten mantıklı geliyorlar. Ama Colby beni neden istesin ki? Akşamlarını evde geçiren sinirli bir kitap ineği. Kimsenin fark etmediği bir kız.

"Peki sana kötü öpüştüğünü düşündüren ne?"

Sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Büyükanнемin üniversitedeki erkek arkadaşımı öğrendiğinden emin değilim. Kalbimi kırdıktan sonra kardeşlerimin onun hayatını mahvetmesi konusunda endişelenmedim bile, ama Gram? Bir tetikçi falan tutmuş olmalı. Aklını kaçırmaya meyillidir.

"Üniversitedeki ilk yılımda bir erkek arkadaşım vardı. Adı Travis'ti," diye açıklıyorum. "Genç ve saf olduğum için üniversitede biriyle tanışacağımı ve mezun olduktan sonra evleneceğimi sanıyordum. Tıpkı annem ve babam gibi." Gülümsüyorum ve büyükanнем de bana gülümsüyor. Gözleri yumuşak, sanki bu hikâyenin nereye varacağını şimdiden anlamış gibi. "Colby gibi yakışıklı ve çekiciydi."

hokey bursu kazanmıştı. O benim ilk öpücüğümdü, ilk "*seni seviyorum umdu*." Ona bunları söylediğim için nefret ederek iç çektim. "Travis'in beni gerçekten sevdiğini sanıyordum. Her şeyi doğru yaptı, her şeyi doğru söyledi. Neredeyse bir yıl boyunca birlikteydik. Sonra kampüste viral olan bir videoda etiketlendi. Videoda üç kızla birlikte jakuzideydi ve çok az kıyafet vardı."

Büyükannemin yüzü sakın ama sinirlendiği belli oluyor. Kısa ve sık nefesler alıyor. Kontrolü elinde tutmaya çalışıyor ama aslında o adamı bulup hiç doğmamış olmayı dilemesini sağlamak istiyor. Bu bana Colby'nin birinin beni aldattığını öğrendiğinde verdiği tepkiyi hatırlattı. Travis, Gram ve Colby'nin ona karşı birleşmemesini umsa iyi olur.

"Her neyse, onunla yüzleştüğimde benden sıkılmaya başladığını söyledi. Bir de berbat öpüştüğümü." İç çektim. "Böylece, ilişkimizi bir sürü yeni kız arkadaşla terk etti ve ben de önceden sahip olduğum özgüvenin bir kabuğuyla ayrıldım."

"Colby'nin bundan haberi var mı?" Büyükannem sorusuyla beni şaşırtarak soruyor.

Mizahsız bir kahkaha attım. "Evet. Senin şu anda görüldüğün kadar canı görünüyordu."

"Güzel." Çenesi sıkılmıştı ama sakinleşmeye çalışarak içkisinden bir yudum aldı. Derin bir nefes alarak soruyor: "Colby'ye olan duygularınla bu yüzden mi savaşıyorsun? Onun da Travis denen adam gibi olacağını mı düşünüyorsun?"

Alt dudagımı ısırarak cevap vermeden önce sorusunu değerlendiriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, evet. Colby tehlikeli hissettiriyor. Ona bakmak dünyanın ekseninde dönmesine neden oluyor. Onu düşünmek midemi tuhaf hissettiriyor. Beni hiç kimsenin yapamayacağı şekilde incitebileceğini düşünüyorum. Üzerimde hoşlanmadığım bir gücü var."

Bilinçli bir şekilde gülümsüyor, belki o da büyükbabam hakkında böyle hissediyordu. "Anlıyorum. Profesörün güvende olduğunu mu düşünüyorsun? Sen de ona karşı bir şeyler hissediyor olabilir misin?"

"Evet, bence mantıklı. Onu çekici buluyorum ve bir süredir bana çıkma teklif etmesini istiyordum. En azından randevuya gitmem gerekmez mi?"

Gram bir an düşünür. Zorlukla görülebilen gri kaşları birbirine yaklaşıyor. "Profesörle randevuna git. Zaten evet dedin. Ama onunla dışarıdayken, onunla bir gelecek hayal edip edemediğini gerçekten görmeye çalış. Ve eğer kimyanız uyuşuyorsa."

Başımı sallıyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum ama elini kaldırıp susmamı işaret ediyor.

"Daha bitirmedim. Profesörle buluşmaya git ama onu öpme. Başka birini düşünürken bir erkeği öpmek seni üniversitedeki o adi erkek arkadaşından daha iyi yapmaz."

"Yeterince adil."

"Ve tatlım," diyor Gram, bana ciddi bir bakış atarak. "Biri sadece yanlış partnerle öpüşüyorsa kötü öpüşüyor demektir. Ve içimden bir ses Colby'nin sana öpüşme konusunda çok şey öğretebileceğini söylüyor. Belki şu flört derslerinden faydalanırsın." Bana arsızca göz kırpmıyor.

BÖLÜM 21

NOEL

CUMA GECESİ, Dexter beni evimden aldı ve bizi şehir merkezinde, arenanın yakınındaki İngiliz tarzı bir bara götürdü. Buraya kadar sohbetin geciktiği bir yolculuktan sonra barın gürültüsüne şükrediyorum. Barda rahat deri koltuklara oturduk. Dexter bir IPA sipariş etti ve ben de *The Eagle* adında süslü, meyveli bir kokteyl aldım. Bar, zemin ve duvarların tamamı cilalı ahşap, ama bu mekâna rahat bir hava veriyor. Barın dört bir yanındaki ekranlarda maç öncesi bir spor programı oynanıyor ve mekân maç heyecanı ile çalkalanıyor.

Mel ve Andie'nin çoktan orada olduklarını biliyorum, muhtemelen arkalarında West ve Mitch'in numaralarının yazılı olduğu ceketleriyle şirin fotoğraflar çektiriyorlardır. Bu akşam Dexter'la maça gideceğim için şimdiden bana çıkıştılar, oysa geçen yıl davetlerini reddetmişim.

Hokeyi bir daha kaldırabileceğimi sanmıyordum ve tüm o anıları da. Ama Colby kocaman gülümsemesi ve daha da büyük gamzeleriyle aldatılma anılarımın yerini almış gibi görünüyor. Gamzeli hokey oyuncusu düşüncesini aklımdan silip atıyorum. Bu gece yüzde yüz Dexter'a odaklanacağıma dair kendime söz verdim. Ona ve kendime bir şans vermeyi borçluydum. Anlaşıp anlaşılamayacağımızı görmek için.

Ama buraya gelirken bile Colby ile yaptığım rahat sohbeti ve dostane sessizliği diledim. Ya da onun çapkın, alaycı yorumlarının beni sessiz boşlukları doldurmak zorunda bırakmamasını. Sanki Colby sessiz ya da gürültülü her alanı kaplıyor. Büyük ya da küçük. Her boşluğu dolduruyor. Belki de kalbime yaptığı şey budur.

Yine Colby'yi düşündüğümü fark edince derin bir iç çekiyorum.

Dexter maç öncesi röportajları dikkatle izliyordu ama birden dönüp bana baktı. "Sınıfınızdaki iki erkek çocuğun

benimkiyle değiştir. Onlarla işler nasıl gidiyor? Geçiyorlar mı?"

"İyi gidiyorlar. Geçiyorlar ama zar zor." Gülümsemeye zorluyorum. "Onlara kütüphanede toplanan çalışma grubundan bahsettim ama pek ilgilenmediler. Elbette tüm öğrencilerimin başarılı olmasını istiyorum ama hokey programları ve antrenman rejimleri, Arlington Üniversitesi'ne başlamadan önce beklediklerinden farklı değil. Yine de teslim tarihlerini uzatmam gerektiğini düşünmüyorum."

Başını sallıyor, ilgiyle dinliyor. "Doğru. Haklısınız. Ama hokey programı okula çok para kazandırıyor."

Ben de ona gülümsüyorum ve yüzümü *sevimli* bir ifadeyle buruşturuyorum. "Yani, bana iş hakkında konuşmak için mi çıkma teklif ettin? Yoksa?"

Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Hayır, tabii ki hayır. Üzgünüm, bazen içime lazer gibi odaklanabiliyorum."

Bu sefer ona içten bir gülümseme veriyorum ve kendimi rahatlatıyorum. "Evet, bu konuda ortak noktamız var. Eğer iş hakkında düşünmüyorsam, bir şeyler hakkında araştırma yapıyorumdur."

Kıkırdıyor. Barmenlerden biri siparişimizi almak için yanımıza geliyor. İkimiz de balık ve patates kızartması istiyoruz. Barmen yanımızdan ayrıldığında Dexter tekrar bana dönüyor. Koyu renk gözleri benimkilere bakıyor, Colby'nin parlak mavilerinden farklılar ama çok güzeller. Güçlü enesi de çekici. Bu gece her zamankinden daha rahat, koyu renk kot pantolon ve ma için Remington forması giymiş. "alışmadığın ya da araştırma yapmadığın zamanlarda ne yapmaktan hoşlanırsın?" diye soruyor.

"Okumak. Okumayı seviyorum," diye cevap veriyorum hemen.

Yüzü aydınlanıyor ve beni aldığından beri ilk kez umutlu hissediyorum. Nihayet iş dışında ortak bir noktamız var. "Ne okumaktan hoşlanırsın?"

"Fanteziye bayılırım. Yüzüklerin Efendisi favorimdir. Ama romantizm içeren her şeyi de seviyorum. Jane Austen ve Brontë kardeşler gibi klasikler, hatta ađdař romanlar."

Burnunu kırıştırıyor. "Romantizm mi, gerçekten mi? Tüm bu saçmalıklarla ilgilenmene şaşırdım."

"Romantizm sadece saçmalık değildir. Romantizm insanlara güzel bir hikaye şeklinde neşe ve umut verir. Bundan daha iyi ne olabilir?"

"Karl Marx, Sokrates, Aristoteles."

İnledim. "Sporu seviyorsun ama gelmiş geçmiş en sıkıcı TBR'ye sahiptin." "Özür dilerim, TBR nedir?" Alınmiş görünüyor.

Vay canına, bu harika gidiyor. "Okunacak. Okuyacağın kitapların listesi."

Yüzü yumuşar ve güler. "O filozoflar benim kitaplarımda yok," diye kibirli bir ara verdi. "T. B. R. Hepsini zaten okudum."

Onu yavaşça alkışlamak ve iyi bir çocuk olduğunu söylemek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Daha bitirmemiz gereken koca bir hokey maçı var. "J. R. R. Tolkien'i sevmiyor musun?"

Bir omzunu omuz silkerek kaldırıyor. Sanki J. R. R. Tolkien çift omuzlu bir omuz silkmeyle bile layık değilmiş gibi. "*Yüzüklerin Efendisi* fena değil, sanırım. Aslında filmlerin daha iyi olduğunu düşünmüştüm."

Çenem düşüyor ama o bunu görmüyor çünkü yemeğimiz geliyor. Tanrıya şükür, ağzımızı meşgul edecek bir şey var da artık sohbet etmek zorunda kalmıyoruz. Neden iyi bir eş olacağımızı düşündüm ki? İkimizin de tarih alanında doktora yapmış olması dışında hiçbir ortak noktamız yok. Belki de büyükannem haklıydı, belki de daha fazla çeşniye ihtiyacım var.

BÖLÜM 22

COLBY

YARA ALDIM, omuzlarım gergin, başım zonkluyor. Acaba Mitch oyunlardan önce, terapiye gitmeden ve hayallerindeki kızla nişanlanmadan önce böyle mi hissediyordu? Eğer böyle hissediyorsa, her şeyi yumruklamak istemesine şaşmamalı.

West buza girdiğimiz tünelde yanımda duruyor. Maç başlamadan önce ilk kadro açıklanmak üzere. Dirseğiyle beni dürtüklüyor. "Bu gece neyin var senin?"

Bruce düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. Tam kaleci kıyafetlerini giydiği için onu zar zor görebiliyorum. "Evet, ben de aynı şeyi merak ediyordum. Andie Mitch öncesi titreşimler veriyorsun."

"Hey," diyor Mitch koridorun karşısından, kollarını kavuşturmuş ve gücenmiş gibi kabarmış.

Kaskımı çıkardım ve yan tarafıma dayadım. "Bu gece burada. Noel sonunda oyunlarımızdan birine geldi ama o *adamla* randevusu var."

"Dr. Dickhead?" Remy sıranın arkasından soruyor, çünkü takım Kaptan en son açıklanan ve en çok beklenen oyuncu oldu. "Tek ve biricik" diyorum.

West'in ağzı yavaş ve muzip bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Biliyor musun, jumbotronla biraz eğlenebilirsin. Nerede oturduklarını biliyor musun?"

"Hiçbir ipucu yok."

Bruce, ismi anons edilmeden hemen önce "Hepimiz tetikte olacağız," diyor. Dönüp buzun üzerinde kayıyor ve kendisine tezahürat yapan hayranlarına el sallıyor.

"Onu gördüğümüzde sizi uyarabileceğimiz bir koda ihtiyacımız var," diyor West, her şey için çok heyecanlı görünüyor.

Mitch homurdanıyor. "Hey Colby, Noel orada." Mitch'in adının hoparlörlerden anons edildiğini duyuyoruz ve sonra o kayıyor. Kalabalığa ince bir el sallıyor ve onlar da çılgına dönüyor.

"Bu çok sıkıcı," diyor West, düşünürken yere bakıyor. "Oh, biliyorum! Kollarımızı bir kartalın kanatları gibi sallayıp gıklayacağız."

Remy başını sallar. "Kendi adına konuş, yardımcı kaptan. Bir kartal gibi gıkلامamın imkanı yok."

West tsks. "Bir takım kaptanı için berbat bir spor."

Onun çılgın kartal fikrine cevap veremediğim anı anıldı. Ama onun kendini rezil etmesini dört gözle bekliyorum ve umarım Noel'i ilk o fark eder de bunu yaparken görebilirim. Buza çıktığımda tam bir daire çiziyorum, taraftarlara el sallıyorum ve kameraya göz kırpyorum. Girişteki tezahüratların çoğunun kadın sesi olması hoşuma giderdi. Bir sürü ıslık ve büyük işaretler. Bu gece de farklı değil ama bana eskisi kadar heyecan vermiyor. Noel'i görebilmek umuduyla tüm arenaya bakıyorum ama onca pankart varken bu imkânsız. Bir tanesinde şöyle yazıyor: *Colby, benim babam olabilirsin!*

Yaratıcılık için puan. Ama işareti tutan Noel değilse, umurumda değil. West ve ardından Remy spot ışıklarının altında yerlerini alırken ben de diğer takım arkadaşlarımla birlikte buzun ortasına doğru kayıyorum.

Herkes buza çıktıktan sonra bir vokalist çıkıp ABD ve Kanada milli marşlarını söylüyor ve ardından disk atışı için yerimizi alıyoruz. Yani Noel ve eşini aramak için zamanımız kalmadı. Ve şu anda odaklanmam gereken son şey de bu. Sezonun ilk maçı büyük bir olaydır. Sezonun geri kalanı için bir hava yaratabilir. Özellikle de Eagles'ın antrenman kampından sonra imzaladığı yeni defans oyuncusuyla güçlü bir başlangıç yapmak istiyoruz. O bir çaylak ama hepimiz büyük umutlar besliyoruz. Bir de alt liglerden gelen bir adam var ama kas çekmesi nedeniyle hala görev yapamıyor.

Pittsburgh Phantom'un kaptanı karşı karşıya pozisyonda pakı kapar, ancak Remy hızlıdır, diğer adamın beklediğinden daha hızlıdır. Pakı geri kapıyor ve hücum bölgesine götürüyor. Phantom'un oyuncularını onu bekliyor ve kalelerine çok yaklaşmasını engelliyor. İleri doğru züm yapıyor ama pakı birçok kez çalıştığımız bir hareketle bacaklarının arasından geriye doğru gönderiyor. Yakalıyorum ve beni beklemedikleri sağ tarafından kayarak geçiyorum, nişan alıyorum ve topu doğrudan kalecinin kafasının üzerine atıyorum. Kalabalık çığlık atıyor ve çılgına dönüyor. Adamım, ben

Bunu özledim. Kalabalığın kükremesini, çalmanın heyecanını. Noel'in burada bir yerlerde olduğunu bilmek daha da heyecan verici.

Ne yazık ki Fantom'un kalecisi pakı zar zor eldiveni ile yakalıyor.

Lanet olsun. İlk dakikada gol atmak oyunu başlatmak için harika bir yol olurdu ve Noel'i etkileyebilirdi. Aslında Noel'i tanıyorum, muhtemelen şu anda kitap okuyordur ve dikkatini bile vermiyordur. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Burada başka bir adamla olduğunu hatırlıyorum ve bu yüzümdeki gülümsemeyi hızla siliyor. Onun elini tutuyor mu? Randevunun sonunda onu öpecek mi? Ya o da onu öperse?

Karşılaşma için pozisyon alıyoruz. Remy karşıdaki Phantom'un kaptanına bakıyor. Remy pakı çalıyor, biz hala buzun hücum tarafındayken gol atmaya kararlı. Fantom'un kaptanı sopasıyla ileri atılarak topu Remy'den uzaklaştırmaya çalışıyor ama Remy topu West'e atıyor. West pakla birlikte kalenin arkasına doğru kayıyor, peşinde bir Phantom defans oyuncusu var. Kalenin önüne geri döndüğünde pakı vuracakmış gibi yapıyor, ancak bunun yerine Remy'ye doğru süpürüyor. Remy pakı mükemmel bir şutla vurur ve kaleci durduramadan top kalenin üst köşesine uçar. Zil çalıyor ve arenayı dolduran taraftarlar o kadar çılgına dönüyor ki, zil sesini zar zor duyabiliyorsunuz. Hepimiz kayarak kaptanımızı kucaklıyor, maçın ve sezonun ilk golünü kutluyoruz.

Su molası vermek için kulübeye dönüyordum ki yüksek sesle bir "Caw! Caw!" Omzumun üzerinden bakıyorum ve West aptalca bir şekilde kollarını kartal gibi çırpıyor, sonra da sopasıyla tribünleri işaret ediyor. Gözlerim hemen Noel ve profesöre kayıyor. Tüm yüzümü bir sırtıma kaplıyor, elimde değil. Kırmızı formalar denizinde sade beyaz bir kazak giymiş, çok güzel bir kız. Kalabalığın içinde her zaman göze çarpıyor, meleşim.

Onu daha önce fark etmediğime şaşırdım. O ve Dr. Hawthorne camın yaklaşık dört sıra gerisinde, ağımızın hemen arkasında oturuyorlar. Bana bakmasını umarak bir dakika boyunca ona baktım. Ama o ve sevgilisi sohbet ediyorlardı. Adamın dikkati kızın yüzü ve oyun arasında gidip geliyor. Dikkatimi bu kızla ve başka bir şeyle paylaşabileceğimden emin değilim. Eğer yanımda oturuyor olsaydı ve gerçek bir randevuda olsaydık. Noel *tüm* dikkatimi ona verirdim.

Noel'in önündeki iki kadın bakışlarımı fark ediyor ve onlara baktığımı düşünüyorlar. Ayağa kalkıp boyadıkları ve süsledikleri kırmızı tişörtlerini gösteriyorlar. Biri siyah saçlı ve tişörtünde "*Geleceğin Bayan Şövalyesi*" yazıyor. Yanındaki kızıl saçlıda da benzer bir tişört var ama onunkinde "*Sağ kanat benim en sevdiğim pozisyon*" yazıyor. Hiç mantıklı değil ama neyse.

Noel kafalarının arkasına bakıyor ve sonra gözlerini deviriyor. Dudaklarımın tekrar yukarı doğru çekildiğini hissediyorum ve Noel sonunda bana bakıyor. Ona dramatik bir şekilde göz kırpmıyorum ve o da başını yavaşça iki yana sallıyor. Ama sırtıyor.

Önündeki kadınlar göz kırpmamın kendileri için olduğunu düşünüyor ve çığlık çığlığa zıplıyorlar. Noel onları görmezden geliyor, sadece bana odaklanıyor.

BÖLÜM 23

NOEL

Üçüncü periyodun bitmesine BİR DAKİKA kaldı ve Eagles, Phantom ile 3-3 berabere kaldı. İtiraf etmeliyim ki, maçtan beklediğimden daha fazla keyif aldım. Muhtemelen bu arenadaki her kızın ilgisini çeken mavi gözlü, siyah saçlı bir adam yüzünden. Ama hâlâ uzatmaya gitmemelerini umuyorum. Çünkü bu sadece bu randevuyu uzatır.

Eğer hokey ve pickleball arasında bir karşılaştırma daha dinlemek zorunda kalırsam, bu Coca-Cola'yı Dexter'ın suratına fırlatacağım. Tamam, pek sayılmaz. Ama uyuyakalabilirim.

Beni rahatsız eden tek şey Dexter'ın yorumu değil, aynı zamanda önümüzde duran hayran kızlar. Mel ve Andie'nin disk tavşanları hakkında konuştuklarını duymuştum ve Travis'in üniversite maçlarına katıldığım için takıntılı kadın taraftarları hayal meyal hatırlıyordum. Ama vay be, kadın NHL taraftarları bambaşka bir tür. Colby Knight'ı haykıran pankart ve tişörtlerin çokluğu gülünç. Tüm erkeklerin kendileri için yapılmış pankartları var, ancak Colby'nin tüm hayranlarının kadın olduğunu fark etmeden edemiyorum. Bu beni rahatsız etmemeli ve etmek de istemiyorum. Colby'yi sahiplenmeye ve kıskanmaya hakkım olmadığı gibi, onu geçmişinden dolayı yargılamak da istemiyorum.

"Ee," diye düşüncelerimi bölen Dexter'ın sesi. "Bir ara beni takımla tanıştırebilir misin? Bu inanılmaz olurdu."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı çevirip ona bakıyorum. Onunla daha fazla çıkmayı planlamıyorum, dolayısıyla onu takımla tanıştırma fırsatım da olmayacak. "Evet, belki," diyorum omuz silkerek.

Bu cevaptan yeterince memnun görünüyor ve dikkatini tekrar oyuna veriyor. Gözleri açılıyor ve koltuğunun kenarına doğru hareket ediyor, bu da bana benim de dikkat etmem gerektiğini söylüyor. Tam zamanında kafamı tekrar buza çeviriyorum.

Colby'nin herkesten önce kaydığını görüyoruz. Sanırım buna kaçış deniyor. Pakı kolayca ağılara gönderiyor ve Phantom'ın kalecisi topu engellemeye çalışırken buzun üzerine yayılıyor. Maçın bitimine on saniye kala durum 4-3.

Taraftarlar yerlerinden fırlayıp tezahürat yapıyor. Ben bile Colby'nin golüne ve Dexter'la burada daha fazla oturmaktan kurtulduğuma sevinerek zıplamaktan kendimi alamıyorum. Colby'ye çok şey borçluyum.

Colby'nin doğrudan bana doğru kaydığını gördüğümde herkes yerine oturuyordu. Filenin arkasında oturduğumuz için Bruce'a doğru gittiğini düşünüyorum ama hayır. Tam önümde duruyor ve doğrudan göz teması kuruyor. Bana sırtıyor ve sonra bana bir öpücük kondurup göz kırptıyor. Ona sırtarak karşılık vermemek mümkün değil. Tam bir köpek. Bizim bölümde ayakta kalan tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum. Ve şimdi ben de aptal gibi sırtıyorum.

Dexter'a bakıyorum, Colby'nin binlerce insanın önünde sevgilisine öpücük atmasından dolayı çok mutsuz görünüyor. Colby sırtmaya devam ediyor, dönüyor ve zafer turunu bitiriyor. Yerime oturduğumda herkesin yüzünün yukarı doğru eğik olduğunu ve jumbotrona baktığını fark ediyorum. Colby'nin bana bir öpücük kondurduğu görüntüler tekrar tekrar oynarken hoparlörlerden Six Pence None the Richer'ın *Kiss Me* şarkısı yüksek sesle *çalıyor*. O kadar kızarıyorum ki her yerim ateş içinde kalıyor. Bir Kartal formasından daha kırmızı olmalıyım.

Eagles maçı kazanıyor, sonra Dexter beni eve bırakıyor ve yol boyunca neredeyse hiç konuşmuyor. Bu durum genellikle beni kendimden şüphe etmeye, neyi yanlış yaptığımı düşünmeye ve buluşma sırasında söylediğim her şeyi aşırı analiz etmeye sevk ederdi. Ama Colby'nin ilgisi beni uçurdu. Pleksiglasın içinden bana doğru üflenen, bana dokunmayan bir öpücükle bulutların üzerindeyim. Colby Knight'ın öpücüklerinin gücü bu işte. Herhangi bir temas olmadan bile hissedilebilir ve hatta tadına varılabilir.

Ertesi sabah telefonumda çok sayıda bildirimle uyandım. İlk başta kafam karışıyor ve bir şeylerin yanlış gittiğini düşünüyorum. Ama sonra dün geceyi hatırlıyorum; ünlü bir hokey oyuncusu, üflenen bir öpücük, jumbotronda yüzüm.

Önce Mel ve Andie'den gelen grup mesajını açıyorum.

MEL

SANA BİR ÖPÜCÜK VERDİ.

ANDIE

Bu gördüğüm en ateşli temassız öpücüktü.

MEL

Ve bu konuda çok mutsuz görünmüyordun.

ANDIE

Kesinlikle
katılıyorum.

ANDIE

Not: Randevun nasıldı? Dün gece senin kadar heyecanlı
görünmüyordu.

Son mesajda yüzümü buruşturdum. Zavallı Dexter, onun için üzülüyorum. Kötü biri değil, sadece benim için yanlış biri. Ve şimdi iş yerinde işler garipleşecek. Neyse ki onu sadece geçerken görüyorum.

Kız kardeşim, büyükannem, kardeşlerim ve Colby'den gelen mesajların yanı sıra bir sürü Google bildirimini de kaçırdım. Colby Knight için Google bildirimlerini açarsam böyle olur. Bu kadar çok insanın konuşmasına ve eleştirisine konu olduğumu bilmek beni bunaltıyor ve midemi bulandırıyor. Yatağında doğrulup başucuma yaslanıyorum. Alnımda soğuk bir ter oluşuyor. İnsanların benim hakkımda söylediklerini, yaptıkları varsayımları önemsemekten nefret ediyorum. Fotoğraflardaki yorumlar muhtemelen şöyle diyor: "İğrenç, neden o? O kadar güzel bile değil. Daha iyisini yapabilirdi."

Kendi ruh sağlığım için internetteki yorumların hiçbirini okumamayı tercih ediyorum.

Derin bir nefes alarak Colby'nin mesajlarını okudum. Çünkü Colby beynimin o parçasını rahatlatıyor, bana yeterince iyi olmadığımı söyleyen parçasını. Kendimi gerçekten iyi, hatta arzulu hissetmemi sağlıyor.

COLBY

Randevun nasıldı?

Onursuzca bir kahkaha attım. Çok arsız.

NOEL

Beni bir tür agresif, artistik patinaj yarışmasına sürüklemesi dışında iyiydi.

COLBY

En azından bakabileceğin seksi adamlar var mıydı?

Gülüyorum, sonra Colby'nin ilk mesajını okuduğumdan beri telefonuma bakıp sırtıttığımı fark ediyorum. Bana nefret edenleri unutturuyor, onları umursamama bile neden olmuyor.

NOEL

Büyük bir ağı koruyan sarışın bir tane vardı. Çok tatlıydı.

COLBY

Glaring emoji

COLBY

En azından senin takımın kazandı mı?

NOEL

Emin değilim, dikkat etmedim. Umarım hepsi eğlenmiştir.

COLBY

Yargıç Judy'nin hayal kırıklığı içinde yüzünü avuçlarkenki görüntüsü

COLBY

Seni orada görmek harikaydı. Daha iyi oynamamı sağladı.

NOEL

Dexter'ın senin maskaralıklarından hoşlandığını sanmıyorum.

COLBY

Ama sizi normalden bile daha çekici gösteriyordu.
göz kırpma emoji Sana yardım ettim. Bir şey değil.

Midem bir takla daha atıyor ama iyi anlamda değil. Bana sadece Dexter'ı kazanmama yardım etmek için mi öpücük atıyordu? Belki de haklıydım, belki de sadece flört ediyordu ve gerçek bir bağ olduğunu düşündüğüm şey sadece Colby'nin Colby olmasıydı. Bu düşünce olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Kendimi korudum, kalbimin tekrar kırılmasını istemediğim için çok dikkatli davrandım. Ne zaman olduğundan emin değilim ama geçen ay bir ara bu adama beni ezme gücünü verdim.

COLBY

Ve hey, artık ünlüsün!

Boğazımdaki yoğun hissi temizlemek için yutkunuyorum ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Beni incitmek istememişti, yardım ediyordu. Dexter'ın hayallerimin erkeği olduğunu düşünüyor. Ona kızamıyorum bile. Duygularıma kapılmak tamamen benim hatam. Kendimi toparlıyorum ve ona, ezilmiş Noel gibi değil de normal Noel gibi görünmesini umduğum bir mesaj gönderiyorum.

NOEL

Harika, tam da istediğim şey. *Dil çıkarma emoji*

Kızlarla grup sohbetime geri dönmek için ekrana dokunuyorum.

NOEL

Bu sabah acil çay seansı mı?

MEL

Bir saat içinde orada ol.

ANDIE

Ben de öyle.

BÖLÜM 24

NOEL

MEL VE ANDIE bir saatten kısa bir süre sonra oturma odamdalar. Hepimizin elinde taze demlenmiş kahve ve çay var, her ne kadar şu anda kahvenin kokusunu ya da tadını midem kaldırmasa da.

"Neler oluyor? İnternetteki yorumlar yüzünden mi?" Mel ayını yakındaki küçük masaya bırakarak soruyor. "Sert olduklarını biliyorum ama insanların canı sıkılıyor ve rastgele şeyler hakkında yorum yapmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri yok."

İnternette uzak durma konusunda çok dikkatliydim ama şimdi daha fazla kaçınamayacak kadar meraklıyım. Kupamı yan masaya bırakıyorum ve dizüstü bilgisayarımı almak için ofisime koşuyorum. Oturma odasına döndüğümde Google'da kendi adımı aratmış ve sapık seviyesindeki Colby Knight hayran hesabındaki yorumları okumaya başlamıştım bile. *Bir Kartal'la geçirdiğim akşam* sırasında bungee jumping yaparken çekilmiş fotoğraflarımız bile var. Şimdiye kadar bakacak kadar bile önemsemediğim fotoğraflar.

İlk olarak PuckBunny69'dan gelen bir yorumla nefesim kesilerek yorumları okumaya başladım. Kızlara yüksek sesle okudum, "Colby istediği her kıza sahip olabilirken bu topal telli fasulyeyle mi takılıyor?"

Andie sandalyesinden sıçradı ve bu sırada kahvesini yarıya kadar döktü. Dizüstü bilgisayarı elimden almak için hamle yaptı. ekip aldım ve okumaya devam ettim.

"MrsKnight27 diyor ki, 'Onu platformdan aşağı bırakmalı ve ölümüne düşmesine izin vermeliydi.'"

Mel ve Andie'nin nefesi kesilir. "Kahretsin, bu çok kalpsizce," diyor Andie.

"Bu, sen ve Mitch hakkında çıkan makaleden bile daha kötü olabilir," diyor Mel ona geniş gözlerle.

İlkbaharda Mitch uzaklaştırılmış ve imajını yeniden inşa etmek için kardeşinin hokey takımına koçluk yapmak zorunda kalmıştı. Bir araya

geldiklerinde, bir makale geldi

kardeşinin koçuyla yatmakla suçlayan bir mektup gönderdi. Bu olay neredeyse ayrılmalarına neden oluyordu.

Bir sonraki yorumu da okudum, "ColbysMistress<3 diyor ki, Sünger Bob Kare Pantolon'un bu kızdan daha fazla kıvrımı var. Onu başkası için terk etmeden önce bir hafta veriyorum."

Colby'nin dün gece bana öpücük gönderdiği ve benim için çok özel olan bir anın fotoğrafını aşağı kaydardım. İlk yorumda, "*Ne olmuş yani, Colby başkentteki kadınların yarısını öptü*" yazıyor. Bir başkası da bu yoruma, "*Ve diğer yarısıyla da yattı*" diye yanıt veriyor.

Bunları yüksek sesle okumam.

Ellerim gevşiyor ve Andie dizüstü bilgisayarı parmaklarımdan nazikçe alıyor. "Sanırım bugünlük bu kadar internet yeter," diyor.

Mel ayağa kalktı ve beni kucakladı. "Sorun değil, insanlar kıskandıklarında kötü olurlar."

Alay ediyorum. "Kıskanacak bir şeyleri yok. Colby sadece Dexter'ın önünde beni çekici göstermek için falan bana bir öpücük verdi." Kollarından kurtulup kanepeme uzandım.

"İstediğin bu değil miydi?" Andie sorar, sesi tereddütlüdür.

Doğrudum ve ellerimi yüzümde gezdirdim. En derin, en karanlık düşüncelerimi ve duygularımı paylaşma konusunda kararsızdım. "Şey, evet. Her şey böyle başladı. Ama Colby ile çok fazla zaman geçiriyorum ve onu tanımaya çalışıyorum. Ve o harika biri."

İtirafım karşısında yüzleri yumuşuyor ve devam ediyorum: "O tatlı, komik ve düşünceli biri. Onu gördünüz mü? Antrenman randevularımızdan birinde kazak-yelek giymişti ve ben onu görünce neredeyse bayılacaktım. Bir süveter-yelek bu kadar seksi görünemez!"

"Yani onu tanıdıktan sonra düşmeye mi başladın?" Mel bana şefkatle bakıyor.

Cevap vermiyorum. Çünkü hepimiz ona aşık olduğumu biliyoruz. Tüm ulus. Çünkü öpücüklü fotoğraflarda yüzümün her yerinde yazıyor.

"Peki ya Dexter?" Andie kahvesini eline alıp bir yudum alarak soruyor. Gülümsemesini gizlemeye çalıştığı hissine kapılıyorum, sanki Colby'yi tanıdıktan sonra Dexter'ı tamamen unutacağımı biliyormuş gibi.

İç çekiyorum. "Dexter dışarıdaki bir kız için harika bir erkek olacak. İngiliz aksanını ve felsefeyi seven biri için."

Kızlar gülmeye başlıyor ve ben de gülüyorum. Bu ikisinin ne olursa olsun yanımda olduğunu bilmek kalbimi ferahlatıyor. Her yerde olduğum için yargılama yok

Ne istediğimi bilmeden. Ama insanlar fikirlerini değiştirir ve bazen hayat deneme yanılma gerektirir. Büyümemize ve değişmemize izin verilir. Ve eğer kendime lütuf gösterebiliyorsam, bunu Colby'ye de göstermeliyim. O eskiden olduğu kişi değil. Beni ya da bir başkasını incitmek istemiyor. Geçmişini ona karşı kullanamam. Ve onu Travis'le kıyaslayamam.

Ama yine de içimde beni gerçekten isteyip istemediğini merak eden bir his var. Yoksa sadece flört etmek için mi flört ediyor? Çünkü onun kalbi bu işe benimki kadar kapılmamış olabilir. Koltuğumda öne doğru eğilerek kızlara soruyorum: "Sizce benden hoşlanıyor mu?"

Mel dramatik bir iniltiyle koltuğuna geri çekildi ve Andie "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı.

Mel gözlerini devirerek, "Çok körsün," diyor.

"Adam sana sırılsıklam aşık!" Andie hâlâ yarı bağırarak kabul ediyor.

Onlara el salladım. "Benimle flört etmek ve bana aşık olmak çok farklı iki şey."

"West bana Colby'yi bir yıldır bir kadınla görmediğini söyledi," diyor Mel kaşlarını kaldırarak.

"Mitch de aynısını söyledi," Andie başını öyle hızlı sallıyor ki saçları gözlerine kaçıyor, sonra Mel'e bakıyor. "Son zamanlardaki bekârlığı ve onu Pancake Palace'a götürmesi arasında Colby'nin kızımız hakkında oldukça ciddi olduğunu söyleyebilirim."

"Tamamen katılıyorum!" Mel de karşılık veriyor. "Tam burada oturuyorum çocuklar."

Kafalarını çevirip bana bakıyorlar. "Ağzımızdan çıkan sözleri duyuyor musunuz? Kendinden şüphe etmeyi bırakıp internetteki rastgele, acılı kadınları dinlemeye devam mı edeceksin?" Andie soruyor.

"Yoksa gidip erkeğini mi bulacaksın?" Mel diyor, ikisi de bana bakıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Belki de bir alıştırma randevusunun daha zamanı gelmiştir." Mel'in omuzları çöküyor, demek istediklerini **a n l a t a m a d ı k l a r ı n ı** düşünüyor.

"Antrenman randevusu mu?"

"Evet. Öpüşme pratiğine ihtiyacım var. Bu konuda iyi olduğumdan emin değilim." Gülümsememek için dudaklarımı birbirine doladım.

Sırtarak, komplocu bir tavırla başlarını sallıyorlar. Andie başparmağıyla işaret parmağını birleştirir ve gözlerinde şeytani bir parıltıyla çenesini ovuşturur. "Harika bir plan," der. "Eminim Colby sana öğretmekten mutluluk duyacaktır."

BÖLÜM 25

COLBY

Pazar günü uzun bir antrenman günü için sahadayım. Önce güç oyunu koçumuzla çalışacağız, ardından spor salonunda antrenörlerimizle çalışacağız. Son olarak masaj yaptıracamız ve gerekirse takımın fizyoterapistlerini ziyaret edeceğiz. Yarın ise deplasmanda oynayacağımız maç için sabahın köründe yola çıkacağız ve ancak gece saat üç gibi eve dönebileceğiz.

Bu da Noel'i görmem için bana çok az zaman bırakıyor.

Bu çok sinir bozucu çünkü dün gece bana mesaj atıp bir deneme randevusu daha yapmak istedi. Onunla çıkabileceğim her randevuyu kabul ederim, bu aptal Dexter için bir alıştırmaya olsa bile. Bir deneme randevusu daha istediğinde hayal kırıklığına uğradım çünkü bu hâlâ Dexter'dan hoşlanıyor olduğu anlamına geliyor. Yani randevuları onun söylediğinden daha iyi geçmiş olmalı.

Ve bundan nefret ediyorum.

Maçta ona öpücük vermemin onun yararına olduğunu düşünmesine asla izin vermemeliydim. Dürüst olmalıydım ve ona deli olduğumu söylemeliydim. Beni seçmesini söylemeliydim. Beni sevmesini. *Beni* öpmesini.

Antrenmanı bir şekilde atlatıyorum, hareketlerimi ya da güç oyunu koçumuzun bize söylediklerini zar zor hatırlıyorum.

Bir sonraki antrenmanımızdan önce öğle yemeği için takımın kafeteryasına giriyorum. Kafeterya deyince kulağa sade ve çocuksu geliyor ama burası gurme bir yer. Dikdörtgen masaları ve sağlam sandalyeleriyle sıradan bir restorana benziyor. Her şey lacivert ve kırmızı renkte ve üzerinde Eagles'ın logosu var. Harika kokan bir büfe odanın bir duvarını kaplıyor. Beslenme uzmanımızın bizim için hazırladığı yemeğin kokusunu alabiliyorum ve bu koku ağzımı sulandırıyor. Bugünkü gibi uzun antrenman günlerinde ve akşam maçlarından önce yemeklerimiz her zaman bizim için hazırlanır. Annemin İtalyan yemeklerini ne kadar sevsem de Suzie'nin

bizim için hazırladığı yemekleri her zaman dört gözle bekliyorum. Her zaman sağlıklı ve

En iyi performansımızı teşvik etmek için bol miktarda protein ve sebze. Yemeğimi alıp iki tabak dolduruyorum. Mitch ve West'in bir masada oturduklarını görüyorum, birbirlerine sokulmuş fısıldaşıyorlar ve arkalarından gelip oturduğumda ikisi de zıplıyor.

West ensesini ovuşturarak ve göz temasından kaçınarak, "Selam Colby," diyor.

Mitch sırtıyor. En azından onun için bu bir sırtış. Ağzının köşesi belli belirsiz seğiriyor. "İyi alıştıma," diye homurdanıyor.

"Ah, doğru," diyorum, ikisinin arasına bakarak. "Siz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Yok bir şey," diyor ikisi de biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Siz ikiniz tuhaf davranıyorsunuz," diyor Remy arkamdan. Hiçbirimiz onun yanımıza geldiğini fark etmemiştik. Remy kaşlarını çattı, sonra dönüp yemeğe doğru yürüdü.

Çatalımla birkaç parça marulu dürtüyorum ve bir ısırık alıyorum. "Şimdi de benden sır saklamaya mı başlayacaksın?" Ağzım doluyken soruyu West'e yöneltiyorum. "Kanka olduğumuzu sanıyordum."

West iç çeker. "Korkarım bu konuda sır saklama yükümlülüğümüz var. Koca meselesi."

"Ve nişanlım." Mitch başını sallar. "Ama bu kötü bir şey değil, aslında iyi. Tüm söyleyeceğim bu."

West nefesinin altında kıkırdıyor. Neredeyse bir kıkırdama. Mitch onu masanın altından tekmeliyor olmalı çünkü West irkiliyor ve Mitch'e ters ters bakıyor.

Remy elinde bir tabak yemekle masaya geri dönüyor ve karşımıza oturuyor. "Bu şu meşhur öpücük atma olayıyla mı ilgili?"

West eliyle ağzını kapatır gibi bir hareket yapıyor.

Remy gözlerini deviriyor ve yemeye başlıyor. Eşyalarını en son çıkaran Bruce -muhtemelen hepimizden iki kat daha fazla dolgusu olduğu için- bize katılıyor. Remy'nin yanına oturuyor. Bruce sırtarak tabağını masaya bırakıyor. "Ona Noel'in öpüşme dersleri istediğini mi söylüyordunuz?"

"Bruce!" Mitch ve West hep bir ağızdan bağırıyor.

Remy'nin gözleri neredeyse benimkiler kadar büyüdü. "Colby'den öpüşme dersi mi istiyor?"

"Tüh," diyor Bruce. "Bir şey söylememem mi gerekiyordu?" "Tabii ki hayır, seni pislik," diye homurdanıyor Mitch.

Remy ağızındaki lokmayı yutar ve suyundan büyük bir yudum alır. "Hey, bu senin için işleri kolaylaştırıyor. Listenden çıkarabileceğin bir şey daha."

"Evet, sanırım öyle." Yemeğime bakıyorum. "Sadece *onu* öpmek için pratik yapmak istiyor. Ben onu öpebilirim ama asıl öpecek olan o. Onu sonsuza dek öpebilecek, ben ise *bir kez* öpebileceğim. Ve bu yeterli olmayacak, asla."

"Lanet olsun." Bruce bana hayretle bakıyor. "Bu kız için tamamen gitmişsin."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunu sana yıllardır söylüyorum!"

West kolunu omzuma doladı. "Bence her şey yoluna girecek, dostum. Sadece bekle ve gör."

Yorumunun içime işlemesini, bana biraz umut vermesini sağlamaya çalışıyorum ama o asla benim olmayacakmış gibi hissetmeye başlıyorum.

"Bu arada Mel istediğin bilgiyi aldı. Kampüste konuk olarak görünme konusunda," diyor West sırtarak. "Ve bu iş tamam."

Nihayet bugün moralimi düzeltecek bir şey oldu. Ona sırtıyorum, sonra masadakilere bakıyorum. "Salı günü herkes boş mu? Okula dönüyoruz."

BÖLÜM 26

NOEL

Dersime geç kaldım. Ben *asla* geç kalmam. Her zaman otuz dakika erken gelirim. Hazır, cilalı ve kırıksız.

Bugün olmaz.

Günlük aşırı pahalı ve şekerli içeceğimi almak için kampüsteki kafeye gittiğimde Dexter'la karşılaştım ve içeceğimi ikimizin de üzerine döktüm. Artık bana yine Dr. Woodcock diyen Dexter, nemli kazak yeleğini çıkarmak zorunda kaldı. Altındaki düğmeli elbise gömleği tamamen kuruydu.

Çok beyaz, çok şeffaf keten üstümün aksine. Bu benim favorimdi ve bu devasa kahverengi kahve lekesini çıkarabilecek miyim bilmiyorum. Tuvalette el kurutma makinesinin altında otuz dakika geçirdikten sonra üstüm kurudu ama hala iğrenç görünüyor. *Ve* geç kaldım.

Sinirden tüylerim diken diken olmuş bir halde ve dağınık görüntümden nefret ederek amfiye giriyorum. Öğrenciler buruşuk gömleğime kocaman gözlerle bakıyor ve sessizce kıkırdıyorlar. Gözlerimi kapatıp kendimi toparlıyorum. On dokuz yaşındaki bir grup çocuğun kahve döktüğüm için aptal olduğumu düşünmesi neden umurumda olsun ki? Bu herkesin başına gelir.

Omurgamı dikleştirerek İskoç Kraliçesi Mary hakkındaki monoloğuma başlıyorum ki ön sırada bir hareketlenme fark ediyorum. Gözlerim o kadar açılıyor ki muhtemelen Barbie bebek gözlerine benziyorlar. Bir değil, beş devasa - ve çok tanıdık - adam, şimdiye kadar gördüğüm en masum ifadelerle ön sırada oturuyor. Sakin kalmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Sadece Colby'nin West, Mitch, Remy ve Bruce ile birlikte neden sınıfımda olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için değil, Colby'nin muhteşem mavi gözlerinin üzerimde olması sinir bozucu olduğu için. Ve onu özledim. Onu o kadar çok özledim ki

şimdi hokeyden daha çok nefret ediyorum. Çünkü sezon başladığından beri onu neredeyse hiç görmedim. Ama işte burada.

Gözlerimi dev hokey oyuncularından ayırıp dersime geri dönmeden önce kendime derin bir nefes alma izni veriyorum.

Sürekli işten kaytarmaya çalışan iki hokeyci çocuğun gözleri hayranlıkla dolu bir şekilde çocuklara baktığını gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyorum. Derslerime hiç bu kadar dikkatle odaklanmamışlardı, odaklansalardı bu dersten tam not alırlardı. Ön sıradaki profesyonel hokey oyuncularına resmen ağızlarının suyu akarak bakıyorlar. Açıkçası onlar adına utanıyorum.

Bir buçuk saat süren konferansım ve slayt gösterisi sırasında Colby ve takım arkadaşlarına itiraf etmek istemediğim kadar çok kez baktım. (Bana dört saat gibi geldi.) Peki ya sırt çantalarından defterlerini ve kalemelerini çıkardıklarında? Neredeyse ölüyordum.

Lisa Frank'in okul malzemelerini nereden buldular, hiçbir fikrim yok. Ama beni kesinlikle çocukluğuma geri götürüyor. Hayatımın ilk yirmi yılında Lisa Frank renklerinde rüyalar gördüğüme eminim. Parlak gökkuşağı yunusları mı? Evet, lütfen.

Çocuklar etkileyici derecede çalışkandılar, daha önce sınıfıma gelen tüm öğrencilerden daha iyi not alıyorlardı. Bruce hariç, o da üzerinde tişört olmadan Mitch'in fotoğraflarını karalıyordu. Duyduğum birkaç hırıltıdan anladığım kadarıyla Mitch'in hoşuna gitmemişi.

Dersimi tam zamanında bitiriyorum ve öğrencilerimle vedalaşıyorum. Bütün kızlar yanımdan geçerken kıkırdıyor ve arkadaşlarımı süzüyorlar. En son hokey burslu iki çocuk ayrılıyor ve gözlerinde yıldızlarla Colby ve takım arkadaşlarının yanına geliyorlar.

Sarışın olan nefes nefese, "Bu gerçek olamaz! Büyük hayranınızız."

Koyu renk saçlı olan elini Remy'ye uzatır, muhtemelen bir el sıkışma umuduyla. Colby, Remy, West, Mitch ve Bruce tamamen duygusuz bir şekilde onlara bakıyor. Colby bana bir bakış atıyor, tek kaşını kaldırarak "*Bana bahsettiğin çocuklar bunlar mı?*" diye soruyor.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak, sırtışıımı gizlemeye çalışarak başımı sallıyorum. Demek bu yüzden geldiler.

"Kız arkadaşım Noel'e sorun çıkardığını duydum." Boğazını temizliyor. "Üzgünüm, kızım, Dr. Woodcock."

Her iki çocuğun da gözleri açılır ve paniklemiş ifadelerle birbirlerine bakarlar. "Hayır, efendim. Tabii ki hayır!" Sarışın olan savunmaya geçer.

Beş çocuk da aynı anda kollarını kavuşturuyor ve oturdukları yerden kalkıp çocuklara bakıyorlar. "Dr. Woodcock en sevdiğimiz öğretmenimiz!" diyor diğeri, sesi ağlayacakmış gibi çatlıyor.

"Bu doğru mu?" Colby soruyor. "Derslerini ciddiye almanın ne kadar önemli olduğunun farkında mısın? Elinden gelenin en iyisini yapmanın?"

Bruce bir kez olsun ciddi davranıyor. "Seçilmeden önce üniversitede çok çalıştım. Ve NHL'de oynamakla kıyaslandığında bu çocuk oyuncağıydı."

Mitch homurdanıyor. "Her zaman çalışıyoruz. Maçlar, antrenmanlar ve medya saçmalıkları arasında."

West onu yanından dürtüyor, muhtemelen sözlerine dikkat etmesi için uyarıyor. "Bunu seviyoruz ve sevdiğimiz şeyi yaptığımız için minnettarız. Ama üniversiteyi eğitiminizin bir parçası olarak düşünün, sıkı çalışma ve azim eğitimi."

Remy korkutucu bir adım öne çıkar. "Ve her zaman sizin iyiliğinizi düşünen insanlara saygı gösterin. Profesörleriniz gibi."

Çocuklar yutkunur, hâlâ korkmuş görünürler, ikisi de *evet efendim diye* mırıldanır.

Beş dev hokey oyuncusu da omuzlarını gevşetip gülümsüyor, Mitch bile. Bütün bunları çalıştıklarını söyleyebilirim, bu da beni açıklayamadığım bir şekilde sersemletiyor. Kendimi kurtarılmış hissediyorum. Ve tüm bu müdahaleyi içlerinden hangisinin organize ettiği çok açık. Colby sırt çantasından siyah, kalıcı bir kalem çıkardı. "Tamam, şimdi imzalarımızı istiyor musun?"

Çocuklar kesin bir ifadeyle başlarını sallıyor ve sonunda rahat bir gülümsemeye bürünüyorlar.

Hokey çocukları konferans salonundan çıkmak için döndüklerinde, giydikleri her şeyin üzerinde imzaları vardır. Sweatshirtleri, şapkaları, kotları. Sevinçli görünüyorlar.

Siyah saçlı olan kapıya ulaşmadan önce bana döndü. "Daha sıkı çalışmaya başlayacağız, Dr. Woodcock. Söz veriyorum."

Sarışın olan bana içten bir gülümseme veriyor. "Notlarımızı yükseltmek için çalışma grubuna bile katılacağız."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Ben de gülümsüyorum ve kapıyı arkalarından kapatarak çıkıyorlar.

Kapı tıklandığı anda altımız birden kahkahalara boğulduk. "Sınıfımı nasıl buldunuz?"

West omuz silkiyor. "Mel yardımcı olmuş olabilir."

"Tabii ki o yaptı. Ve Lisa Frank defterleri? Güzel dokunuş."

"Andie'nin çocukluğundan kalma birkaç tane vardı," diye ekliyor Mitch, her şeyden utanıyormuş gibi yaparak.

Sanki birisi bu dev adamın, kapağında mor bir deniz kaplumbağası olan pembe bir deftere dokunduğu için daha az erkeksi olduğunu düşünecekmiş gibi. Beşi de daha önce hiç görmediğim bir şekilde erkeklik saçıyor. Sert, güçlü, seksi hokey oyuncusu havası kesinlikle işe yarıyor. Özellikle Colby. Ama onda diğerlerinden daha yumuşak bir şeyler var. Daha tatlı, kenarları o kadar sert değil. Onu bir bebeği kucağına alırken, kek pişirirken, küçük kız kardeşiyle Barbie oynarken, hatta kedi babası olurken hayal edebiliyorum. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum, fark etmemeyi seçtim çünkü fark etmek istemedim. Çünkü kendimi korumak istedim. Asla başka bir playboy-atlete aşık olmak istemedim.

Ama Colby bundan çok daha fazlası.

O insanları bir araya getiren biri. Birbirine tamamen zıt olan ve daha önce hiç tanışmamış iki aile arasında doğaçlama bir barbekü düzenleyebilen biri. Bir deplasman maçı için seyahat etmesine rağmen, tüm takım arkadaşlarını bir arkadaşının yanında yer almaya ikna edebilen bir adamdır. O, sevdiklerini her zaman önemseyen ve onları gülümsetmenin yollarını düşünen bir arkadaş.

Ve o olmak için neler vermezdim. Onun sevdiği biri olmak için.

Colby'ye baktığımı fark ediyorum, muhtemelen yüzümün her yerinde kahramana tapınma ifadesi var. Colby'nin takım arkadaşları ikimizin arasında bakışıyor, onunla arabada buluşacaklarını mırıldanıyorlar.

Amfide sadece Colby ve ben kaldığımızda, sessizlik çok yoğun oluyor. Nefes alış verişlerimiz senkronize, geçen her saniye göğüslerimiz inip kalkıyor.

"Ee," diyorum sonunda. "Yolculuktan döndün mü?"

Elleri yan tarafına doğru esniyor ve acaba benim ona dokunmak istediğim kadar o da bana dokunmak istediği için mi böyle yapıyor diye merak ediyorum. Umarım sebebi budur. "Evet. Biz kazandık." Sırıttıyor. "Hey, akşam yemeği için boş musun? Pancake Palace'da akşam yemeği yiyebilir ve senin... derslerini tartışabiliriz." Son kelimeyi söylerken yutkunuyor ve sesi derin ve hırıltılı bir hal alıyor. "Bir taneye daha ihtiyacın olduğunu söylemiştin?"

"Evet, bir konuda yardıma ihtiyacım var." Yüzüm kızardı. "Bu akşam Pancake Palace kulağa hoş geliyor." Boğazımı temizliyorum, çünkü aniden kalınlaşıyor. "Özel olacak mı? Geçen seferki gibi mi?"

Başını sallıyor. "Evet, müdür her zaman ana odayı benim için temizler. Yerimi bir hafta önce ayırtmışım. Deplasman maçlarından sonra hep krep yemek isterim."

Kıkırdıyorum. "Bu beni neden şaşırtmadı?"

BÖLÜM 27

COLBY

Üniversitenin otoparkında takım arkadaşlarıma doğru yürürken, hepsi G-wagon'uma yaslanmış sırtlıyorlardı.

"Dostum!" Bruce bağıyor. "Sana sanki kıyafetlerini yırtmak istiyormuş gibi bakıyordu."

Burnumu kırıstırıyorum. "Biraz saygı göster."

Özür dilercesine gülümseyerek doğruldu. Ama sözleri beni gizliden gizliye cesaretlendiriyor. Çünkü bana kıyafetlerimi yırtmak ister gibi baktığını düşünmüştüm, ama belki de hepsi kafamdadır diye düşünmüştüm.

West kaşlarını kaldırarak, "Ama dürüst olmak gerekirse... cinsel gerilimi bıçakla bile kesebilirdik," diyor. "Sanırım oyun planımız işe yarıyor."

"Noel bana aşık oluyorsa, siz hiç övgü almıyorsunuz."

"Oyun planım spor salonumun duvarını bir ay boyunca çöp gibi gösterdi. Sanırım en azından benim biraz kredim var," diye ekliyor Remy, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak.

Mitch yüksek sesle inliyor ve gözlerini deviriyor. "Artık gidebilir miyiz? Çok yorgunum ve benimle kestirmek için bekleyen muhteşem bir kadın var."

"Uyuklamak mı? Siz çocuklar bugünlerde buna böyle mi diyorsunuz?" Bruce şaka yaparak Mitch'in ters ters bakmasını sağlar.

West, Mitch'in sırtını sertçe sıvazlar. "Bu konuda Mitch'e katılıyorum."

G-wagon'uma doluştuk ve onları Arlington Üniversitesi'ne gitmeden önce bulduğumuz iceplex'e geri götürdüm. Dönüş yolunda hepimiz sessizdik, muhtemelen bütün gece yolculuk etmenin verdiği yorgunluktan. Özel uçak ya da değil, yine de yorgunuz. Sessizlikte Mitch ve West'i düşünüyorum, Mel ve Andie'nin yanına gidiyorlar. Evde sizi bekleyen birinin olması ne kadar güzel olmalı. Sıcak bir yatağa girip eşinizin yanına kıvrılmak ne kadar rahatlatıcı olmalı. Kendimi eve dönerken hayal etmeye izin veriyorum.

Noel, o benim yatağında. Hayalimde kitap okuyor ve geç saate kadar kitap okuduğu için gözleri uykulu. Komodinin üzerinde bir yığın kitap ve etrafa saçılmış birkaç kitap ayracı var. Klasik ipek düğmeli pijama giyiyor. Beyaz ve melek gibi, belki biraz pembe puantiyeli.

Kesinlikle küçük pembe puantiyeli. Yüzüme yavaşça bir sırıtma yayılıyor ve ön koltukta oturan Bruce kıs kıs gülene kadar tam bir ucube gibi gülümsediğimi fark etmiyorum bile. "Şu anda tamamen Noel'i düşünüyorsun, değil mi?"

Koluna sert bir yumruk attım. "Hayır. Yapmıyordum."

O yılmadı. "Hmm." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Tahmin edeyim, kalem eteği ve topuklu ayakkabılarıyla ateşli ve profesör gibi olduğunu mu hayal ediyorsun?"

"Kapa çenenin Bruce," diye inleyerek hep bir ağızdan söylüyoruz.

Pancake Palace'a erken varıyorum ve her zamanki gibi Todd en sevdiğim kabinin bulunduğu alanı mahremiyet için kapatmış. İki kelime tekrar tekrar aklımdan geçiyor: öpüşme dersleri.

Avuçlarım ter içinde, ilk randevusuna çıkan bir genç gibi. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Garip ruh halimin bir kısmı onu öpmekle ilgili değil, ama neden bu alanda derse ihtiyacı olduğunu düşündüğünü merak ediyorum. Daha önce hiç öpülmedi mi? Yoksa öptü de bir pislik ona bunu iyi yapamadığını mı hissettirdi?

Her iki durumda da, bu çok büyük bir baskı. Bir de Dr. Dickhead için iyi bir öpücü olmak istemesi içimde bir kıskançlık duygusu yaratıyor. Ugh.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, ne kadar zaman geçtiğini fark etmiyorum. Ayak sesleri dikkatimi çekiyor ve Noel'i görmek için başımı kaldırıyorum. Meleğimi.

İpekli, krem rengi bir pantolon ve siyah sivri burunlu bir babet giyiyor. Pantolon beline kadar geliyor ve önünde pililer var. Ancak pantolonun içine soktuğu siyah bluzuyla kıyafetin altından kalkıyor. Bu takımın erkeksi görüneceğini düşünürsünüz, ancak kadınsılığı yansıtıyor.

Ne zamandan beri *kadınlık* gibi kelimeler aklıma geliyor? Sanırım son zamanlarda okuduğum tüm kitaplar kelime dağarcığımı genişletti bile.

Üzerimdekilere bakıyorum, ne giydiğimi bile hatırlamıyorum. Siyah yıkanmış kot pantolon ve soluk yeşil bir Henley. O kadar da iyi görünmüyorum.

Noel, ama bu tişört göğsümü sarıyor, bu yüzden sorun olmayacağını düşünüyorum.

Noel kabine kayarak giriyor ve bana gülümsüyor. Yanakları kızarmış ve onun da gergin olup olmadığını merak ediyorum. Bana yaklaşıyor; onu ilk kez buraya getirdiğimden çok daha yakın. Sadece birkaç hafta içinde ne kadar yol kat ettiğimizi düşünerek ona gülümsüyorum. Artık arkadaşız, sürekli konuşuyoruz, takılıyoruz... ve o da bana o tanıdık şekilde gülümsüyor. "*Hey, seni tanıyorum ve seninle olmaktan hoşlanıyorum*" diyen bir gülümseme.

Sessizliği bozarak, "Profesör görünümünün seksi olduğunu düşünüyordum, ama bu pantolon gerçekten pastayı alıyor," diyorum.

Bana her zaman yaptığı gibi gözlerini deviriyor ama gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Bütün gece seyahat ettikten sonra dersime girdiğinize hâlâ inanamıyorum."

"Angel, senin için her şeyi yaparım. Gece ya da gündüz. Ne kadar yorgun olursam olayım." Sansürleyemeden, şaka ya da aptalca bir flört gibi gösteremeden ağzımdan çıkıyor.

Gözleri açılıyor ama başka tarafa bakmıyor. Gözlerinin rengini tekrar inceliyorum, o karamel ya da mükemmel miktarda krema katılmış kahve halkalarını. Bütün gece onlara bakabilirim.

"Ee," diye sessizliği bozuyor. "Büfe mi?"

"Önce bayanlar." Elimle bir işaret yaparak yirmi dört saatlik kahvaltı büfesini gösteriyorum.

Kabinden geri çekiliyor ve o zarif yürüyüşüyle sarı zemin üzerinde süzülüyor. Yalan söylemeyeceğim, poposuna baktım. O pantolon her yönüyle inanılmaz.

Noel geçen sefer yaptığı gibi tabağını dolduruyor, ben de öyle, sonra standımıza geri dönüyoruz. *Bizim* standımız. Burası artık sadece bana ait değil. Artık bizim, o bilse de bilmesede. Aramızda ne olursa olsun ya da olmasın, onu yanımda hayal etmeden buraya asla gelemeyeceğim.

Todd bir kahve sürahisi ve en sevdiğim tarçınlı kremanın küçük kutularını getiriyor, gülümsüyor ve tek kelime etmeden yanımdan ayrılıyor.

Aramızdaki sessizlik genellikle rahattır, ama yemek yerken gergin ve tuhaf görünüyor. Onu kızdırmayı ve bana attığı yumrukları özlüyorum. Rahatça şakalaşmamızı ve beni kızdırmaktan hiç çekinmemesini özlüyorum. Onu kızdırmak, tüylerini diken diken etmek ve bu garip garipliği kırmak için içimde bir dürtü var.

"Dr. bilmem neyi yakalamak için benim uzmanlığıma daha çok ihtiyacınız var, ha?"

Geçen gece anlaşmayı imzalayamadınız mı?"

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor ve kaşları çatılıyor. "Evet, senin aptal öpücüklerin beni arzulamak yerine onu kızdırdı. O yüzden belki de şov yapmamalıydın."

Kızgın ama en azından sessizce kreplerine bakmıyor.

"Eğer pleksiglasın içinden geçen aptalca bir öpücük yüzünden sinirlendiyse, o zaman kendine pek güvenmiyor olmalı. Sorumluluğu üstlenip seni kendisi öpebilirdi." Gözlerinin içine bakıyorum. "Yoksa o mu seni öptü?" Kalbim boğazımda, onun cevabını bekliyorum.

"Henüz değil," diyor, çenesi gergin. "Ama olacak." Gözlerinde yalan söylediğini düşünmeme neden olan bir şey titreşiyor.

"Madem bu kadar eminsin, o zaman bu akşamki ders ne hakkında?" Daha da yaklaşarak, bana gerçekten ne istediğini söylemesi için cesaretlendirerek soruyorum. Çünkü bana ateşli ve sinirli bir şekilde bakması, bana başka bir adamı düşündüğünü söylemiyor.

Nefes alışları hızlanıyor ve gözleri kısa bir süreliğine ağzıma kayıyor. Alt dudağını ısırtıyor, emin görünmüyor.

Şimdi geri adım atma, bana ne istediğini söyle, diye sessizce ısrar ediyorum.

"Bana nasıl öpüşüleceğini göstermene ihtiyacım var," kelimeleri ağzından aceleyle çıkıyor, sanki fikrini değiştirmeden önce söylemek zorundaymış gibi. "Ben iyi değilim."

Zihnimde iki duygu savaş halinde; onu bu şekilde hissettiren adamın ağzını burnunu kırmak istiyorum. Ve heyecan, çünkü onu umutsuzca öpmek istiyorum.

"Eski sevgilin sana kötü öpüşüyormuşsun gibi mi hissettirdi?"

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Ondan başka kimseyi öpmedim. Yani, evet."

Gözlerim ağzına kayıyor; alt dudağının büzgüsü, üstte mükemmel bir aşk tanrısı fiyonkuyla birleşmiş. Sonra tekrar gözlerine bakıyorum, hâlâ ateş ve şımarıklık dolu. "Angel, bu mümkün değil. Serçe parmağında bazı insanların tüm vücudunda olduğundan daha fazla tutku var." Biraz daha yaklaştım. "Belki de sadece doğru adamı öpmüyordun."

Yavaşça yutkunuyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Bilmiyorum. Derslerin zarar vereceğini sanmıyorum."

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırtıyorum. Bu kadın.

Başımı yavaşça aşağı eğerek ona fikrini değiştirme şansı veriyorum. Ama o da eğiliyor, dudakları ayrılıyor ve nefesini hissedebiliyorum.

Ağzımı. Birbirimizden tam anlamıyla bir nefes uzaktaydık. İkimizden biri bir milimetre bile kımıldasa, dudaklarımız birbirine değecek.

Hafifçe geri çekilip bana bakıyor. "Sorun nedir? Abartıldığı kadar yaşayamayacağından mı endişeleniyorsun?"

Sesindeki meydan okuma, ağzımı onunkine sertçe bastırmam için gereken tek şey. Öpüşemeyeceğini düşündüğüne göre, muhtemelen yavaşça, sadece bir öpücükle başlamalıydım. Ama o bir adım bile atlamadı, yapabileceğini bildiğim tüm tutkuyla dudaklarıma yapıştı.

Elimi boynuna doğru kaydırıyorum, avucumu oradaki sıcak, yumuşak tene hafifçe bastırıyorum. Sonra elimi çenesini kavrayacak şekilde yukarı kaldırıyorum, her santimine dokunmak ve ezberlemek istiyorum. Şekerli kurabiye kokusundan hala hafifçe krep şurubu tadı veren dudaklarına kadar onunla ilgili her şey tatlı.

Başımı yana eğerek dudaklarını kendi dudaklarımla ayırıyorum ve ağızlarımızın birbirine dolanmasının yarattığı baskının tadını çıkarıyorum. Diğer elimi yukarı kaldırarak yüzünü avuçlarımdan içine alıyorum, başını ve ağzını tam ihtiyacım olan yere doğru eğiyorum ve ona hak ettiği öpücüğü veriyorum.

Sonunda bana bakmak için geri çekildiğinde dudakları pembe ve şişmiş, öpüşmelerimizin gözle görülür bir kanıtı. Bu bende tekrar eğilip onu öpme isteği uyandırıyor.

"Eski sevgilin aptalın tekiydi," diye fısıldıyorum, ellerimi yavaşça yüzünden bacaklarına indiriyorum ve dizlerinin üzerinde durmalarına izin veriyorum.

Başı geriye düşüyor ve hayatımda duyduğum en parlak kahkahayı atıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Sanırım öpüşme dersine ihtiyacı olan kişi o."

Tekrar gülüyor, sonra ayılıyor. "Colby, Dexter'ı öpmek istemiyorum."

Bu sözler karşısında kalbimin yerinden fırlaması utanç verici olmalı. Ellerimle dizlerini sıkıyorum, ona dokunmaya devam etmek istiyor ve kendimi tutmaya çalışıyorum. "İstemiyor musun?"

Dudaklarını yana doğru büküyor. "Hayır."

"Güzel," diyorum ciddiyetle, sarı buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanıyorum. "Dexter'ı öpme. Benden başka kimseyi öpme, Noel. Lütfen."

Başını sallıyor, göz temasını kesmiyor. "Senden başka kimseyi öpmek istemiyorum." Duraksıyor. "Kötü öpüşmediğime emin misin?"

Sorusunu duymazdan geliyorum ve onu tekrar öpüyorum.

BÖLÜM 28

NOEL

VAY BE. Daha önce öpüldüğümü sanıyordum ama şu anda her ne oluyorsa Travis'ten aldığım her öpücümü hafızamdan tamamen siliyor. Colby'nin dudaklarının sihirli, hafıza silici güçleri var. Tek yapmak istediğim yüzünü tekrar aşağı çekmek ve onu tekrar tekrar öpmek. Daha önce hiç böyle bir his çılgınlığı yaşamamıştım. Bütün kitaplarım bundan bahsediyor... iki ana karakter arasındaki kimyadan, birbirlerine olan inkar edilemez çekimden.

Colby geri çekildi, gözleri bana bunu devam ettirmek istediğini söyleyecek şekilde büyüdü. Ama bunun hakkında konuşmalıyız. Öylece öpüşüp kreplerimizi yemeye geri dönemeyiz, sonra da Pancake Palace'tan ayrılamayız. *Güle güle,*

Dil hareketi için teşekkürler, dostum.

"Bana bir öpücük verdiğinde, bu gerçekten sadece gösteriş için miydi?" Korkup kaçmadan önce soruyorum.

Gülüyor, sesi hâlâ nefessiz geliyor. "Tabii ki hayır. Camın üzerinden atlamak ve herkesin önünde seni öpmek istedim. Seni her gördüğümde sana dokunmak, seni öpmek istiyorum." Gözleri kucağına kayıyor, her zamanki kendinden emin tavrı değişiyor. "Noel, sadece *benim* olmanı istiyorum, lanet olsun."

Sulu bir kahkaha atıyorum ve elimi onun elinin içine sokuyorum. "Bunu görmem, ne kadar iyi olabileceğimizi anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Ama Colby, sanırım senin olmak istiyorum."

Kabul ettiğimde yüzünün aydınlanması beni biraz daha sert düşürüyor. Elim tutuyor, yüz ifadesi ciddileşiyor. "Peki ya Dexter?" "Randevumuz gerçekten korkunçtu," diye itiraf ediyorum. Colby sırtlıyor ve ben de ona bir

eğlenceli bir itme. "Ve kalbim başından beri bu işin içinde değildi. Dünyama gerçek bir yıkım topu gibi çarptın. Miley Cyrus gurur duyardı."

Şakama gülüyor, sonra devam ediyorum: "Yardım müzayedesinden beri sürekli seni düşünüyorum. Seninle dans etmenin nasıl bir his olduğunu."

beni çıldırtma şeklin. Ve ne kadar sinir bozucu bir şekilde kendine güveniyorsun." İnledim. "Benim için kazak yelekleri bile mahvettin!"

Colby bunun üzerine kahkahayı basıyor. "Bunu sevdin, ha? Öyle olacağını biliyordum. Seni küçük ucube." Göz kırıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

Colby'nin ifadesi ciddileşiyor ve başparmağıyla elimin arkasını dalgınca ovalıyor. "Bundan sonra nereye gideceğiz?"

"Yaptığımız şeyi yapmaya devam edebilir miyiz?" Ben soruyorum. "Ama daha çok öpüşerek?"

"Sanırım buna çıkmak deniyor," diyor Colby yavaşça, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, o muhteşem gamzelerini göstererek.

"Farkındayım," diye takılıyorum. "Ama işleri ağırdan alabilir miyiz? Son ilişkim korkunç bir şekilde bitti. İyileşebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ve bu yüzden güvenmek benim için çok zor."

Başını sallıyor. "Yavaş gidebiliriz. Tempoyu sen belirlersin. Güvenini kazanmaya devam etmem gerektiğini biliyorum. Bir geçmişim olduğunu biliyorum ama asla ama asla birini aldatmayacağımı bilmeni istiyorum. Annemin yaşadıklarını gördükten sonra, başka birine asla böyle davranamazdım. Senin iyiliğin... *kalbin*... benim için önemli."

"Teşekkür ederim." Sesim duygu yüklü. "Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Bilmen gereken bir şey daha var," diyor dikkatle. "İnternette okuduğunuz her şeye asla inanmayın. Ve yorum bölümlerinden uzak durun."

"Korkarım çok geç kaldınız. PuckBunny69 bana çoktan haddimi bildirdi." "Kim?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıktan sevimli bir şekilde çatlıyor.

"Boşver."

Colby ile bütün gece konuşabilir ve onu öpebilirdim.

Saatlerce yapışkan, sarı kabinde oturuyoruz ama yarın erken saatte dersim var.

Eve döndüğümde, dairemde tek başımayken ve duşumu alıp pijamalarımı giydiğimde, yatağım birdenbire sadece kendim için çok büyük gelmeye başlıyor. Ekim ayına girdiğimiz için hava geceleri daha da soğuyor ve Colby'nin battaniyeleri çok sıcak tutacağına bahse girerim. İri kaslı vücudu ve dokunulduğunda her zaman sıcak görünen teniyle.

Telefonumu takmak için kabloma uzanıyorum ve kızlardan cevapsız mesajlar aldığımı görüyorum. Burnumun ucuyla gülüyorum; bunu beklemeliydim.

MEL

Ee? Nasıl geçti?

ANDIE

Evet, öpüşme dersinin detaylarına ihtiyacımız var!

MEL

Belki hala öpüşüyorlardır?

ANDIE

Ona çok kapsamlı bir ders vermek zorunda kaldı. *göz kırpması emoji*

MEL

Tamam, dört saat oldu, Noel!

ANDIE

Eninde sonunda hava almak için yukarı çıkmalısın!

Bir yanıt yazarken kendi kendime kıkırdıyorum.

NOEL

Vay canına, üzgünüm kızlar. Öpüşme dersi oldukça eğiticiydi. Sanırım becerilerim çok gelişti.

ANDIE

Ama asıl soru şu... birden fazla derse ihtiyacınız olacak mı?

MEL

Yoksa tek bir ders mi işe yaradı?

Gerçekte ne sorduklarını biliyorum. Duygularımız hakkında konuşup konuşmadığımızı, Colby'nin benim flört koçum olduğu aldatmacası olmadan görüşmeye devam edip etmeyeceğimizi bilmek istiyorlar.

NOEL

Colby derslerime istediğim kadar devam etmeyi kabul etti. Sanırım onlara çok uzun bir süre ihtiyacım olacak.

MEL

Monica, Rachel ve Phoebe'nin zıplama görüntüsü

ANDIE

Michael Scott ve Dwight'ın çatıyı kaldırırkenki görüntüsü

MEL

Bu beni gülünç derecede mutlu ediyor.

ANDIE

Ben de geliyorum! Ve şimdi Cuma günü bizimle maça gelmek zorundasın.

NOEL

Oh evet, sanırım şimdi hokey izlemeliyim, ha?

ANDIE

Kızım, maçlara hokey için gitmediğimi biliyorsun. Mitch'e bakmak için gidiyorum.

MEL

Hokeyi severim, Batı'yı izlemek sadece bir bonus.

NOEL

Tamam. Bir akşam Colby'ye bakarak idare edebilirim sanırım.

BÖLÜM 29

COLBY

Koç YOUNG, deplasmandan döndükten sonraki gün öğleden sonra antrenman yapmamıza izin verecek kadar nazikti. Koç da dahil olmak üzere hepimizin uykuya ihtiyacı vardı. O öpücükten sonra pek uyuyamadım.

Noel Woodcock'ı daha önce çok düşündüysem, şimdi daha da kötü. Ona olan ihtiyacım mantığın ötesinde alevlendi. Dün gece uyuyamayacak kadar heyecanlıydım ve sonunda lambamı açıp Yüzük Kardeşliği'ni bitirdim. Artık kızların neden Aragorn'a takıntılı olduğunu biliyorum. Adam tam bir aygır.

Hâlâ Noel'i hayal ederek soyunma odasına giriyorum ve neredeyse yeni defans oyuncusu Travis Evander'a çarpıyordum. Takım elbiselerini giymiş ve tam temas forması giymiş, kızıl kahverengi saçları kaskının altından görünüyor.

"Hey! Önüne baksana!" diye homurdanıyor, kaşları sinirli bir şekilde çatılmış.

O paten giydiği ve ben giymediğim halde neredeyse onunla aynı boydayım. 1.80 boyunda olmalı.

Beni görüp kim olduğumu anladığında bir kahkaha atarak geri çekilmeye çalışıyor. "Ah, özür dilerim Knight. Sen olduğunu fark etmemiştim. Ekipman müdürünün yine yanlış eldivenlerle döndüğünü sandım." Gözlerini deviriyor.

"Jim harika biri. Eagles'la çalıştığım onca yıl boyunca eşyalarımı hiç karıştırmadı. Biraz saygı çok işe yarar. Genel müdür ya da sosyal medya yöneticisi olması fark etmez. Burada hepimiz bir takımın parçasıyız," diyorum ona içtenlikle.

Jim tanıdığım en düzenli insan ama bazı oyuncular tam bir divadır ve asla mutlu olmazlar.

"Tamam, bunu unutmayacağım." Biraz utanmış görünüyor.

"Bugün tam temas halinde olduğunu gördüğüme sevindim. Savunma becerilerine ihtiyacımız var."

"Ben de, dostum," diyor ters bir şekilde, çenesinde bir tık. "Buzda görüşürüz." Travis yanımdan geçip gidiyor.

Adamda bir şey benim pislik ölçerimi harekete geçiriyor. Tam olarak ne olduğunu kestiremiyorum. Sadece Jim hakkında saçma sapan konuştuğuna dair bir his var içimde. Umarım yanıliyorumdur çünkü onun defansif yetenekleri kupayı kazanmamız için tam da ihtiyacımız olan şey.

Herkesin ekipmanlarını ve patenlerini giydiği soyunma odasına giriyorum. Jim arkamdan geliyor. Üzerinde Travis'in adının yazılı olduğu üç farklı boyda eldiveni istasyona bırakmadan önce gülümsüyor ve günaydın diyor. Soyunma odamızın üç duvarı, malzemelerimizi sakladığımız büyük bölmelerle kaplı ve her birimizin bir isim levhası var. Okul öncesi dolaplarına benziyor ama daha havalı. Dönüyorum ve Remy ile West'i odanın köşesinde sessizce konuşurken buluyorum.

"Bugünlerde neden herkesin bu kadar çok sırrı var?" Her ikisinin de omuzlarına birer kolumu koyarak soruyorum.

Remy derin bir iç çeker. "AHL'den aldıkları yeni defans oyuncusu tam bir drama kraliçesi."

West başıyla onaylıyor, sonra sırtıyor. "Ee? Dün gece ne oldu?"

Onları serbest bırakıp odama doğru ilerliyorum. "Bir centilmen asla öpüşmez ve söylemez."

Bruce tüm kaleci kıyafetleriyle yanımda paytak paytak yürüyor ve ağız koruyucusunu çıkararak "Evet ama sen bir centilmen değilsin" diyor.

Mitch soyunma odasına giriyor ve benimkinin hemen yanındaki masasına oturuyor. "Ee, ne oldu? Kaçırdım mı?"

Hepimiz ona bakıyoruz ve o omuz silkiyor. "Bizi kendi pisliğine bulaştırdın ve şimdi ben de bu işe bulaştım."

"Yeterince adil." Gülüyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum. "Onu öptüm."

"Hayatta bir kez olacak türden bir öpücük olduğundan emin miydin?" Bruce soruyor.

Onu itiyorum ve neredeyse devriliyor. "Yapabildiğim tek öpücükler bunlar, ahmak."

Çocuklar gülüyor.

"Bu harika dostum," diyor Remy, omzuma bir kez vurarak. Bu onun için büyük bir ifade, çünkü genelde alingan bir insan değildir.

"Peki Dr. Dickhead ile işi bitti mi?" West bilmiş bilmiş gülümseyerek soruyor.

Eminim Mel ona her şeyi anlatmıştır. "Öyle."

Kendimi dünyanın tepesinde hissederek sırtıtıyorum.

"Vay canına, artık senden nefret etmediğine inanamıyorum. Bu bir dönemin sonu, biliyor musun?" Bruce bir itiş daha kazanarak düşüncelere daldı. West onu tüm dolgusuyla yere düşmeden önce yakalar.

Remy ellerini birbirine vurur. "Pekâlâ çocuklar, giyinin. Yeni defans oyuncumuzu ve Mitch'i tanımamız gerekiyor," derken sesini sadece dördümüzün duyabileceği şekilde alçalttı. "Bu sefer işiniz çok zor olacak."

Mitch homurdanıyor. "On iki yaşındaki çocuklarla çalışabiliyorsam Travis Evander'la da başa çıkabilirim."

Remy, "*Bundan emin misin?*" der gibi kaşlarını kaldırır.

BÖLÜM 30

NOEL

Colby'yi görmeyeli sadece iki gün oldu ve onu özlüyorum. Gerçekten acınası bir durum.

Bu yüzden dün gece beni arayıp bu akşam boş olup olmadığımı sorduğunda çok heyecanlandım. Maçı ya da başka bir takım etkinliği olmayan birkaç geceden biriydi. Ne yapacağımızı sorduğumda, bana tek söylediği işten eve döndükten sonra saat dört gibi beni alacağı oldu.

Gala için para toplanan D.C. Çocuk Hastanesi'nin önünde duruyoruz. Üzerimdekilere bakıyorum; minik bir çiçek desenli siyah tayt, deri slip-on ayakkabılar ve sade kahverengi bir kazak elbise. Neden burada olduğumuzdan emin değilim ama sadece aşırı şık olduğumu varsayabilirim.

Colby uzanıp elimi tutuyor, zeytin teninin sıcaklığı endişelerimi anında yatıştırıyor ve fazla giyinmiş olmamın hiçbir önemi olmadığını fark etmemi sağlıyor. Ya da az giyinmiş olmamın. Kimsenin umurunda değil. Umurlarında olsa da fark etmez. Derin bir nefes alıyorum. "Peki, burada ne yapıyoruz?"

Gülümsüyor. "Bu Eagles'ın desteklediği hayır kurumlarından biri. Bu yüzden müzayedeye katıldım. Ben ve Bruce her ay çocukları ziyarete geliyoruz. Oyuncaklar ve çıkartmalar dağıtıyoruz ve çocuklarla sohbet ediyoruz. Bu benim en sevdiğim toplumsal yardım fırsatı."

Elini sıktım. "Vay canına, bu inanılmaz. Spor takımlarının toplumlarıyla bu kadar ilgili olduğunu hiç fark etmemiştim."

"NHL takımlarının çoğu öyledir. Çok iyi işler yapıyorlar." Duraksıyor. "Ama seni uyarmalıyım, Bruce bu gece onun yerini aldığı için sana çok kızgın."

Gülüyorum. "Oh hayır, o korkunç bir adam."

Colby buna güler. "NHL'deki en iyi kaleci ama *en az* korkutucu olanı." Elimi bırakıyor, araçtan iniyor ve Eagles'ın büyük spor çantasını alıp bana kapıyı açmak için yanıma geliyor. Ben iner inmez

Ayakta, yine elimi tutuyor, sanki artık bana dokunma izni varmış da duramıyormuş gibi.

Ve ben bunu istemiyorum. Yanımda olmak istediği için, bu gece benimle bu özel şeyi paylaştığı için kalbim kabarıyor. Hoşlandığı bir şeyde ona yardım etmem için beni yanına alıyor. Birlikte bir hayatın başlangıcı gibi hissediyorum.

Hastaneye giriş yaptıktan, rozetlerimizi aldıktan ve asansöre bindikten sonra ilk odaya geliyoruz. Hastane yatağında, etrafı doldurulmuş hayvanlarla çevrili genç bir çocuk var. Başında bir Eagles kar şapkası var ve seruma bağlı... Bu manzara karşısında kalbim parçalanıyor. Bu değerli, masum çocuk bu kadar şeye katlanmak zorunda.

Colby kapıya vurunca çocuk ve ailesi bize bakıyor. Colby'nin siyah spor çantasını yere bırakmadan önce odanın içine doğru adım attığını görünce yüzleri aydınlanıyor.

Çocuğun yatağına oturarak yumruğunu uzatır ve çocuk yumruğuna vurur. "Hey adamım! Bugün bir arkadaş getirdim. Bu Noel." Colby bana baktı ve "Noel, bu benim dostum Broderick." dedi.

Küçük çocuk kocaman kahverengi gözlerini bana çeviriyor ve fısıldıyor: "Çok güzel."

Colby de "En güzeli" diye fısıldar.

Biri kalbimi mi sıkıyor? Çünkü öyle hissettiriyor.

Yanlarına gidip kendimi ailelerine tanıtıyorum, sonra da Broderick'in yanına gidiyorum. "Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum."

Gözlerinde utangaç bir parıltıyla bana bakıyor.

"Noel bazı ekstra özel hediyeler getirdi, görmek ister misin?" Colby ona sorar, sonra başını çantaya doğru sallar.

Çantayı kaptığım gibi yatağın üzerine koyuyorum ve Broderick'in gözleri heyecanla açılıyor. Colby'ye gizli bir gülümseme veriyorum, Broderick'i kazanmama ve varlığımla daha rahat etmesine yardım ettiği için teşekkür ediyorum. Çantanın içinde gökkuşağı renklerinde bir sürü yumuşak disk var. Stres topuna benzer bir şekilde sıkılabiliyor gibi görünüyorlar. "En sevdiğin renk hangisi?" diye sordum.

Yeşil diye cevap veriyor ve ben de ona parlak yeşil bir disk uzatıyorum. İki eliyle sıkıyor. "Bunlar çok havalı!"

Görünüşte küçük bir şey için heyecanlanmasını izlerken hepimiz gülümsüyoruz. "Maçlarımızı mı izliyorsun?" Colby ona soruyor, yaşı ne olursa olsun insanlarla kolayca sohbet edebiliyor.

"Henüz bir tanesini bile kaçırmadım!"

"Güzel," diye başını sallıyor Colby. "Sanırım sen bizim uğurumuzsun. Şu ana kadar üç maçı da kazandık."

Broderick ciddileşir. "O zaman izlemeye devam edeceğim."

Bir saat boyunca Colby'yi odadan odaya takip ettim, diskleri dağıttım ve onu çocuklarla birlikte izledim. Hepsinin adını ve sevdikleri şeyleri hatırlıyor. Hatta ailelerini ve ne iş yaptıklarını bile biliyor. Bu onun için zorunlu takım katılımından daha fazlası. İnsanları gerçekten önemsiyor. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim ama bir akşam içinde bu adama olan ilgim yüzde 100 artmış gibi hissediyorum.

Ne kadar tatlı olduğuna bakıp ağlamak ya da onu yakalayıp dudaklarından öpmek üzereyim çünkü ona o kadar çekildim.

G-Wagon'una geri döndüğümüzde, bana bakmak için döndü. "Seni yemek için bir restorana götürecektim ama başka bir fikrim var. Ve eğer çok fazla, çok erken olursa, hayır diyebilirsin."

Neden bahsettiğini merak ederek gerildim. "Tamam..."

"Annem ve üvey babam şu anda benim evimdeler. Anneme haftalık yemeklerimi hazırlaması ve temizlik yapması için para veriyorum. Harika bir aşçıdır. Biz konuşurken muhtemelen ev yapımı makarna ve fesleğenli pesto pişiriyordur." Bir kahkaha attı. "Seninle tanışmak için can atıyor. Özellikle de babam çoktan tanıştığından beri."

Bunu düşünmeme bile gerek yok. Ben de onunla tanışmak istiyorum. Colby'yi yetiştiren kadını tanımak ve ona sarılmak istiyorum. "Hadi gidip onunla tanışalım."

"Emin misin?" Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Evet, tabii ki. Bana bebeklik fotoğraflarını başka kim gösterecek?"

BÖLÜM 31

COLBY

Mutfağımdaki çalışma masasından başını kaldırıp yanımdaki Noel'i fark ettiğinde MA'nın yüzü anında aydınlanıyor. Mutfak adası un ve yemek pişirme malzemelerinden oluşan bir felaket. Yemek yaptığı günler hep dağınık olur. Tek tek dizilmiş cam servis kapları var ve ne pişiriyorsa doldurmaya hazır. Kapları doldurduktan sonra, sanki on yaşındaymışım gibi her birini içinde ne olduğuyla işaretliyor ve ben de onu bu yüzden seviyorum. Yine de hafta için önceden hazırlanmış birkaç salata almam gerekiyor. Annem sadece karbonhidrat pişirmeyi biliyor. Ellerini önlüğüne siliyor, sonra da bilinçsizce saçlarını düzeltmek için kullanıyor. Üvey babam Charlie mutfakta onun yanında, ocakta bir şeyler karıştırıyor. Hızla dönüyor, gümüş rengi saçları gözlerinin içine düşüyor ve gülümsüyor. Koyu kahverengi gözleri bizi süzerken parlıyor.

Onları hiç bir kızla tanıştırmadım. Asla. Annemin kafasından geçen düğün planlarını görebiliyorum. Noel'i elinden tutup mutfağa doğru birkaç adım attım. "Anne, Charlie, Noel'le tanışmanızı istiyorum."

Annemin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Tanrım, lütfen ağlama. Hemen öne atılır ve Noel'e sarılır. "Oh, seninle tanışmak harika. Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim!"

Noel'i resmen boğuyor. Annemin sırtını sıvazlıyorum, bırakması için sessiz bir dürtü. O kadar büyük sırtarak geri çekiliyor ki acı veriyor gibi görünüyor.

Charlie öne çıkar ve Noel'in elini tutar. "Sizinle tanışmak bir zevkti." Sonra dönüp bana baktı. "Ve sen, genç adam, o kadar meşguldün ki son zamanlarda seni neredeyse hiç görmedim!" Charlie beni kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor, bana gerçek babamdan daha çok baba gibi davranıyor.

Gülümseyerek geri çekiliyorum. "Anneme iyi bakıyor musun? Ele avuca sığmaz biri olduğunu biliyorum."

Annem kafamın arkasına vururken Charlie gülüyor. "Bu doğru değil!" Başını çevirip Noel'e baktı. "Söylediği tek kelimeye bile inanma."

Noel gülümsüyor, bu alışverişin tadını çıkarıyor. "Harika şeylerden başka bir şey duymadım. Çoğunlukla da yemekleriniz hakkında."

Annem gözlerini devirir. "Hep yemek düşünüyor bu." Sanki orada yağ varmış gibi karnımı dürtüyor.

Elini geri ittim. "Bir ziyafet hazırladığını ve Noel'le bana akşam yemeğinde yetecek kadar olduğunu sanıyordum."

"Tabii ki! Tabii ki!" Bir an için Noel'e bakıyor. "Tavşan gibi yiyen tiplerden değilsin, değil mi?"

Noel bir kahkaha atıyor ve ben onun yerine cevap veriyorum. "Noel neredeyse benim kadar yiyor."

Annem derin bir nefes alır. "Vay be! Çünkü sarımsaklı ekmek, fettuccini ve ev yapımı pesto sos yaptım."

"Kulağa harika geliyor," diyor Noel.

Annem en güzel iki tabağını alıyor ve Charlie'ye bir şeyler fısıldadıktan sonra tekrar bana ve Noel'e dönüyor. "Bana kendinizden bahsedin!"

Charlie tabaklara yiyecek koyuyor, her şeyi bir restoranın yapacağı gibi mükemmel bir şekilde düzenliyor.

Noel düşünürken küçük bir nefes veriyor. "Arlington Üniversitesi'nde tarih öğretmeniyim. Maryland'de küçük bir kasabadan geliyorum, ailem hâlâ orada yaşıyor. Büyükanнем hariç, o burada şehirde yaşıyor."

"Harika!" Annem lavabomun altından iki mum alıp masaya taşıyor ve yakıyor. "Büyük bir aileniz var mı?"

Noel gülümsüyor. "Evet, üç kardeşiz."

"Peki büyük bir aile istiyor musun?" Annem, sesi heyecandan titriyor ve gözleri sanki şimdiden bir düzine torun hayal ediyormuş gibi kocaman açılmıştı.

"Anne!" İnledim. "Bu kadar sorgulama yeter."

Noel güler ve annem ellerini havaya kaldırır. "Ne?" der. "Bu normal bir soru."

"Hayır, değil," diyor Charlie, ciddi bir ifadeyle karısını sıkıştırarak. Noel ve ben birbirimize bakıyoruz ve kahkahalarımızı güçlkle zapt edebiliyoruz.

Annem dönüp peçete ve çatal bıçak takımlarını alırken hiç eğlenmemiş gibi görünüyor. Beş dakika içinde yemek masam, yemek dahil romantik bir randevu gecesi için hazırlandı. Görünüşe göre annem görevdeki bir kadın.

"Colby için her hafta yemek yapıyor musun?" Noel soruyor.

Annem sonunda durur ve mutfak tezgahına yaslanır. "İstiyorum." Gülümsüyor. "Eagles'la anlaştığında bana burada bir daire almıştı ve ben de bunu ona geri ödemek için yaptığımı söylemiştim. Ama yıllar sonra hâlâ bana ödeme yapıyor."

Noel bana bakıyor, gözleri yumuşak. Otuz yaşında olmama rağmen annemin benim için yemek yapmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor ve bu beni rahatlatıyor. Bunun beni kocaman bir ana kuzusu gibi gösterebileceğinin farkındayım. Ama umarım artık beni sevdiğim insanlara bakmaktan zevk aldığımı bilecek kadar iyi tanıyor. Charlie'den önce de annemin yardımına ihtiyacı vardı. Evim her zaman temiz olduğu ve buzdolabım her hafta ev yapımı İtalyan yemekleriyle dolu olduğu için bu tam olarak bir yük sayılmaz.

"Pekala, temizlenelim ve sonra da senin yakandan düşelim." Annem suyu açar ve kirli bulaşıklar için fırçayı alır, Charlie de onun yanına sokulur.

"Acele etmenize gerek yok," diye ısrar ediyorum. "Biraz kalın ve sohbet edin."

Annem gözlerini bana dikti ve ben bu bakışı biliyorum. Aklından geçenleri okuyabiliyorum. Sessizce Noel'le yalnız vakit geçirmemi, ona kur yapmamı istiyor.

Birbirimizi tanımak için daha çok zamanımız olduğunu söylemek istercesine gözlerimi açıyorum.

Annem dudaklarını büzüyor ve tek kaşını kaldırıyor. İfadesi bir şeyler anlatıyor,

Hayır yok, zaten 30 yaşındasın.

Charlie ve annem mutfağı rekor bir sürede temizlerken Noel ve ben yemeğe oturduk. Mutfak büyük yemek masasına bakıyor, bu yüzden onların hızlı temizliklerini garip bir şekilde izliyoruz.

Noel, "İçimden bir ses annenin yalnız vakit geçirmemizi istediğini söylüyor," diye fısıldar.

"Torun istiyor," diye fısıldıyorum.

Noel gülüyor, az önce ağzına attığı erişte boğazına kaçıyor.

Annem ve Charlie masaya doğru ilerliyorlar, mutfak artık tertemiz. Annem başımı okşayarak, "Siz ikiniz burada kıkırdayarak çok tatlısınız," diyor.

Charlie kadına başını sallar ama yüzünde sevgi dolu bir gülümseme vardır. "Biz gidiyoruz, sonunda seni görebildiğime sevindim Colby ve seninle tanışmak güzeldi Noel. Gelecekte sizi daha sık görmeyi umuyoruz." Noel'e göz kırpmıyor ve kadının yanakları bir ton daha koyulaşiyor.

Annem başımın üstünü öper ve "Non rovineare tutto, mio figlio." der. İtalyanca'da "Bunu mahvetme oğlum" demek. Annem gibi akıcı konuşamıyorum ama yıllar boyunca bu ifadeyi anlayacak kadar çok duydum.

Yemeğimizi bitirdik ve Noel'i oturma odama yönlendirdim. Yemek ve mutfak alanının hemen dışındaki süslü, sahnelenmiş oturma odama değil, koridorun sonundaki oturma odasına. Burası aşırı doldurulmuş bir seksiyonel ile rahat. Hokey hatıraları ve çerçeveli formalar duvarları kaplıyor. Dev bir düz ekran kanepenin önündeki tüm duvarı kaplıyor, ancak istediğinizde çerçeveli sanat eseri gibi görünebilenlerden biri. Şu anda, Fransız kırsalının dev bir resmi var.

Noel mekânı incelerken sırtıyor. "Tamam, bu oda sana benziyor. Evinizin geri kalanı öyle-"

"Sıkıcı mı?"

"Şey, evet. Yani, muhteşem. Ama beklediğimden daha *sade*. Colby Knight," diye itiraf ediyor.

Gülümsüyorum, rahat koltuğuma oturuyorum ve yanımdaki yeri okşuyorum. "Gel buraya, sana göstereceğim bir şey var."

Bana yakın oturuyor, kalçalarımız birbirine değecek kadar yakın. Vücudunun benimkine dokunduğunun farkındalığı, ona göstermek istediğim şeyi neredeyse unutturuyor. Beklentiyle bana bakıyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Tamam." Uzanıp yuvarlak sehpanın üzerinden Yüzük Kardeşliği kitabımı alıyorum ve ona uzatıyorum.

Noel kağıda bakar, ters çevirir ve sayfaların arasından çıkan sekmeleri görür. Sessizce soluk soluğa kalır. "Aman Tanrım. Not mu düştün?"

"Anno ne?" Gülüyorum. "Sadece hoşuma giden şeylerin altını çizdim ve beni gerçekten etkileyen bir sahne varsa sekmeler ekledim."

Kıkırdıyor. "Evet, bu açıklama yapmak. Ve... gerçekten seksi."

BÖLÜM 32

NOEL

Dudaklarına bakıyorum, biliyorum. Ama en sevdiğim kitaplardan birini sadece okumakla kalmayıp bir de not düşmüşken onu öpmekten kendimi nasıl alıkoyabilirim? Sırf ben sevdiğim için bunu okumaya zaman ayırmış olması kalbime bir şeyler yapıyor. Göğsüm sıkışıyor ama aynı zamanda hafifliyor. Zamanda geriye gitmek ve yirmi yaşındaki halime, en sevdiğim kitabı okuyacak kadar beni seven adam için beklemesini söylemek istiyorum. Sırf benimle bu konuda konuşabilsin ve benimle bir şeyler paylaşabilsin diye.

Çok uzun zamandır Colby'den uzak duruyorum, artan hisleri ve inkar edilemez çekimi görmezden gelmeye çalışıyorum ve artık bununla savaşmak istemiyorum. Eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum, saat beş yönündeki gölgesinin kirli sakalı çeneme değiyor ve yumuşak dudaklarının hissini artırıyor. Kolları yanlarıma kadar geliyor, sonra belime sarılıyor. Burada kendimi güvende hissediyorum, o kadar memnunum ki ağlayabilirim. Başka hiç kimseyle yaşamadığım bir şey bu.

Ne yaptığımı anlayamadan bir bacağımı kalçalarının üzerinden kaydırarak kucağına oturdum ve yüzümü ona döndüm. Bu hareketi yapacak kadar seksi olduğumu ya da deneyecek kadar kendime güvendiğimi asla düşünmezdim. Ama Colby'nin öpücüğü beni hiçbir şeyin yapamadığı şekilde güçlendiriyor.

Güçlü kalçalarının üzerine oturmak bana arzuladığım yakınlığı ve dudaklarına doğrudan erişimi sağlıyor. Kolları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Sağlam ve katı ama aynı zamanda yumuşak ve sıcak. O her şey, tüm duyularımı dolduruyor. Ağzının tadı benimkinin üzerinde, içtiğimiz şaraptan tatlı. Teninin kokusu, rom gibi baharatlı. Sıcak teninin benimkine değdiğini hissediyorum. Hepsi çok fazla ve aynı zamanda yeterli değil. Parmaklarım onun ipeksi, siyah saçlarına kayıyor. Saçlarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak etmişim ve öyle.

Ona yaklaşmak için ırpınıyorum ama nazikçe uzaklaşmadan önce bana uzun bir pk veriyor. Onu kendime çekmeye çalışıyorum ve kıkırdıyor, alçak, gürültülü bir ses. Ona bakmak için gözlerimi açıyorum ve bana glmsyr olsa da gözleri arzuyla kararmış. Büyük bir rüyadan yeni uyanmış gibi bir hali var, özellikle de hevesli ellerim yüzünden saçları dağınık olduğu için.

İri ellerini yavaşça sırtımda aşağı ykarı gezdiriyor.

Bir kez daha eğilip onu öpmeye çalışıyorum ama ellerini omuzlarıma doğru kaydırıyor ve beni iterek yaklaşmamı engelliyor. Beni neden ittiğini, neden geri durduğunu bilmiyorum. Ama her zamanki gibi beni bir kitap gibi okuyor. Her zaman yüz ifademini ne söylediğini biliyor.

"Angel, yavaşlayalım."

"Neden?"

Tekrar kıkırdıyor ama yüzümü incelediğinde duruyor. Yüzümdeki kırıgını ifadeyi fark etti. Cesaretimden utanarak kuağından inmek için hamle yapıyorum. Neden bu kadar ileri gittiğimi ve bundan neden hoşlanmadığını merak ediyorum.

Kollarını tekrar belime dolayarak beni yerimde tutuyor. "Hey, bana bak."

Gözlerim, beynim onları durduramadan emrine itaat ediyor. "Geçmişte kızlarla neden hızlı hareket ettiğimi biliyor musun?"

Cevap vermeyince devam etti: "nk onlarla bir gece geçirmek istedim. Hepsi bu. Bir gece ve başka bir şey değil. Çünkü ben bir çocuktum, bir erkek değil. Çünkü genç ve dikkatsizdim ve insanları incittim. Bunu yapmaya çalışmıyordum ama yaptım." Sanki bu düşünce ona acı veriyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Ama Noel, seninle her şeyi doğru yapmak istiyorum. Çünkü seninle sadece bir gece geçirmek istemiyorum. Sonsuza kadar istiyorum."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmadan önce gözlerime doluyor. Sözleri çok dürüst, çok tatlı. Colby'nin safır gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda ve bana bakışından her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Sanırım bana hep böyle bakıyordu, ben sadece fark edemeyecek kadar aptaldım.

Ellerini yüzüme götürüyor, sonra başparmaklarıyla gözyaşlarımı nazikçe siliyor. "Neyin var?"

Burnumu ektim. "Sorun şu ki, ben bir aptalım."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle ykarı kalkıyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

"nk senin ne kadar muhteşem olduğunu görmem çok uzun sürdü."

Bana gamzeli, o meşhur ukala sırıtışını fırlatıyor. "Gerçekten çok uzun sürdü."

Gülüyorum, alnım onunkine degecek şekilde eğiliyorum. "Sonsuza kadar kulağa hoş geliyor."

Cuma gecesi Gram'i maça götürdüm. Ona Dexter'la randevumdaki başarısızlığımı ve ardından Colby'yle öpüşmemi anlattığımda, o andan itibaren her iç saha maçında korumam olmakta ısrar etti. Hatta Gram, "Colby Knight'ı piyasadan çektiğim için beni şişlemeye kalkarlarsa bir fahişeyi indireceğini" bile iddia etti.

Kızlarla, çalışanların ve ailelerin bombardımana maruz kalmadan içeri girebilecekleri özel bir girişte buluşuyoruz. Etrafımızdaki vızıltı çok büyük. Bu gece, geldiğim son maçtan çok farklı hissediyorum. Şimdi Colby Knight'ın kız arkadaşı mıyım? Kız arkadaş kulağa çocukça bir terim gibi geliyor ama sanırım ben buyum. İnsanlar beni ve Colby'yi destekleyecek mi? Yoksa bizi parçalayacaklar mı? Derin bir nefes alıyorum ve kendime yabancıların fikirlerinin dikkate alınmaya değmeyeceğini hatırlatıyorum. Önemli olan tek şey beni gerçekten tanıyan insanlar. Ve onlar da burada.

Bu gece kırmızı bir kazak elbise ve üzerinde güzel beyaz kuşlar olan lacivert bir atkı ile daha şenlikli giyinmeye çalıştım. Kartal değiller ama olsun. Üzerinde Colby'nin adı ya da forma numarası olan herhangi bir kıyafetim yok ama en azından takımın renklerini giydim.

Mel ve Andie bizi arenada gezdiriyor, zaten buranın içini ve dışını biliyorlar. "Kırmızı elbiseye bayıldım! Colby de bayılacak," diyor Andie kaşlarını aşağı yukarı kaldırarak.

Mel heyecanlı bir ciyıklama sesi çıkarır. "Belki bu gece sana bir öpücük daha verir!"

Büyükannem bu fikir karşısında kıkırdıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Bunu canlı görmeyi çok isterdim!"

Büyük bir kapıdan geçip arenanın hareketli koridorlarına giriyoruz. Mel onu takip etmemiz için bir kolunu sallıyor, sonra da bizi kalabalığın içinden geçirip koltuklarımıza götürüyor. Eagles'ın başlangıç bölgesine yakın bir köşede, yaklaşık on sıra yukarıdayız. Bu sefer buzdan biraz daha yukarıda olduğum için rahatladım, buradan daha iyi bir manzaram var.

Beklendiği gibi, ellerinde pankartlar taşıyan hayranlar var. Bazıları el yapımı sevimli posterleri olan çocuklar. Diğerleri de kadın. Colby için özlem duyanları görmezden geliyorum ve bunun yerine kızlarla Bruce için "*Ağımı istediğin zaman koruyabilirsin Brucey!*" yazan bir tane hakkında kıkırdıyorum.

Büyükanne kıkırdar. "Keşke elli yaş daha genç olsaydım, ben de bir puck bunny olabilirdim."

Andie bir kahkaha attı. "Kızım, eğer fiziksel durumu iyi olan, iyi para kazanan, harika bir dışı planı olan ve sana bir şeylere bedava bilet alan bir adam istemek seni bir puck tavşanı yapıyorsa... o zaman ben de seve seve bir puck tavşanı olurum."

"Aslında bu harika bir nokta," diye katılıyorum.

Kısa süre sonra oyuncular anons edilir, marş söylenir ve disk atılır.

Maçın ilk beş dakikası pek bir şey olmadan geçti, acaba çocuklar üst üste üç galibiyetten sonra baskı hissediyorlar mı?

"Kavga olacağını söylediğini sanıyordum?" Büyükanne kulağıma fısıldıyor. Başımı çevirip ona bakıyorum. "Sen bir belasın."

Kıs kıs gülüyor ve kalabalık tezahürata başlıyor, *pakı vur, pakı vur!*

Gözlerim tam zamanında buza kayıyor ve Remy'nin diğer oyunculardan inanılmaz bir hızla ayrıldığını görüyorum. Kalabalık çılgına dönmüş, onun pakı vurmasını bekliyor ve erken öne geçmemizi umuyor. Remy diğer takımın kalecisine yaklaşıyor, onun soluna gidiyor, kaleci kalenin soluna geçiyor ama Remy hızla sağa geçiyor. Pakı yüksek bir vuruşla kalecinin kafasının sağ tarafından geçiriyor.

Herkes koltuklarından fırlar ve Remy için tezahürat yapar. Remy bir daire çizerek kayar ve yedek kulübesindeki tüm takım arkadaşlarına beşlik çakmayı ihmal etmez. Kutlaması sessiz ve alçakgönüllü, Remy gösteriş meraklısı değil. Golü atan Colby olsaydı ne kadar farklı olurdu diye düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. Colby'nin gol attıktan sonra ne yaptığını merak ediyorum. Geçen sefer bana bir öpücük verdiğini biliyorum... ama genelde ne yapar? Belki hokey sopasını at gibi sürüyormuş gibi yapar ya da kalabalığa gösteriş yapar. Sadece ikimiz varken öyle yapmıyor ama taraftarları eğlendirme işini oldukça ciddiye alıyor.

Oyun devam eder, Mitch çelme taktığı için ceza alır ve Andie bunun kötü bir karar olduğunda ısrar eder. Ve diğer takım güç oyunu sırasında bir gol atar.

İkinci periyot başlarken oyun 1-1 berabere. Oyuncular sanki koçlarından ciddi bir moral konuşması almış gibi hızlı ve yoğun bir şekilde sahaya çıkıyor. West pakı diğer takımın kaptanından kapar ve hücum bölgesine götürür, kalenin arkasına doğru kayarak pas verecek birini bekler. Remy kayarak içeri girer ve pakı West'ten hızla alır. Colby kendini kaleye yakın mükemmel bir pozisyona yerleştirdi ve Remy şut çekmek için doğru anı bekliyor. O anda Colby pakı sopasıyla yakalıyor ve kalecinin bacaklarının arasından şutunu çekiyor. Hepimiz ayağa kalkıp Colby için çılgılık atıyor ve heyecanla birbirimize sarılıyoruz. Colby'nin kutlama için ne yaptığını görmek için buza bakıyorum ve kendine özgü bir dansı falan olup olmadığını merak ediyorum. Takım arkadaşlarına beşlik çıkmayı bitirip bizim bölümün önündeki cama doğru geldiğinde şaşıyorum. Ağzı korumasını çıkarıyor ve bana o muhteşem sırtışını atıyor, ardından bana bir öpücük kondurup göz kırpmıyor.

Kalabalık çılgına dönüyor, hatta golü attığında olduğundan daha fazla. Kendimi bir kez daha dev jumbotronun üzerinde buluyorum. Bu şekilde ilgi odağı olmak çok rahat olduğum bir şey değil ama Colby'ye bakmak bana etrafımızdaki insanları unutturuyor. Ona bir öpücük veriyorum ve o da eldivenli eliyle yakalayıp ağzına götürerek bir gösteri yapıyor.

Colby mola vermek için yedek kulübesine doğru kayıyor ve oyun devam ediyor. Koltuğumda mutlu bir şekilde oturmuş, kızlar ve büyükannemle vakit geçirmenin tadını çıkarıyordum -ki o da maçın ya da belki de oyuncuların büyüüne kapılmıştı- o sırada bir Eagles oyuncusu dikkatimi çekti. Daha doğrusu, formasının arkasındaki isim. *Evander*.

Nasıl şimdi fark ettiğimden emin değilim ama midem bulanıyor. İmkânı yok. Elbette, bu yaygın bir soyadı. O kadar şaşıyorum ki, büyükannem kolumu çekiştiriyor. "Tatlım, her şey yolunda mı?"

Gülümsemeye ve başımı sallamaya zorluyorum ama gözlerim oyuncudan ayrılmıyor. İkinci periyodun geri kalanında koltuğumda kaskatı kesildim. Vücudumu dik ve gergin tutmaktan sırtım ağrımaya başlıyor. Periyodun sonu geldiğinde, hâlâ Evander formalı oyuncuya odaklanmış durumdayım. Kaskını çıkarmasını beklemek dayanılmaz bir şey. Tek umudum sonunda kaskını çıkardığında düşündüğüm kişi olmaması ve sonunda rahatlayabilmem.

Ama görünüşe göre şansım tükendi. Çünkü tünelden soyunma odasına doğru yürürken kaskını çıkardı. Yıllar geçmesine rağmen onu hemen tanıdım. Travis Evander. Benim

Beni aldatan üniversiteli erkek arkadaşım. Onun o kızlarla çekilmiş videosunu gördüğüm anılar aklıma geliyor ve tenimi buz gibi hissettiriyor... soğuk ve nemli. Bu adam artık umurumda değil, ama beni sevdiğini söyleyen biri tarafından ihanete uğramanın anıları zihnimde hala güçlü.

Andie ve Mel de hareketsizliğimi fark ettiler, herkes sorunun ne olduğunu bilmek istiyor. Birkaç kez göz kırpıyorum, şokun geçmesini bekliyorum. "92 numara, üniversiteden eski sevgilim."

Mel'in kaşları havaya kalktı. "Hayır! Jakuzisi ve kızları olan mı?"

Başımı sallıyorum ve o da koluyla beni sarıyor. "Bu çılgınca. Bu yaz Eagles'ın ikinci lig takımından çağrıldı. Ama sezon başlamadan hemen önce vücudunun alt kısmından sakatlandı ve ilk birkaç maça çıkamadı."

Derin bir nefes alıyorum, onu görmenin şoku geçiyor. "İyi olacağım, onu tekrar görmek sadece beklenmedik bir şeydi."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diyor Andie.

Büyükannem elini dizime koyarak başını sallıyor. "Biri seni incittiğinde asla tamamen unutamazsın. Ama artık o ezikle uğraşmak zorunda değilsin, her şey yolunda."

Gülümsüyorum. "Çok doğru. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Colby ve Travis'in aynı NHL takımında olduğu gerçeği kafama dank edince gözlerim açılıyor. Colby öğrenirse onu öldürür. Bruce, Remy, West ve Mitch de cesedi gömmesine yardım edecek. Öğrenmemeli, bilmemeli. Bu dostluğu ve takım ruhunu tamamen mahveder. "Colby öğrenemez."

Andie bana ciddi bir bakış attı. "Noel, bunu ondan saklamana imkân yok."

"Ona eski sevgilimden bahsettiğimde yüzünü görmeliydin, çok öfkeliydi. Gözleri o öldürücü, seğirten şeyi yaptı."

Mel düşünürken alt dudağını ısırarak, "Bu kesinlikle ekip dinamiğini karmaşıktırıyor," diyor. "Ona söylemekte neden tereddüt ettiğini anlıyorum ama bence bunu senden duymak daha iyi olur. İnan bana, bu iki takım arkadaşının ilk kez anlaşmazlığa düşmesi değil."

İç çekiyorum. "Muhtemelen haklısın. Ugh! Bunun olduğuna inanamıyorum." Öne doğru eğilip yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Özür dilerim tatlım," diyor Gram, yatıştırıcı, dairesel hareketlerle sırtımı ovarak. "Her seferinde bir adım atacağız. Colby öldürmek zorunda kalmasın diye onu benim öldürmemin bir faydası olur mu? Ben yaşıyım, geçici delilik savunması yapacağım."

Başımı kaldırıyorum ve onun gözlerindeki ışıltıyı görünce, bu korkunç duruma rağmen gülüyorum.

BÖLÜM 33

NOEL

ÜÇÜNCÜ PERİYOT sisler içinde geçti. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama kızlar bana 3-2 kazandığımızı söylediler. Andie ve Mel'i takip ediyorum, tüm bu durumla ilgili endişem içimi kemiriyor. Kalabalığın arasından geçip alt kattaki soyunma odasına giden sessiz koridora geri dönerken büyükannem elimi tutuyor. Colby'yi bir maçtan sonra ilk kez göreceğim için heyecanlı olmak istiyorum. Ona sarılıp galibiyet için tebrik etmeye ve bana bir öpücük vermesini çok sevdiğimi söylemeye odaklanmak istiyorum.

Soyunma odasının kapısına vardığımızda, bekleyenler sadece biz değiliz. Etrafa dağılmış başka kız arkadaşlar, eşler ve aile üyeleri de var. Colby'yi yalnız yakalayıp onunla konuşamayacağımı bildiğim için tekrar panikliyorum, bu karmaşayla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum.

Endişeye çok aşına olan Mel beni Andie ve Gram'den uzaklaştırıyor. Elim tutuyor ve beni köşedeki karanlık, sessiz bir ek binaya götürüyor. Beni kollarına çekiyor ve "Derin bir nefes al" diye fısıldıyor.

Dediğini yapıyorum, nefes verirken göğsümdeki baskının bir kısmının azaldığını hissediyorum.

"Her şey yoluna girecek. Colby bir profesyonel. Öfkeli biri değil. Travis de bir profesyonel. Eminim ikisi de dramın sezonlarını mahvetmesini istemiyordur. Her şey yoluna girecek," diyor Melanie sessiz ve kararlı bir sesle. Geri çekilip omuzlarımı sıkıca kavıyor. "Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, seni duyuyorum. Haklısın. Her şey çok iyiydi ama şimdi böyle olmasından nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ve özür dilerim." Bana bir kez daha sarıldı. "Ama bunu halledeceğiz."

Bir nefes daha üflüyorum. "Tamam. Moral konuşması için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Sen de aynısını benim için defalarca yaptın," diyor, gözleri sevgiyle dolu. Oda arkadaşı olduğumuz ve onu her zaman görebildiğim günleri özledim.

İkimiz soyunma odasının kapısına doğru yürüyoruz, Gram ve Andie sakinleştiğini görünce gülümsüyorlar. Kapı açılıyor ve hepimiz kimin çıkacağını görmek için canlanıyoruz.

Gerçekten genç görünen bir grup adam soyunma odasından çıkıyor, sanırım çaylaklar. Sırada takım elbise giymiş iki yaşlı ama yakışıklı adam var, yanlarından geçerken Mel'e gülümseyip selam veriyorlar. Bize koç ve genel menajer olduklarını söylüyor.

Travis kapıdan içeri girdiğinde tüm sakin duygularım yeniden endişe dolu bir öfkeye dönüşüyor. Beni hemen fark ediyor ve sinsice gülümsüyor. Lacivert, maç günü takım elbisesi ve alnından düzgünce taranmış kumral saçlarıyla iyi görünüyor. Ayrıca üniversiteden bu yana 30 kilo kas yapmış. Ama yeşil gözlerindeki pırıltı hiç değişmemiş, "*Hayatımdaki en önemli kişi benim*" diyen bir parıltı.

"Noel! Bebeğim!" Bana doğru geliyor. "Colby Knight, ha? Görünüşe göre bir tipin var."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Keşke Colby'ye ne kadar direndiğimi, başka bir sporcuya güvenmekten ne kadar korktuğumu bilseydi. Çünkü bana erkeklere güvenilmeyeceğini öğretmişti. Son birkaç ayda yeni bir şey öğrendim, bazı erkeklere *güvenilebilirmiş*. Hokey oyuncusu olsalar bile.

Omuzlarımı dikleştirip gözlerinin içine bakıyorum. "Seni görmek güzel Travis."

Gözleri vücudumda geziniyor, bir zamanlar bana yeterince kıvrımı olmadığını söylediği vücudumda. Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Harika görünüyorsun. Sonunda güzelce dolgunlaştın."

Büyükannem aramıza giriyor ve ona sanki iki metre boyundaymış gibi bakıyor. "Söylediklerine dikkat et, genç adam. Nerede yaşadığını biliyorum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Travis endişeli görünüyor ve bir adım geri çekiliyor. Soyunma odasının kapısı açılıyor ve bizimkiler Bruce ve Remy ile birlikte geniş koridora giriyorlar. Ben, Gram ve Travis arasındaki gerginliği fark edene kadar gülümsüyorlar.

Colby iki uzun adımda yanımdaydı. "Neler oluyor?" Travis'e soruyor.

Travis kıs kıs güler. "Yemek artıklarını sevdiğini bilmiyordum, Knight." Colby'nin kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Ne?"

Boğazımı temizliyorum. "Colby, Travis benim üniversiteden eski sevgilim."

Bir an Travis'i inceliyor ve gözlerinden üniversitedeki eski sevgilimin beni aldattığını ve kalbimi kırdığını hatırladığını görebiliyorum. Her zamanki rahat vücut dili anında değişiyor... omurgasını dikleştiriyor, tam boyunda duruyor ve gözlerini yarıklara indirerek Travis'e bakıyor. Colby'nin gamzeleri yüzünde büzülüyor ama gülümsemekten değil. Şimdiye kadar birinin alay ettiğini gördüğümünden emin değilim ama o kesinlikle alay ediyor. Birbirlerini yumruklamaya başlamaları için kendimi hazırlıyorum ama Bruce ve Mitch hemen Colby'nin yanında bitiveriyorlar.

"Sakin olalım çocuklar," diyor Bruce.

Remy devreye girer, her zamanki gibi takım kaptanı ve mantığın sesidir. Colby ve Travis'e bakarak, "Eminim makul bir açıklaması vardır?" diye sorar.

Colby'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı ve yumrukları iki yanında sıkılı. Şu anda Travis'in yüzünü mahvetmemek için kendine hakim olmaya çalışıyor, bu yüzden Remy'ye cevap veremiyor.

"Travis benim eski sevgilim," diyorum sessizce, zaten sahip olduğumuzdan daha fazla dikkat çekmemeye çalışarak.

Remy'nin kaşları hafifçe kalkıyor. "Tamam. Herkesin eski sevgilisi vardır Colby.

Sen bile."

Colby dişlerini sıkarak, "Onu aldattı," diyor. "O bir pislik.

Onunla tanıştığım andan beri biliyordum. Ve personele karşı tam bir pislik."

Travis alay ediyor. "Bana doğru eldiven numarasını bile veremediler. Benim sorunum değil." Bana doğru döndü. "Ve Noel, bu erkek-fahişenin sana benden farklı davranacağını mı sanıyorsun? Muhtemelen zaten yanında yarım düzine hatun vardır."

Vay be. Gerçekten hiç değişmemiş. Bir zamanlar bu alete aşık olduğumu düşündüğüme inanamıyorum.

Colby'nin burun delikleri alevlenir ve yumruğu Travis'in çenesine çarparak çatırdayan bir ses çıkarır. "Ben asla birine böyle davranmam. Onun adını o lanet ağzından uzak tutabilirsin."

Travis irkilerek ellerini yüzüne götürür, Colby'nin yumruğunun etkisiyle çenesi ve ağzı kanlı ve kızarıktır. "Ne oluyor be! Delirmişsin sen!"

Travis homurdanarak Colby'ye doğru hamle yapar ama Bruce ve Remy onu kollarından yakalar. "Bu kadar yeter!" Remy sesini yükseltir.

Travis ona bağıyor, "Bırak ben halledeyim! O aptal, güzel yüzünü mahvedeceğim!"

Colby ona doğru bir adım atar ve zaten kanlı olan yumruğunu Travis'i tekrar yumruklayacakmış gibi kaldırır. Mitch onun omuzlarını kavrar. "Tamam, sakın olalım. Sen bundan daha iyisin, Colby."

Colby derin bir nefes alır ve gözlerini kapatır. Mitch'e başını sallayıp "Haklısın" diyor. Sonra bana dönüyor, beni görünce gözleri yumuşuyor. "Sen iyi misin?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, büyük koridorda gür bir ses çıkıyor ve hepimizin kafası dinlemek için yukarı kalkıyor. "Colby ve Travis. Hemen ofisime gelin!" Koçları olduğunu anladığım adam kesinlikle öfkeli görünüyordu.

Colby isteksizce beni bırakıp koçunu takip ediyor. Ben de soyunma odasının kapısında dövüşün heyecanından titreyerek kalakalıyorum.

BÖLÜM 34

COLBY

COACH YOUNG kapıyı arkamızdan çarparak beni, genel müdürümüz Tom'u ve Travis Evander'ı onunla birlikte buraya hapsetti.

Tom ve Koç Young masanın arkasında, Travis ve ben de masanın önünde duruyoruz. Arkamdaki sandalyeye oturamayacak kadar heyecanlıyım ve Travis'in de aynı şekilde hissettiğini varsayıyorum. Koç kendi kendine bir küfür mırıldanıyor ve avuçlarını masasına vuruyor. Bize ters ters bakarak, "Bu geceki maç harika geçti, kazandık, herkes iyiydi. Peki, siz ikiniz ne diye kavga ediyorsunuz?"

"Colby üniversiteden eski sevgilimle çıkıyor. Onunla ilişkim," Travis durakladı, boğazını temizledi. "dostça bitmedi."

"Bütün bunlar bir kız için mi? Bilmeliydim." Koç Young homurdanıyor. "İkinizin de bu organizasyonla sözleşmesi var. O kadar. İş dışında arkadaş olmanız umurumda değil ama buzun üzerindeyken takım arkadaşısınız."

Tom öne çıkıyor, duruşundaki gerginlik bana kızgın olduğunu söylüyor. Neyse ki Koç kadar öfkeli değil. "Eğer bu kavga daha kamusal bir alanda olsaydı, bütün gece halkla ilişkiler ekibiyle birlikte olayın sonuçlarıyla ilgileniyor olurduk. Profesyonel davranmayı ve bu organizasyonun itibarını korumayı unutmamak akıllıca olur."

"Evet, efendim," diyorum.

Travis homurdanıyor, tüm bu toplantıdan rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"İkinizi bir daha kız meselesi yüzünden ofisimde görmek istemiyorum. Kışınızı kaldırıp buradan çıkın ve yetişkinler gibi davranın," diyor Koç ve kapıyı işaret ederek bizi kovuyor.

Kapıdan çıkar çıkmaz Travis otoparka doğru yola koyuldu. Ana koridora doğru yürürken Noel'in

Sakinleşmek için bir dakikam var. Hokey maçı dışında kimseye vurmadım ve maç sırasında bile kavgacı biri değilim. Genelde herkesi iyi geçinmeye teşvik eden, ortamı yumuşatan kişi ben olurum. Ama o pislik Noel'i inciteceğini bildiğim şeyler söylediğinde içime bir şeyler doğdu.

Elimi esnetiyorum; Travis'in yüzünü yumrukladığım için parmak eklemlerim kızarmış ve acıyor. Ama hiç pişman değilim. Bunu hak etmişti. Bu adama iyi davranmak ve onunla iyi geçinmeyi öğrenmek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Belki de bundan sonra onu her gördüğümde başka birinin yüzünü hayal ederim.

Sonunda ana koridora girdiğimde Noel beni görüyor ve koşarak beni karşılamaya geliyor. Kollarını boynuma doluyor ve içimde kaynayan öfke bu temasla yatışıyor. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"İyi misin?" Sessizce soruyor, dudaklarını boynumda hissedebiliyorum. "Şimdi iyiyim." Gülümsediğimi görebilmesi için geri çekiliyorum.

"Veda etmek için bekledim ama Gram'ı eve götürmem gerekiyor. Cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama bu onun için oldukça geç bir saat."

Soyunma odasının kapısının üstündeki saate bakınca saatin neredeyse on bir olduğunu görüyorum. Dışarı çıkması gerektiği ve bu konu hakkında daha fazla konuşamayacağımız için yaşadığım hayal kırıklığını görmezden geliyorum.

Noel yüz ifademi anladı. "Geç olduğunu biliyorum ama bir saat içinde gelebilirsin. Ben Gram'ı bıraktıktan sonra."

Oyundan yorgun düşmüştüm ama henüz iyi geceler demek zorunda olmadığımızın verdiği rahatlama bunu bastırıyor. "Evet, geleceğim. Geceyi böyle bitirmek istemiyorum."

"Ben de."

Bir saat sonra Noel'in kapısında siyah joggers, tenis ayakkabıları ve gri uzun kollu Eagles tişörtüyle duruyorum. Arkamda bir kapı gıcirtısı duyuyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Ürkütücü komşusu kapının aralığında beni dikizliyordu. Saat gece yarısını geçti, neden uyanık ki?

Yeni bir daire bulması gerekiyor.

Daha da iyisi, benim evimde yaşayabilir... karım olarak. Çok erken Colby, çok erken.

Noel kapıyı açıyor, bileğimden tutup geçen seferki gibi beni içeri sürüklüyor. Dairesinin tam içinde duruyoruz ve bir an için birbirimize bakıyoruz. Sanki ikimiz de birbirimize yeni gözlerle bakıyoruz, sanki bir şeyler değişmiş, bir şeyler eksen değiştirmiş gibi. Aramızdaki gerilim bu gece daha yoğun hissediliyor, bana bakışı farklı görünüyor. Bana sanki onun kahramanıymışım gibi bakıyor. Bu bakışla sarhoş olabilirim.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Selam," diye fısıldıyor o da.

Üzerinde siyah, ipek, düğmeli pijamalar var ve yüzünde makyaj yok. Dairesinin ışıkları, kanepesinin yanında açık bir kitabın durduğu lamba dışında kapalı. Acaba benim gelmemi beklerken bir şeyler mi okuyordu? Keşke her zaman burada onunla olabilseydim, birlikte kanepeye uzanıp kitaplarımızı okuyabilseydik. Ben Yüzük Kardeşliği'ni okurken bana yorum yapar, J. R. R. Tolkien hakkında küçük bilgiler ve tarihi gerçekler anlatırdı. O zaman hikayeleri daha da takdir ederdim, çünkü bu anıya sonsuza dek sahip olurdum.

Sonunda benden bir adım uzaklaşıp oturma odasına girdi.

"İçeri gel, oturalım."

Onu küçük oturma odasına kadar takip ettim. Tüm dairesi benim mutfağıma sığabilirdi.

Kanepeye oturur ve bacaklarını altına katlar.

Yanına oturuyorum, elimi kalçasına koyuyorum, ona dokunmak istiyorum. "Yani, uh... bu çok yoğundu."

"Ne kadar özür dilersem azdır. Açıkçası Travis'i takip etmedim ama son bildiğim kadarıyla ikinci ligdeydi. NHL'de olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve hala onun senin takım arkadaşın olmasını aklım almıyor."

"Ona vurduğum için özür dilerdim... ama yalan söylemiş olurdum," diye itiraf ederek onu güldürüyorum.

Kalçasındaki elime bakıyor ve kendi eliyle kapatıyor.

Yüz ifadesi kasvetli ve bu kalbimi acıtıyor. "Neyin var?"

Ağır bir iç çekişle başını sallıyor. "Bu aptalca. Muhtemelen sadece yorgunum."

"Yine de anlat," diye ısrar ediyorum, her düşüncesini bilmek istiyorum. Her şeyi benimle paylaşmasını, onun yumuşak karnı olmayı istiyorum.

Tereddüt ediyor, parmağını elimin üzerinde düşüncesizce gezdiriyor, parmaklarımın ve avucumun dış hatlarını çiziyor. Düşünmemi zorlaştırıyor, ama ısrar ediyorum. "Onu görmek birçok acı hatırayı geri getirdi. Sevdğin birinin seni böylesine korkunç bir şekilde yüzüstü bırakmasının verdiği kalp kırıklığını asla unutmayacağım. İlerledim ve artık onu umursamıyorum ama o acı hala orada. Ve senin için hissettiklerim Travis için hissettiklerimden çok daha güçlü. Beni yok edecek güce sahipsin Colby. Eğer beni incitirsen, hayatıma nasıl devam ederim bilmiyorum."

İtirafı dürüst ve savunmasız. Bunun içime işlemesi için birkaç saniye beklemem gerekiyor. Benim için bu kadar güçlü şeyler hissetmesini seviyorum, bu bana benim onun için hissettiklerimin bir kısmını hissedebileceği umudunu veriyor. Ama onu incitebileceğimi düşünmesinden nefret ediyorum. Onu incitmek *beni* yok eder. Ama bunu görmesini nasıl sağlayabilirim?

"Noel, bana güvenmen için sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bence bana güvenmeyi sen seçmelisin. Ama davranışlarımla güvenini kazanacağım, bu zaman alabilir, ama sorun değil. Travis'in yaptığı gibi seni asla ama asla incitmeyeceğimi sana kanıtlayacağım."

"Ama-" diye başladı ve sonra durdu. "Ya benden sıkılırsan? Herhangi biriyle birlikte olabilirsin. Emin olmak için daha heyecan verici seçenekler var. Çok seyahat ediyorsun; başka kadınlarla tanışacaksın."

Kendimi yüz yüze gelecek şekilde eğiyorum ve onu gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "Başka bir kadın istemiyorum. Seni gördüğüm andan beri istemiyorum. İnandığı şeyleri savunan, en inatçı öğrencilere bile ödevlerini tamamlatan bir kadın istiyorum. Yeni tanıştığı küçük bir kızı tuvalete götürmek için gönüllü olacak bir kadın, böylece ağabeyiyle birlikte erkekler tuvaletine girmek zorunda kalmayacak. O kadar zeki bir kadın ki öğrenmeye devam etmek istiyorum. Bana meydan okuyan birini istiyorum, yaşamak için ne yaptığının ötesine bakan birini, beni banka hesabımdan daha fazlası için isteyen birini. Noel, bu tanıma uyan tek kişi sensin. Korkarım bana mahkumsun."

İçinden sulu bir kahkaha yükseliyor ve beni kucaklıyor.

Birbirimizi kucaklayarak uzun süre öyle kalıyoruz. Dakikalar ya da saatler olabilir, hiçbir fikrim yok. Sonunda fırınındaki saate baktığımda saatin sabahın üçü olduğunu görüyorum. "Geç oldu, eve gitmeliyim."

Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama beni durduruyor, uzanıp elimi tutuyor. "Kal."

"Noel," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Neredeyse sabah oldu Colby. Hadi uyuyalım." Uykulu gülümsemesi o kadar yumuşak ve baştan çıkarıcı ki, hayır diyemiyorum.

"Tamam."

BÖLÜM 35

NOEL

Colby'nin kollarında uyanmak en güzel duygu. Bütün gece birinin yanında uyumanın ve uyandığımda onun hâlâ yanımda olduğunu bilmenin ne kadar kutsal bir duygu olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu durumda gecenin yarısı. Ama çok sıcak ve rahattı. Bu yataktan hiç ayrılmak istemiyorum. Üzerimizde kıyafet olmasaydı bunun ne kadar tatmin edici olacağını hayal edebiliyorum.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum, çünkü Colby'nin etrafımda kıvrılmış kaslı vücudunun sert düzlemleri neredeyse çok cazip geliyor. Colby geriniyor ve orta boy yatağın onun için yeterince büyük olmadığını görebiliyorum. Uzandığında ayakları yataktan tamamen kalkıyor. Bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekerek arkamdan kaşıkıyor. "Günaydın meleğim. Hayatımda uyuduğum en güzel dört saatti."

Memnuniyetle iç çektim. "Ben de." Yüzümü ona dönüp öpücük vermeye çalışıyorum ama eliyle beni durduruyor.

"Yedek diş fırçanız var mı?"

Gülüyorum, muhtemelen kendi berbat sabah nefesimi yayıyorum. "Evet, Helen için burada bir paket saklıyorum. Banyonun en üst çekmecesinde."

Yataktan kayarak çıkıyor ve tek banyonun olduğu koridorda kayboluyor. Dairemin geri kalanı gibi küçük, bu yüzden diş fırçalarını bulmakta zorlanmayacaktır. Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve tekrar yorganın altına giriyor. "Pijama partileri eğlencelidir." Sırıttırıyor ve kıpır kıpır ve Colby'nin bir sabah insanı olduğunu anlıyorum. Çünkü tabii ki o bir sabah insanı.

"Kahve içene kadar gamze yok." Ellerimle gözlerimi kapatıyorum. "Çok parlaklar."

Yorganı üzerimden çekip alıyor ve yatağın üzerinde zıplıyor. "Kalk bakalım uykucu. Hadi biraz kahve yapalım, sadece şekerli krema ile doldurmak için."

İnledim. O uyanmadan önce bu daha eğlenceliydi.

Tüylü terliklerimi giyip dişlerimi fırçaladığımda Colby kahveyi hazırlamış oluyor. Sabah öpücüğü vermek için ona doğru yürürken kapım çalınıyor.

"Bu senin ürkütücü komşun mu?" Colby kısık bir fısıltıyla sorar.

Avucumu alnıma vuruyorum. "Hayır. Keşke. Kızlar arıyor. Bu sabah çaya geleceklerini tamamen unutmuşum."

"Çay?" Burnunu kırıstırıyor.

"Çay diyoruz ama çay içen tek kişi Mel. Ama bu konumuzun dışında!"

Başka bir vuruş. Bu seferki daha sabırsız. Colby benim şaşkın, iri gözlü ifademe bakıyor ve yanımdan geçip kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı açıyor ve kızlar yataktan yeni kalkmış haliyle ona bakıyorlar.

"Günaydın Colby," diye şarkı söylüyor Mel, sesi komik bir şekilde hafif. "Seninle burada karşılaşmak komik... sabahın ilk işi."

Andie bana bakmak için Colby'nin etrafından dolanıyor, ben hâlâ mutfaktaki yerime yapışmış durumdayım. "Vay, vay, vay, görüyorum ki *çok* iyi bir gece geçirmişsin."

"Siz kızlar ve kirli zihinleriniz." Colby kenara çekildi ve kapıyı kapatmadan önce onları içeri aldı. "Maçtan sonra olanlar hakkında konuşmak için geldim ve çok geç oldu, Noel burada uyumama izin verecek kadar nazikti."

"Ne kadar naziksin," diye alay eder

Andie. Mel sırtıyor. "Evet, çok misafirperverim."

Colby alt dudağını ısıyor, belli ki bundan hoşlanıyor. "Kahve demleniyor, seni kız kıza konuşmanla baş başa bırakayım." Önümde durana kadar birkaç uzun adım atıyor, sonra yüzümü büyük, sıcak ellerinin arasına alıyor. Kızların izlediğini umursamadan beni derinden öpüyor. "Sonra görüşürüz meleşim."

"Evet, görüşürüz," diyebiliyorum ancak. Colby ön kapıyı açıyor, omzunun üzerinden bana o gamzeli sırıtışını atacak kadar uzun bir süre bakıyor, sonra kızlara dostça el sallayarak veda ediyor.

Kapı kapanır kapanmaz kaos başlıyor, Mel ve Andie zıplıyor, ciyaklıyor ve pijamalarını çekiştiriyorlar.

"Vay canına! Vay canına!" Mel kıkırdıyor. "Her şeyi duymak istiyoruz." Gözlerimi deviriyorum ve iç çekiyorum. "Anlatacak bir şey yok."

Andie kollarını kavuşturur. "Yani NHL'in seks tanrısı Colby Knight'ın geceyi senin evinde geçirdiğini ve uyumak dışında hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

Bir kupa kaparak kendime bir fincan kahve dolduruyorum. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Eski sevgilimle aramızdaki her şey duygusaldı. Bunu konuşmamız gerekiyordu. O oyundan yorulmuştu, ben de zihinsel olarak yorulmuştum." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Ama ona uyanmak *gerçekten* güzeldi."

İkisi de *aww* diyor.

Andie dolaptan bir kupa alır. "Dün geceki dramadan sonra nasılsın, iyi misin?"

Sırtımı mutfak tezgahına yaslayarak bir nefes veriyorum. "Evet, ben iyiyim. Bir sürü eski kalp ağrısını canlandırdı. Colby'nin geçmişinin önemli olmadığını biliyorum, o geçmişte kaldı... ama güven benim için kolay değil. Ve seyahat programlarıyla..." Yutkunuyorum. "Bana da zarar vermesinden korkuyorum."

Andie bana doğru bir adım atıyor ve elini omzuma koyuyor. "Colby senin için deli oluyor ve bir yılı aşkın süredir senden hoşlanıyor, değil mi?"

Mel başını sallayarak sorusunu yanıtlıyor.

Andie devam ediyor, "Ama birine güvenmek zaman alır ve siz daha yeni başlıyorsunuz. Bence zamanla Colby güveninizi kazanacak."

"Kesinlikle. Katılıyorum," diyor Mel, diğer yanımda durarak. "Ve eğer sana zarar verirse, ki vermeyecek, onun kışını seve seve tekmeleyecek dört adam tanıyorum."

Onun yorumuna gülüyoruz ama Colby'nin beni inciteceği düşüncesi mideme bir ağırlık çökmesine neden oluyor. Ve kalbimi *parçalayabileceğini* hatırlatıyor.

Andie ve Mel çay ve kahvelerini hazırlıyorlar ve biz de oturma odasına geçiyoruz.

"Bence bu onun ne kadar olgunlaştığını ve sizden ne kadar hoşlandığını gösteriyor, sadece fiziksel faydalar için burada değil. Seninle bir ilişki kurmak için çaba sarf ediyor. Sırf seninle vakit geçirmek için elinden geleni yapıyor. Aslında bu son derece romantik," diyor Mel ve hülyalı bir iç çekişle koltuğa geri yaslanıyor.

Andie karşımadaki halıya oturuyor, kahverengi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Katılıyorum, gerçekten çok tatlı davranıyor." Duraklıyor, dudakları bir sırıtişla yukarı kalkıyor. "Şiddetin her zaman çözüm olmadığını biliyorum ama eski sevgiline yumruk attığında ne kadar ateşliydi?"

Gülüyorum. "Aslında bunu söylediğin için rahatladım, çünkü içten içe bayıldığım için kendimi suçlu hissettim. Yani, o an dehşet vericiydi, ellerim titremeden duramıyordum. Ama daha sonra bunun ne kadar seksi olduğunu fark ettim. Hep Dexter gibi güvenli birine ihtiyacım olduğunu

düşünmüştüm. Bir erkeğe.

Çekingen ve kalbimi arpırtırmayan biriydi. Ama Dexter benim için asla birini yumruklamazdı ve benim için savaşmaya istekli bir adama ne kadar ihtiyaım olduğunu bilmiyordum... kelimenin tam anlamıyla."

Andie ve Mel dinlerken başlarını sallıyorlar, belli ki dűřüncelerime katılıyorlar. "Size Colby'nin Yüzüklerin Efendisi üçlemesini okuduğunu söylemiş miydin?" I

Kahvemden küçük bir yudum alarak soruyorum.

Andie'nin nefesi kesilir. "Kesin şunu! Bu çok şirin!"

Mel gülümser. "O senin için mükemmel biri," diye dűřünüyor. "Kâğıt üzerinde ikiniz bir anlam ifade etmiyorsunuz, ama řahsen görmek?" Parmaklarıyla bir řefin öpücüğünü taklit ediyor.

Ben de gülümsüyorum. "Evet, sanırım haklısın. O benim için mükemmel biri."

BÖLÜM 36

COLBY

Noel'i bir haftadır görmedim ve onu özledim. Oyun programlarımız ve onun not vermesi gereken vizeler arasında ikimiz de çok yoğunuz. Bugün Pazar öğleden sonraki maçımızı kaybettik; Pazar maçlarının uğursuzluk getirdiğine yemin edebilirim. Takım bu akşam yemek ve içki için bir barda buluşuyor. Takım ruhunu geliştirmek için bunu her ay yaparız. Bütün hafta boyunca Travis Evander'ı görmezden gelebildim. Buzdayken ona diğer oyunculara davrandığım gibi davranıyorum. Ve buz dışında, ondan tamamen uzak duruyorum. Ama böyle bir takım yemeğinde onu görmezden gelebileceğimden emin değilim.

Ve daha da kötüsü, Noel bu gece benimle çıkamaz. Yarın sabah öğrencilerine notlarını vermeden önce notları tamamlamak için son gecesi. Belki Travis'i hiç görmemesi daha iyi olur ama bencilce, onu yanımda istiyorum.

Onun vizelerinin bitmesini Pancake Palace'a giderek kutlayamam bile, çünkü yarın gece Kaliforniya'da deplasman maçları için yola çıkıyoruz.

Alexandria şehir merkezindeki havalı bara girerken huysuzdum. Neredeyse hiç huysuz değilimdir. Ama kız arkadaşımınla takılmak istiyorum ve onun yerine bütün hafta gördüğüm bir grup adamla yemek yiyorum. Onları sevmediğimden değil, sadece Noel'i daha çok seviyorum. Evet, seviyorum. Onu seviyorum ve bunu ona söylemek, ayrıca üzerinde çalıştığım bir sürprizi göstermek istiyorum... tamam, işe aldığım müteahhitler üzerinde çalışıyorlardı. Ama programlarımız aptalca.

Huysuz olduğumu söylemiş miydim?

Hemen arka tarafta ekip için ayrılmış masa grubunu görüyorum ve o yöne doğru ilerliyorum. Bar güzel, 1920'lerden kalma bir havası var, bu da bana Noel'i düşündürüyor. Çünkü ben hiç Noel'i düşünmez miyim?

Tavandan modern ampul ışıkları sarkıyor ve bar çoğunlukla altın raflı camdan oluşuyor. Buradaki her şey ya siyah, ya altın rengi ya da cam. Ve buranın bir grup büyük hokey oyuncusunu getirmek için iyi bir yer olduğunu mu düşündüler?

Çin dükkanındaki boğa hakkında bir söz vardır, ama bunu Çin dükkanındaki hokey oyuncusu olarak değiştirmeliler.

Çoktan oturmuş olan West masalara doğru gittiğimi fark ediyor ve bana el sallıyor. Mel onun yanında, Bruce da onun yanındaki koltukta oturuyor. Mitch, Andie, küçük kardeşi Noah ve Remy onların karşısında oturuyor ve bana da en sonda bir yer ayırdılar, çünkü sevgilim yok.

Odanın geri kalanını gözden geçiriyorum ve Travis'i odanın karşı tarafında gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. İki uzun masa takım arkadaşlarım, aileleri ya da sevgilileri ve Koç Young ile eşiyle dolu. Tüm bar müzik ve sohbetle cıvıl cıvıl ama bu bana kendimi daha neşeli hissettirmiyor. West yüz ifademi fark ediyor ve "*Noel gelemediği için üzgünüm*" der gibi çenesini eğiyor.

"Hey adamım!" West sırtımı tokatladı.

Sandalyemi çekip oturuyorum. "Hey, millet."

"Bu kadar üzgün görünme. Bu kalbimi kırıyor," diyor Andie, alt dudağını dışarı çıkararak.

Ona göz kırpıyorum ve Mitch'in ters bakışını kazanıyorum. "Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım."

"Yine de yapacak mısın?" Bruce dirseğini masaya koyup çenesini eline dayayarak soruyor. "Üzgün bir köpek yavrusu gibi görünüyorsun."

Haklı olduğunu bildiğim halde alay ediyorum. "Sadece iyi bir hamburger ve içkiye ihtiyacım var, sonra iyi olacağım. Beni bilirsin." Karnımı birkaç kez okşadım.

Andie, Mitch'in karnını okşayarak, "Ahhh, senin de tıpkı benim koca adamım gibi proteine ihtiyacın var," diye takılıyor.

Ona sevgiyle gülümsüyor ve elini onunkinin üzerine koyuyor. Andie'nin gezegende Mitch'in karnını okşayarak bundan kurtulabilecek tek kişi olduğu kesin. Aslında, bahse girerim Andie bunu yapmaya devam ederse Mitch bir kedi yavrusu gibi yuvarlanıp mırıldanacaktır. Aşk tuhaftır.

Küçük erkek kardeşi onlara tiksintiyle bakıyor ve ben de onu teselli eden bir bakış atıyorum, bu da onun sırtımasına neden oluyor.

Yirmi yaşlarında esmer bir kız olan garson kızarıyor ve dehşet içinde siparişlerimizi almak için yanımıza geliyor. Yemin ederim elleri

Titriyor. Bruce onunla flört eder, muhtemelen onu rahatlatmaya çalışıyordur, çünkü kız her zamanki tipinden çok daha gençtir.

Herkesin siparişini alması biraz zaman alıyor ama içkilerimiz çabucak geliyor. Benim Long Island Buzlu Çayım flamingo pipetiyle getiriliyor ve West bir kahkaha atıyor. "Pardon, sen ne zaman kız öğrenci birliğine katıldın?"

"Bunlar çok lezzetli! Kız öğrenci birliği kızları Smirnoff Ice ile takılmıyor mu?" "Doğru," diye kabul ediyor.

Mel masanın öbür ucuna uzanıyor ve elini koluna koyuyor. "Noel işinde mükemmeliyetçidir. Vizeler yaklaştığında evinden çıkmaz. Asla. Üniversitedeyken bile böyleydi." Sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Senin için deli oluyor ve yarın normal haline dönecek."

Ben de gülümsüyorum. "Evet, biliyorum. Bu hafta programlarımızın hiç uyuşmamasından nefret ediyorum. Ama bir yolunu bulacağız."

Yemeğimiz çıktıktan sonra hemen dalarız. Burada yemeği seven ve çok yiyen tek kişi ben değilim. Hepimiz vahşiyiz. Bayanlar bize bakıyor, yarı hayranlık yarı tiksinti içinde.

"Aman Tanrım," der Andie Bruce'a. "Yavaşla biraz. Açlıktan ölmüyorsun." "Evet, açım," diye mırıldanıyor ağzında yemekle.

Ona nasıl insan gibi yemek yeneceğini göstermek istercesine yemeğinden hanımefendi gibi bir ısırık alıyor.

Remy güler. "Andie, yıllardır bu Neandertalleri beyefendiye dönüştürmeye çalışıyorum. İyi şanslar." Hamburgerinden normal büyüklükte bir ısırık alıyor, her zaman hepimizden daha olgun.

"Kadınlar yemek yiyebilen erkekleri takdir eder," diye tersliyor Bruce. "Bu doğru mu?" Mel sorar. "O zaman neden kimseyle çıkmıyorsun?"

Bruce hariç hepimiz gülüyoruz. Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve Mel'e için için yanan bir bakış atıyor. "Güven bana, kızım. Teklifler aldım. Hepsini geri çevirdim."

Mel gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Biliyoruz Brucey. Sen tam bir avsın."

"Ayrıca, kalecilerin en iyi aşıklar olduğunu duymadın mı?" Mitch inliyor. "Yine mi bu?"

"Ayrıntılara dikkat ediyoruz ve *çok esneğiz*." İyi bir ölçü için içkisini havaya kaldırıyor.

"Bu henüz kanıtlanmadı," diye ekliyor Remy. "Ama yatak odasında gerçek bir kaplan olduğuna eminim, Bruce." Bruce'un omzuna bir şaplak atar.

küçümseyici bir şekilde.

"Evet," diyor Mitch alaycı bir tavırla, "hünerden sızıyorsun." Andie boğucu bir sesle, "Ve ham, hayvani bir manyetizma," diyor.

"İstedığınız kadar gülün, ama derinlerde haklı olduğumu hepiniz biliyorsunuz." Bruce iğrenç derecede büyük bir ısırik daha alıyor ve hepimiz onun ne kadar gülünç olduğuna kahkahalarla gülüyoruz.

Remy yemeğini bitirir ve bez peçeteyle yüzünü siler. "Erken çıkmaktan nefret ediyorum ama en iyi arkadaşım bu gece ziyarete geliyor. Onu havaalanından almam gerekiyor."

"Amber?" En iyi çocukluk arkadaşını hatırlayarak soruyorum. Birkaç kez ziyaret etmişti ve çok havalıydı. Görünüşe göre Remy'nin nefret ettiği dangalak bir erkek arkadaşı varmış.

Remy başını sallar.

"Ona selam söyle, dostum. Onu bir süredir görmedim."

"Şey, bir bebeği oldu. O yüzden meşguldü," diyor beceriksizce.

"Vay canına, gerçekten mi? Nefret ettiğin erkek arkadaşınla mı?" Her zamanki gibi meraklı bir piç olarak soruyorum. "Evet. Ama şu sıralar araları biraz bozuk." Remy'nin bakışlarını okumaya çalışıyorum. yüz ifadesi. Amber'a karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini hep merak etmişimdir. Sevimli ve dışa dönük bir kız. Yanlış hatırlamıyorsam onu son gördüğümde saçları pembeydi; acaba hâlâ vahşi bir renk mi?

"Ah, anladım. Onu mahallede göreceğime eminim." Gülümsedim.

Remy vedalaşır, takım arkadaşlarından oluşan büyük gruba el salladıktan sonra oradan ayrılır.

"Amber'a karşı bir şeyler hissettiğini mi düşünüyorsun?" Bruce sessiz bir fısıltı olduğunu düşündüğü bir sesle sorar ama hiç de sessiz değildir.

West elini çenesine sürterek düşüncelere daldı. "Ben de bunu merak ediyordum."

Andie ekliyor, "Kesinlikle öyle. Yüzünün her yerinde yazıyordu."

Mitch bir kolunu onun sandalyesinin arkasına doladı. "Remy'nin işine karışma."

"İyi," diye homurdanıyor.

Hoparlörlerden neşeli bir şarkı çalmaya başlar ve odanın karşısındaki dans pisti akşam için aydınlanır. Mel ve Andie soluk soluğa yerlerinden fırlar ve adamlarını da kendileriyle birlikte kalkmaya zorlar. "Haydi! Dans pisti açık!" Mel ciyaklıyor.

Bruce da ayağa kalkıyor. "Barda konuşmak istediğim bir kadın gördüm," diye omuz silkerek itiraf ediyor ve diğerlerini dans pistine doğru takip ediyor.

Andie'nin canı sıkılmış gibi görünen küçük kardeşine bakıyorum. "Sadece sen ve ben, dostum."

Çenesini ellerinin arasına aldı ve sinirli bir nefes verdi. "Evde kalıp Roblox oynamak istedim ama beni zorla getirdiler."

Kıkırdıyorum. Noah telefonunu çıkarıp oyun oynamaya başlıyor, ben de yemeğimi bitiriyorum.

Garip bir şekilde yerimde olmadığımı hissederek sandalyemi çeviriyorum, böylece arkadaşlarımin dansını izleyebiliyorum. Dans pistindeki iki kadın beni fark ettiğinde, Andie'nin Mitch'e elektrikli kaydırak yaptırmaya çalışmasını izliyorum. Gülümseyip el sallıyorlar. İlgilerini hoş karşıladığımı düşünmelerini istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

İlgi görmek istediğim tek bir kız var. Telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj attım.

COLBY

Hey, meleşim. Seni özledim.

NOEL

Ugh. Ben de seni özledim. Keşke orada olsaydım! Not vermeyi bitirmek için sabırsızlanıyorum.

Etrafıma dikkat etmeden telefonuma bakıp gülümsüyordum ki iki beden üzerime düştü, her birinin dizinde birer kadın bedeni. Telefonum elimden kayıp yere düştü. Dans pistindeki kızları görmek için başımı kaldırıyorum ve bir an için afallıyorum. Ünlü bir sporcu olarak, agresif kadın ilgisi maalesef alışkın olduğumuz bir şey. Hemen ayağa kalkıp esmerlerden uzaklaşıyorum ve yanlışlıkla telefonumun üzerine basıp onu yok ediyorum.

"Hey," diye gülümsüyorum, işleri yumuşatmaya ve olay yaratmamaya çalışıyorum. "İmza ister misiniz?"

Kadınlardan biri bana yaklaşmaya çalışıyor ve ben bir adım daha geri çekiliyorum. Alınmış görünüyor. "Bu gece biraz eğlenmek isteyebileceğinizi umuyorduk."

"Üzgünüm, mutlu bir şekilde tutuldum," diyorum, aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışarak.

Biz.

Diğeri de "Hadi ama. Söylemeyiz." "Evet, ününü biliyoruz," diye göz kırptıyor diğeri.

Vay canına, bu kızlar çok ısrarcı. "Hayır," diyorum ciddiyetle. "Bu hayatımın aşkıyla tanışmadan önceydi. Onun hakkında bir şeyler duymak ister misiniz?" Onları tamamen şaşırtarak söylüyorum. "Tarih doktorası var. Acayip zeki biri. Çok ateşli. Kitapları da çok seviyor, bana Yüzüklerin Efendisi üçlemesini okutuyor. Hiç duymuş muydun? Gerçekten çok iyi, içinde elfler, troller ve büyücüler var-"

Bana tiksintiyle bakıyorlar, sonra arkalarını dönüp gidiyorlar. Rahat bir nefes alıyorum. Lanet olsun, hayır hayır demektir, millet.

BÖLÜM 37

NOEL

NEREDEYSE gece yarısı oldu ve yığınımdaki son vize ödevinin notunu tamamlıyorum. Hokey çocuklarının kendilerini topladıklarını ve muhteşem araştırma ödevleri yazdıklarını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Müdahaleleri için çocuklara tekrar teşekkür etmem gerekecek.

Not aldığım tüm kâğıtları bir araya getirip bir klasöre koyuyorum, sonra da telefonumu kontrol ediyorum. Colby'den başka mesaj yok. Travis'i tekrar görme riskine rağmen bu gece onunla gitmeyi çok istiyordum. Ama bu hafta çılgınca geçti. Colby'den kopmuş hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Koridordan yatak odama doğru ilerliyorum ve yatağımın görüntüsü içimi özlemle dolduruyor. Keşke Colby burada olsaydı da bütün gece beni kollarında tutsaydı, iyi olduğumuzu ve programlarımızın bizi her zaman ayrı tutmayacağı konusunda bana güvence verseydi.

Pijamalarımı giyiyorum ve yorganımın altına girmeden önce küçük banyomda yüzümü yıkıyorum. Colby'nin geçen hafta sonu kullandığı yastığın hâlâ onun gibi kokup kokmadığını görmek için koklamamaya kendimi ikna etmeye çalışıyorum... Kokluyorum. Ama yine de kokluyorum ve Colby gibi kokmuyor. Bu benim takıntı seviyem, yastık koklama.

Ağır bir iç çekişle, şu anda şarjda olan telefonumu komodinden aldım ve erkeğime bir iyi geceler mesajı attım. Hâlâ dışarıda olabilir ama muhtemelen şu anda evdedir.

NOEL

İyi geceler. Tatlı rüyalar. *kalp emoji*

Birkaç dakika bekliyorum ama cevap vermiyor. Colby genellikle hızlı yanıt verir, sanki ona mesaj atmamı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi. Ki bence bu çok tatlı. Ama hâlâ takımla dışarıda olmalı.

Sabah için alarmımı kurarken bir mesaj geliyor ama Colby'den değil. Ekranımdaki isim, bir daha mesaj alacağımı hiç düşünmediğim bir isim. Hemen açıyorum.

TRAVIS

Bunun olacağını söylemiştim.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?" Sonra bir fotoğraf geliyor. Üzerine tıklıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yatakta dik oturup fotoğrafı inceliyor, gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. Colby'nin barda çekilmiş bir fotoğrafı. Bu gece gittikleri bar olduğunu tahmin ediyorum, gülümsüyor ve kucağında iki kadın oturuyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ama kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Yavaşça nefesimi sakinleştiriyorum. Colby beni önemsiyor, Colby iyi bir adam, Colby güvenilir biri. Kendime bu adam hakkındaki tüm gerçekleri, doğru olduğunu bildiğim şeyleri hatırlatıyorum. Colby şefkatli, iyi ve onurlu biri. Kalp atışlarım normale döndüğünde onu arıyorum. Eminim bu duruma bir anlam verebilecektir ve her şey yoluna girecektir.

Telefon doğrudan telesekretere düşüyor. "Ne oluyor be?" Kendi sesim boğuk ve bana yabancı geliyor. Onu tekrar aradım. Ve tekrar. Ve hiçbir şey yok. Doğrudan sesli mesaja.

Çaresiz, Mel'i aradım. Telefonu açtı ve sesi arabadaymış gibi geliyordu. "Hey, kızım!" Sesi neşeli ve başımı ağrıtıyor.

"Hey," diyorum nefes nefese kalmış bir sesle.

"Neyin var?" diye soruyor. "İyi misin?"

"Colby'ye ulaşamıyorum. Hâlâ dışarıda mı?"

Bir şeyler fısıldıyor ve West'in de bir şeyler fısıldadığını duyuyorum. "West bizden yaklaşık on dakika önce ayrıldığını söyledi."

"Oh, tamam."

"Noel, sorun ne? Konuş benimle." Arka planda çalan müzik, muhtemelen radyodan, kapanır.

"Travis bana bir fotoğraf gönderdi." Sesim çatlıyor. "Colby'nin barda iki kadınla çekilmiş bir fotoğrafı."

"Ah tatlım. Özür dilerim. Muhtemelen uzun zaman önceydi?"

"Siyah ve altın rengi dekoru olan havalı bir yerdi."

Bir an sessiz kaldı. "Tamam, bu bizim gittiğimiz bara benziyor ama belki de fotoğraf falan çektiriyorlardı. Bu her zaman olur."

"Onun kucağında oturuyorlardı."

Sessizlik. "Bir açıklaması olmalı. Telefonuna cevap vermiyor mu?"

"Hayır," diye boğuluyorum.

"Geliyorum," diyor. "Yola çıkıyoruz."

"Hayır, geç oldu. İyi olacağım." Sesimi olabildiğince kararlı çıkarıyorum. "Eminim yarın konuşuruz ve dediğin gibi... her şeyi açıklar ve güzelce güleriz."

Umarım Mel'i ikna edebiliyordum, çünkü ben kendimi ikna edemiyordum.

"Senin üzgün olman ve benim orada olmamamdan nefret ediyorum. Gelebilirim." West'in sesi bir şeyler mırıldanıyor. "West uğramamızın önemli olmadığını söylüyor."

"Gerçekten sorun yok, şimdi uyuyacağım. Yarın büyük gün. Vizeler." İyi görünmeye çalışarak bir kahkaha attım.

"Tamam," diyor, kelimeyi uzatarak, belli ki ikna olmamış. "Bu gece telefonumu açık tutacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Hiç tereddüt etme. Ya Noel?"

"Öyle mi?"

"Sakin korkma. Colby bunu açıklayacaktır, bundan eminim."

"Haklısın. Teşekkürler, şimdi daha iyi hissediyorum." Daha iyi hissetmiyorum. İyi geceler dileyip görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Ama iyi bir gece geçirdim mi? Hayır.

Colby'yi yirmi kez daha aramayı deneyeyim mi? Evet.

Uykusuz bir gecenin ardından uyandım ve büyük kız külotumu giyerek gününe devam ettim. En sevdiklerimden biri olan kara veba hakkında planlanmış dersimi veriyorum. Öğrencilerimin çoğu notlarından memnun, sadece birkaçı sınıfta kaldı. Hokeyci çocuklar B'lerini görüyor ve sınıftan çıkarken bana beşlik çakıyorlar. Bu beni gerçekten gülümsetiyor. Herkes gittikten sonra, bir sonraki derse hazırlanıyorum, ki o derse daha bir saat var.

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve Colby sanki hiçbir şey yokmuş gibi elinde bir kahve tutarak sırtıyor. Gözlerini ortaya çıkaran özel dikim, kraliyet mavisi bir takım elbise giyiyor. Çocuklar seyahat ederken her zaman profesyonel giyinirler ve onun uçağı da muhtemelen yakında kalkacak.

Kan çanağına dönmüş gözlerimi ve yüzümdeki buruşuk ifadeyi görünce yüzü düştü ve bana doğru koştu. "Hey, sorun ne?" Kahveyi masama bırakıyor, sonra elleri yüzümü avuçlamak için yukarı kalkıyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı. Gecenin çoğunda ayaktaydım, bir şeylerin ters gitmiş olabileceğinden korkuyordum. Ya da o kadınlarla eve gittiğinden ve işte burada... dinlenmiş ve mükemmel bir şekilde bastırılmış, *bunu kimin yaptığını* soruyor. "Seni otuz kere aradım."

Ellerini yüzümden indiriyor ve beni kollarıyla sarıyor. Bu çok iyi hissettiriyor, rahatlatıcı ve sıcak. "Angel, ben iyiyim. Ben buradayım. Telefonum barda kırıldı."

Fotoğrafı hatırlayarak ondan uzaklaşıyorum ve telefonumu almak için masama doğru yürüyorum. Ekranı tuttuğumda kafası karışmış ve endişeli görünüyor.

"Ne oluyor be?" diyor. "Noel. Bu görüldüğü gibi değil."

Ellerim titriyor ve korku midemi dolduruyor. Travis'in yıllar önce o kızlarla videosunu gördüğümde söylediği sözler tam olarak bunlardı, ama onunla yüzleştiğimi dün gibi hatırlıyorum. "Tamam," diyorum sakince. "Lütfen açıkla o zaman."

Yutkunuyor, gergin ya da belki korkmuş görünüyor. "Yemeğimiz bitti, çiftler dans etmeye gitti ve Bruce barda bir kızla flört ediyordu. İki kadın bana el salladığında ben de herkesi izliyordum. Flört ettiğimi düşünmesinler diye başka tarafa baktım. Sonra sana mesaj attım ve mesaja gülümsedim. Ben mesajla oyalanırken bu kızlar yanıma gelip kucağıma oturdular. Hiç hoş karşılanmamıştı. Birisi bu fotoğrafı benim irkilmemle ayağa kalkıp onlardan uzaklaşmam arasında geçen bir saniyede çekmiş olmalı."

Açıklaması mantıklı geldi. O mide bulandırıcı his beni tekrar vurmadan önce içimi hızlı bir rahatlama dalgası kaplıyor. Çünkü ona güvenmek istiyorum ama aklım ve kalbim bana iki farklı şey söylüyor. Kalbim onu affetmemi, kollarımı ona dolamamı söylüyor. Ama aklım kendimi korumamı, ona beni incitecek gücü vermememi söylüyor. Kendimi bir daha asla ezilecek bir konuma sokmamamı.

Ben orada durup ona bakarken ve düşünmeye çalışırken. Bunu anlamaya çalışırken, endişeli ifadesi çılına dönüyor.

Arka cebinden telefonunu çıkarıp parlak ve yeni bir şekilde havaya kaldırıyor. "Bak. Bu sabah ilk işim yeni bir telefon almak oldu. Ben olsam

Endişelendiğini bilseydim dün gece sana Facebook'tan falan mesaj atardım. Çoktan uyumuşsundur diye düşünmüştüm. Lütfen Noel. Bana inanmana ihtiyaım var." Gözleri yalvarıyor ve elleri uzanıp benimkileri kavırıyor. Konuşamıyorum. Beynim sözcüklere boğulmuş durumda. Colby ellerimi sıkıyor, gözleri kocaman. "Noel, birazdan gitmem gerekiyor. Sana veda öpücüğü vermek ve kahve getirmek iım durmuştum. Lütfen bana her şeyin yolunda olduğunu söyle.

Tamam, iyiyiz."

"Ama," diye mırıldanıyorum. "Ben iyi değilim, Colby."

Bir elini ımekip süslü, altın kol saatine bakıyor, sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes veriyor. "Her şeyi böyle bırakmak istemiyorum."

"Sanırım bu işe aceleyle giriştik. Bence sakinleşmek ve düşünmek iım biraz zamana ihtiyaımız var."

Başını sallar. "Hayır. Düşünmek iım zamana ihtiyaım yok."

"Ben biliyorum." Gözlerindeki acıyı gördüğümde neredeyse irkiliyorum. Ama sağlıklı düşünemiyorum. Nefesimi tutmak iım bir dakikaya ihtiyaım var.

Tekrar saatine bakar. "Lanet olsun. Noel, gitmeliyim yoksa uımı kaımıracağım. Eğer aramızdaki ilişki yryecekse, bana güvenmek zorundasın. Bunun her zaman kolay olmayacağını biliyorum ama birbirimize güvenmeliyiz. Sana düşünmen iım zaman vereceğim ama bu seyahatten döndüğümde zamanın dolmuş olacak ve bunu konuşacağız."

Başımı sallıyorum, bacaklarımın üzerinde titriyorum. "Tamam. İyi yolculuklar."

Sınıftan ımıkmadan önce beni yanağımdan bir kez öpüyor. Ve muhtemelen hayatımdan da. ımnk ya ona kalbimle güvenmek iım bir seım yapmalıyım... ya da gitmesine izin vermeliyim.

BÖLÜM 38

COLBY

Uçuşa zar zor zamanında yetiştim ve Koç Young'dan bir azar işittim. Son zamanlarda bunlardan çok alıyorum.

Duygularımı bir kenara bırakıp nasıl üç oyun oynayacağım, hiçbir fikrim yok. Kafam vücudumun geri kalanından ayrılmış gibi hissediyorum; sadece hareketleri yapıyorum. Buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum ama ağlamamaya çalıştığımı hatırlıyorum. Kalbim göğsümün içinde sıkışıyor, sanki tam anlamıyla kırılıyormuş gibi. Bu korkunç bir duygu ve Noel'in muhtemelen bütün gece benim için endişelenirken böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Hepsi aptal bir resim yüzünden. Bunu düzeltmek, arkamı dönüp ona koşmak istiyorum. Aramızın garip olduğunu bilerek altı gün boyunca seyahat etmek istemiyorum. Noel'in de zorlandığını bilerek. Bunu düzeltmek istiyorum.

Sonunda West'in yanındaki ve Remy ile Mitch'in karşısındaki koltuğuma çöktüğümde, hepsi bana bakıyor.

"Dostum, ölü gibi görünüyorsun," diyor Mitch açık açık.

"Noel dün gece sana hiç ulaştı mı?" West bana bakmak için açı yapıyor.

"Beni aramaya çalıştığını biliyor muydunuz?" Sesimin öfkeli çıkması hepsini şaşırttı. "Neden bir şey söylemediniz?"

"Bardan çıktığında gülümsüyordun ve hiçbir sorun yoktu. Telefonunun öldüğünü ve bunun önemli bir şey olmadığını düşündüm. Üzgünüm, dostum."

Elimi zaten dağınık olan saçlarımda gezdiriyorum ve onlara bardaki kızlardan ve fotoğraftan bahsediyorum. Sonra telefonumu ve Noel'in nasıl çıldırdığını ve yalnız kalmak istediğini anlatıyorum. Tüm bu çileyi anlatırken kalbim tekrar sıkışıyor. Bir yıldan fazladır bu kız için savaşıyordum. Ne kadardır elimdeydi, bir hafta mı? Ve onu yine kaybettim. Ama ne kadar inatçı olduğumu öğrenmek üzere, çünkü o kadar kolay pes etmeyeceğim.

Remy uzun bir nefes verir. "Tamam, kulağa oldukça kötü geliyor. Ama kurtarılabilir."

West başını sallar. "Evet, yola gelecektir. Onu incitecek bir şey yapmayacağını hepimiz biliyoruz."

Mitch düşünceli görünüyor. "Noah da seninle birlikte masada değil miydi? Eminim her şeyi görmüştür. Mazeretin var."

"Yani, evet. Ama *benim* sözüme güvenmiyorsa, bunun bir önemi var mı?"

"Doğru," diye itiraf ediyor Mitch iç çekerek.

"O fotoğrafı ona kimin gönderdiğini bilmek istiyorum. Bardan biri göndermiş olmalı" diyor West.

Hepimiz dönüp alaycı ifadelerle ona bakıyoruz. "Gerçekten mi?" Kuru kuru söylüyorum. "Tahmin edemiyor musunuz?"

İma ettiğimi anlayınca gözleri büyüdü. Çünkü Travis o barda bizden başka onun telefon numarasına sahip olabilecek tek kişi. Ama tek yapabildiğim ondan uzak durmak ve sezon sonunda ikinci lige geri gönderilmesini ummak. Koridorun karşısına bakıyorum ve Travis Evander'ın hiç umursamadan horladığını görüyorum. Belli ki başıma gelen en güzel şeyi mahvettiği için kendini hiç kötü hissetmiyor. Onunla yüzleşmek isterdim ama bunu onu tekrar yumruklamadan yapabileceğimi sanmıyorum. Ve kesinlikle halkın önünde bir gösteri yapmak istemiyorum, bu da NHL tarafından ceza almama, hatta para cezasına çarptırılmama neden olabilir. Burada oturup bununla başa çıkmalı ve karmanın o orospu çocuğunun kışına inmesini beklemeliyim. Umarım er ya da geç.

Oraya gidip onu boğmak istediğim gerçeği yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Remy boğazını temizliyor ve bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor.

"Yeni bir oyun planına ihtiyacımız var," diyor Remy, konuyu değiştirerek. "Kızı kazanmak için diğerine ihtiyacın vardı, şimdi onu elinde tutmak için birine ihtiyacın var."

Alay ediyorum, bunların hiçbirisi beni eğlendirmiyor. "Ne yazık ki birinin güvenini kazanmak için bir oyun planı yok."

"Evet," diyor Mitch öne doğru eğilerek. "Ama ona senin için ne kadar önemli olduğunu gösterebilirsin."

"Ve onu ne kadar sevdiğinizi" diye ekliyor West.

Öne doğru eğilerek yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

"Seviyorum. Onu seviyorum." West sırtımı erkeksi bir şekilde sıvazlıyor. "Biliyorum dostum. Biliyorum."

Mitch sırt çantasından bir kâğıt ve bir kalem çıkarıyor. Kalemi tıkırdatıyor ve bana bakıyor. "Pekâlâ, bu altı günlük yolculuk boyunca ona onu sevdiğini nasıl göstereceksin?"

İç çekerek bir liste yapmaya başladım.

BÖLÜM 39

NOEL

SALI GECESİ ve ben elimde bir pina colada ile Andie'nin oturma odasındayım. Arka planda erkeklerin maçı oynanıyor ve ben dikkatimi vermemeye çalışıyorum. Dün Mel ve Andie'nin sorularını ertelemeyi başarmıştım. Zaten tek istediğim evde tek başıma oturup kendimi bir kitaba kaptırmaktı. Ama bana sadece bir gün verdiler ve kız kıza vakit geçirmek için Andie'lere gelmem konusunda beni tehdit ettiler. Pek sayılmaz ama telefon numaramı koridorun karşısındaki ürkütücü komşuma vermekle tehdit ettiler.

"Lütfen odadaki fili ele alabilir miyiz artık?" Andie on dakikalık garip bir sessizlikten sonra konuştu. "Colby'yle aranızda neler oluyor?"

Mel bana nazik bir gülümseme veriyor. "Belki bunu konuşmak yardımcı olur."

Derin bir iç çekerek olanları anlattım ve onların konuşmasını bekledim.

"O zamandan beri onunla hiç konuştun mu?" Mel soruyor, benim Colby ile dün sabah sınıfımda konuştum.

"Hayır ama bugün kampüsteki kafeden her saat başı bana bir latte getirtti." Sekizinciden sonra teslim olmamak ve onu aramamak zordu.

Kızlar buna gülümser.

"Doğru anlamış mıyım, fotoğrafta kızlar onun kucağında oturuyormuş gibi mi görünüyordu?" Andie sorar, sesi sakindir.

Başımı sallıyorum, ağlamamak için içkimden bir yudum alıyorum. "Resimler yanıltıcı olabilir. Öyle mi?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum.

Mel, Andie'nin oturma odasındaki soluk sarı kanepede bana yaklaşıyor. "Hemen ayağa kalkmakla ilgili söylediklerine inanıyor musun?"

Bir saniye düşündüm. "Düşünüyorum. Beni kasıtlı olarak incittiğini ya da başka kadınlarla flört ettiğini düşünmüyorum. Ama mesele şu ki, bu biz resmi olarak sadece bir haftadır birlikteyken oldu. Bu tür saçmalıklarla daha kaç kez uğraşmak zorunda kalacağım? Yani, o muhteşem bir profesyonel atlet, tekrar olması kaçınılmaz. Ve günaha teslim olmadan önce benimle ne kadar mutlu kalacak?" Sözcüklerim hızla dökülüyor, kelime kusuğu da diyebilirsiniz.

"Travis'le korkunç bir deneyim yaşadığını biliyorum. Ama bütün erkekler öyle değil. Pek çok sporcunun uzun ve mutlu evlilikleri var ve başka bir kadınla birlikte olma fikrini akıllarından bile geçirmiyorlar. Açıkçası West'in aldatması konusunda hiç endişelenmiyorum; aklımın ucundan bile geçmiyor. Ondan şüphe etmem için bana hiçbir zaman bir neden vermedi." Mel yumuşak bir sesle konuşuyor ama ifadesi ciddi. "Bence sen de Colby'ye bu şansı vermelisin, geçmiş ilişkinin kararlarını gölgelemesine izin vermeden. Yoksa kimseyle mutlu olamazsın." Elini uzatıp dizimi sıkıyor.

Andie başını sallar. "Mel haklı, tatlım. Daha önceki gibi ezildikten sonra kalbini ortaya koymanın zor olduğuna eminim ama her zaman en kötüsünü beklemek Colby için adil mi?"

Arkamızdan bir gırtlak sesi geliyor ve hepimiz başımızı çevirip Andie'nin yatakta olması gereken küçük kardeşi Noah'ya bakıyoruz. "Özür dilerim, konuşmalarınızı duymadan edemedim. Colby'nin doğruyu söylediğini bilmenizi istedim. O kızlar yanına geldiğinde ben de masada oturuyordum. Gerçekten *sinirli* görünüyordu ve sonra *Yüzüklerin Efendisi* hakkında saçmalamaya başladı, çok garipti. Bilmen gerektiğini düşündüm." Sanki günü kurtarmamış gibi omuz silkiyor ve üst kattaki odasına geri dönüyor.

"Evet, işte bu kadar." Andie gülümser. "Peki, geçmişte mi kalacaksın? Yoksa ilerleyip kalbini ortaya mı koyacaksın?"

Pina colada'mı pipetimden neredeyse bitene kadar yudumluyorum. "Siz ikiniz kendinizi tutamıyorsunuz."

"Biz senin en iyi arkadaşlarınız, Noel. Saçını okşamaya ihtiyacın olduğunda saçını okşamak ve kışını tekmelemeye ihtiyacın olduğunda kışını tekmelemek için buradayız. Senin de bizim için aynı şeyi yapacağını biliyoruz." Andie bana çarpık bir gülümseme attı.

"Evet, haklısın. Yapardım." Ben de gülümsüyorum. "Ama bunlardan bir taneye daha ihtiyacım olabilir." İçkimi havaya kaldırıyorum.

"Hallediyorum!" Andie koltuktan fırlar ve mutfığa doğru koşar.

Çarşamba günü işten eve döndüğümde araştırmaya başlıyorum. Hatta üniversite kütüphanesinden bazı kitapları eve getirdim ve yapışkanlı sekmelerim ve not kartlarım var. Bu benim kendi kişisel araştırmam. İhanete uğradıktan sonra nasıl güvenilebileceğime dair öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Çünkü kızlar haklıydı, iyileşmeyi ve sağlıklı bir ilişki kurmayı Colby'ye ve kendime borçluyum. Ve bunu istediğim adam Colby. Çaresizce. Daha önce istediğimi düşündüğüm her erkek Colby Knight'a olan ihtiyacımın yanında sönük kalır.

Açtığım ilk kitabın başlığı, *İçgüdülerinize Güvenmediğinizde Partnerinize Güvenmeyi Öğrenmek*. Uzun bir başlık ama etkili.

Bu kitap daha çok içgüdüleriniz sizi yoldan çıkardıktan sonra kendinize güvenmekten bahsediyor. Ve kendinize güvenmenin bir ortağa güvenmek için nasıl bir adım olduğunu. Biri kapımı çaldığında bir not kartını dolduruyordum. Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim ve gözetleme deliğinden baktım, elinde bir çanta tutan bir teslimatçıydı. Dikkatle kapıyı açtım.

Adam kaşlarını çattı ve "Noel mi?" dedi.

"O benim."

Kese kâğıdını kabaca kollarıma itiyor ve koridorda adım adım ilerliyor. Kapıyı kapatıp çantayı açıyorum. İçinde Pancake Palace'tan yarım düzine kap yemek olmalı. Kapları açtığımda, büfelerindeki her şeyden bir örnek olduğunu görüyorum.

Bu adam. Ondan nasıl şüphe edebilirdim ki?

Yeni motive olmuş bir şekilde ve elimde bir krep ile. Kitaplarıma geri döndüm.

Perşembe başka bir teslimatla geliyor. Bu sefer dersimin tam ortasında. Şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli ve muhteşem çiçek buketi. Hepsi pembenin çeşitli tonlarında. Pembe düğünçiçeği, pembe güller, pembe meyveler. Muhteşem ve çok güzel kokuyor. Notu okumak için dersin sonuna kadar beklemek beni öldürüyor.

Son öğrencim gider gitmez yırtıp açıyorum.

Seni rahat bırakmak zor. Seni özliyorum. -Colby

Sonunda pes ettim ve ona mesaj attım.

NOEL

Ben de seni özledim. Çiçekler için
teşekkürler.

Eve gelmesine ve onunla her şeyi konuşmaya fazlasıyla hazırım. Kendimi huzursuz ve kıpır kıpır hissediyorum. Ama biliyorum ki bu mesafe bana bazı önemli ruhsal sorgulamalar yapma fırsatı veriyor ve sonunda bunun için daha iyi olacağız.

BÖLÜM 40

COLBY

Bu geceki maça gelirken, dün gece San Francisco'da oynadığım ve bu sabah San Francisco'dan Anaheim'a uçtuğum için yorgun olmam gerekirdi ama hiç bu kadar enerjik olmamıştım.

Noel'in mesajıyla havalara uçuyorum ve dört sabah önce onu ağlayarak terk ettiğimden beri ilk kez umutlu hissediyorum. Beni özlüyor... Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?

Noel'in mesajını aldıktan hemen sonra müteahhidim aradı ve *gizli projenin* tamamlandığını söyledi - projenin adı benim, onun değil. Gizli proje Noel'e ne kadar ciddi olduğumu göstermenin anahtarı. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu ve onu sonsuza dek hayatımda istediğimi. Başka kimseyi değil.

İki gün sonra eve döneceğimi düşünmek bile buzda her zamankinden daha hızlı kaymamı sağlıyor. Sanki yeterince hızlı kayarsam Noel'e daha çabuk ulaşabilirmişim gibi. Bu maçta şimdiden bir ribaunt aldım ve bir kaçamak yaptım. Bir gol daha atarsam hat trick yapacağım.

Üçüncü devrenin bitimine on dakika kala savunma bölgesindeyiz. Mitch pakı aldı ve West'e verdi. West topu önce sola sonra sağa kaydırıyor ama iki taraftan da etrafı sarılmış durumda. Kalenin diğer tarafında beni buluyor ve pakı bana doğru gönderiyor. Onu kapmak için ileri doğru kayıyorum ama patenim bir şeye takılıyor ve ileri doğru uçuyorum. Çenem sert bir şekilde buza çarpıyor. Acıyor ama iyiyim. Ancak Anaheim'ın defans oyuncusu çelme taktığı için günah keçisine gönderildi. Şimdi bir güç oyunumuz var, bu da bize tek kişilik avantaj sağlıyor. Tam da hat trick için ihtiyacım olan şey.

Remy yüzleşmeyi kazandı ve pakı bana gönderdi. Bulduğum yerden iyi bir atış yapamıyorum, bu yüzden Remy'ye geri pas veriyorum. Şutunu çekti ama top direğe çarpıp sekti. West pakı kaptı ve panolara vurdu. Top

Pak kalenin arkasına doğru kayıyor, ben de sopamla yakalayıp Anaheim kalecisi daha ne olduğunu anlamadan topu ağlara gönderiyorum.

Bu ZİL sesler ve I al benim zafer kucak,

Çak bir beşlik ve takım arkadaşlarımla kutlama yapmak.

Remy kaskımı tokatlıyor. "Sezonun ilk hat trick'i! Aferin." "Teşekkürler kaptan." Ona bir selam veriyorum, sonra bir kamera buluyorum, sağa bakıyorum

ve bir öpücük ver. Umarım Noel izliyordur ve bunun onun için olduğunu biliyordur.

Maçı 4-2 kazandık. Koç Young, Eagles'ın spor muhabiri Bobbie'nin maç sonrası röportajı için yedek kulübesinde kalmamı söyledi. Her maçtan sonra ve bazen de periyotlar arasında farklı oyuncuları tutuyorlar.

Takım arkadaşlarım dışarı çıktığında, Bobbie kamera ekibiyle birlikte yedek kulübesinde bana katılıyor. Açık gri takım elbisesi ve kırmızı kravatıyla mükemmel bir görünüme sahipti, kahverengi saçları düzgünce yana taranmıştı ve koyu çerçeveli gözlükleri ona seçkin bir görünüm veriyordu. Ekipman müdürümüz Jim, takımın geri kalanını soyunma odasına kadar takip etmeden önce bana bir havlu atıyor. Bobbie'nin ekibi kayda başlamadan önce terli yüzümü ve saçlarımı hızlıca siliyorum.

"Knight, bu maç boyunca ateş gibiydin. Her zaman hızlısındır ama bu gece farklı bir şey vardı. Bize bunun ne olduğunu söylemek ister misin? Yeni bir antrenman tekniği mi?" Bobbie mikrofonu yüzüme yaklaştırarak soruyor.

Kameraya sırtıyırım. "Sana tam olarak ne olduğunu söyleyebilirim Bobbie. Bugün sevgilimden beni özlediğini söyleyen bir mesaj aldım. Yani bu hat trick onun içindi." Kameraya bakıyorum ve "Ben de seni özledim meleğim." diyorum.

Bobbie kıkırdar. "İşte Eagles ulusu. Görünüşe göre Colby Knight'ın ihtiyacı olan tek motivasyon sevgi."

BÖLÜM 41

NOEL

COLBY GEÇEN GECE GELDİ - bu sabahki gibi sanırım.

-Gittiği her gün ondan bir teslimat aldım. Birinci gün, sekiz saatlik iş günüm boyunca her saat başı bir latte. İkinci gün buket. Üçüncü gün Pancake Palace'dan yemek. Dördüncü gün yerel bir kitapçıya hediye kartıydı. Ve beşinci gün, geceleri kaldığında giydiğim ipek, düğmeli pijama takımıydı, ancak bunların üzerinde D.C. Eagles logosu vardı.

Sonra dün ondan el yazısıyla yazılmış bir mektup aldım. Cumartesi sabahı kahvemi yudumlarırken yüzüncü kez okudum.

Angel,

Düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ve bunu anlıyorum. Senden başka kimseyi istemediğini söyleyen bir adama inanmanı zorlaştıracak kadar kötü bir şekilde incindiğin için üzgünüm. Gerekirse hayatımın geri kalanını seni buna inandırmak için harcayacağım. Ama sen kalbimi çarptıran ya da davranışlarımı düzeltmeyi düşündüren tek kadınsın. Bana kitap okutan tek kadınsın ve uğruna Gandalf gibi giyindiğim tek kadınsın. Sen benim için tek kadınsın, Noel.

Ne zaman hazır olursan, gel benimle konuş.

Sevgiler,

Colby

Ugh. Bu mektup ve geçen geceki hat trick'inden sonra kameraya yaptığı yorum arasında, bu adamdan çok etkilendim. O çok iyi. Çok harika. Çok sabırlı. Onu hak etmiyorum, onun empatisini hak etmiyorum. Ama ben

Geçmişteki ilişki sorunlarımı onun omuzlarına attım. Ve ben onu bırakmaya hazır olana kadar o büyük, güçlü kaslarıyla onu taşıyor.

Kahvemi bitirip mutfakta volta atıyor, Colby'nin evine gidip ona ne düşündüğümü söylemek için uygun zamanı beklemeye çalışıyorum. Ocağımın üzerindeki saate bakarak sabah sekizin yeterli olduğuna karar veriyorum, ceketimi alıp dairemnden çıkıyorum.

Colby'nin devasa araba yoluna girdim ve birden dehşete kapıldım. Ya fikrini değiştirdiyse? Ya geçmişteki acılarım onun için çok fazlaysa, benimle başa çıkamayacak kadar acı vericiyse? Ya onu uyandırdığım için huysuzlandıysa? Parmaklarım direksiyonda titriyor.

Kendimi zorla araçtan indiriyorum ve garaj yolunda durup onun ön kapısına bakıyorum. Serin bir sonbahar esintisi ılık çalarak yanımdan geçiyor ve ben siyah tayt ve rüzgârı engellemek için hiçbir şey yapmayan hımbıl bir kazaktan oluşan kıyafet seçimimden pişmanlık duyarak titriyorum.

Derin bir nefes alarak kapısına doğru yürüyorum ve zili çalıyorum. Kalbim boğazımda, cevap vermesini beklerken nefes alamıyorum. Bekliyorum, bekliyorum ama gelmiyor.

"Derin uykuda olmalı," diye fısıldıyorum kendi kendime, sonra tekrar çalıyorum. Hiçbir şey yok.

İşte o zaman paniklemeye başlıyorum. Kalp atışlarım, sinirlerim, nefes alış verişim... hepsi çok hızlı, çok düzensiz. Hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim, Travis beni aldattığında bile. İncinmişim ama onsuz devam edemeyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ve bir kez bile onunla kavga etmek istemedim.

Ama Colby bende dövüşme isteği uyandırıyor. Onunla dövüşmek istiyorum... Onun *için* dövüşmek istiyorum.

Yumruğumu onun aptal, devasa kapısına vuruyorum. "Aç kapıyı, Colby!" Tekrar vuruyorum. "İçeride olduğunu biliyorum!"

Her iki yumruğumu da kullanarak kapıya olabildiğince yüksek sesle vuruyorum. "Beni hemen içeri al, seni sinir bozucu adam! Bunu konuşarak halletmeliyiz, daha bitmedi! Seni seviyorum!" Öfkemden nefesim kesilmiş bir halde kapıya doğru yığılıyorum.

"Ben de seni seviyorum meleğim."

Döndüğümde sırttan bir Colby ve dehşete düşmüş bir Remy'nin Colby'nin kapısına giden yolda tam arkamda durduğunu görüyorum.

"Üzgünüm, Remy's'de sabah erken saatlerde antrenman yapıyordum, sesler duyduk ve neler olduğuna bakmaya geldik," diye açıklıyor.

Öfkem rahatlamaya dönüşüyor ve boğuk bir hıçkırık çıkıyor. Colby araya girip kollarını bana doluyor, beni kendine çekiyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor.

Remy beceriksizce, "Ben sizi yalnız bırakayım," der ve aceleyle kendi evine döner.

Colby gülüyor, ağzı çenemin altındaki deriye sıcak bir şekilde değiyor. Sonra boynuma bir öpücük konduruyor ve geri çekiyor.

Ön kapısını açıyor, elimi tutuyor ve beni evinin içine götürüyor. "Sana göstermem gereken bir şey var" diyor.

"Bekle. Söylemem gereken bazı şeyler var ve bunları söylemem gerekiyor."

"Tamam." O çarpıcı mavi gözleriyle bana bakıyor, dinlemeye hazırlanırken yüzü ciddileşiyor.

"Sana güvenmediğim için özür dilerim. Olanlar senin suçun değildi ve kendi güvensizliğim beni her şeyden şüphe eder hale getirdi. Biraz araştırma yaptım..." Gülümsemesini fark ederek duraklıyorum. "Ve sana daha fazla güvenmeme yardımcı olacak bir şey de açık iletişim ve dürüstlük. Geçen gece olanların rastgele olduğunu ve telefonunun bozulduğunu biliyorum. Ama sanırım bunu Travis'ten değil de senden duysaydım, daha akli başında ve daha az paniklemiş olurdum. Gelecekte bir şey olursa bana söyle ve benimle konuş."

"Bunu yapabilirim. Senden saklayacak bir şeyim yok Noel. Tüm şifrelerimi, telefon kodumu, ne istersen alabilirsin." Bana doğru bir adım attı.

"Deli olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" Ayaklarıma bakarak soruyorum.

Bana doğru uzanıyor ve ellerini kalçalarıma koyuyor. "Tabii ki hayır. Hoşumuza gitse de gitmese de geçmişimiz bizim bir parçamız. Ama birlikte ilerleyebiliriz."

Bakışlarını karşılayarak ona bakıyorum. "Bu hoşuma giderdi."

Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Şimdi sana sürprizimi gösterebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve beni evine götürüp merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Ben hiç üst kata çıkmadım, o da çıkmış gibi görünmüyor. Yüksek, tonozlu tavanları ve ahşap kirişleri olan geniş bir çatı alanına gelmeden önce birkaç boş yatak odası ve bir koridor var. Ortada eski bir

avize asl1.

ve büyük bir pencerenin önünde bir pencere koltuğu var. Ama duvarlara bakıp taze ahşap ve boya kokusunu içime çektiğimde nefesim kesiliyor.

"Burası bir kütüphane mi?"

Colby beni yakından izliyor, tepkimi inceliyor. "Evet, burası boşa harcanan bir alandı, ben de senin için raflar yaptırđım. Dairende kitapların için yer kalmamış gibi görünüyordu."

Dönüp odanın her tarafına bakıyorum. Duvarlar çıplak raflarla kaplı, güzel kitaplarla doldurulmak için can atan raflar. "Yuvarlanan bir merdiven bile var," diyorum ahşap merdivene doğru yürüyüp bir tur atarak. "Hiç bu kadar harika bir şey görmemiştim."

"Rafları doldurmama yardım edebileceğini düşündüm." Odaanın ortasındaki iki büyük, rahat sandalyeyi işaret ediyor. "Ve burada birlikte kitap okuyabiliriz."

Bu adamın beni gerçekten ne kadar sevdiğini fark ettiğimde yüzümden bir damla yaş süzölüyor. Bunca zamandır, iğrenç olmak için flört etmiyordu. Sırf beni mutlu etmek için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. "Benden *gerçekten* hoşlanıyorsun."

Başı geriye düşüyor ve kütüphane kahkahalarının sesiyle doluyor. Kahkahasının derin, boğuk sesini içime çekiyorum, üzerimden geçmesine ve onun yokluğunda hissettiğim tüm çatlakları doldurmasına izin veriyorum. Kahkahası azalıyor ve beni kendine çekerek o büyük, seksi kollarıyla sarıyor. "Hayır... Seni gerçekten *seviyorum*."

"Ben de seni seviyorum," diyorum, sesim kendi kulaklarıma tuhaf geliyor. Bu sözleri sadece bir başka erkeğe söylemiştim ve şimdi o zamankinden çok farklı geliyorlar. Colby'den önce aşkın ne olduğunu bilip bilmediğimi merak ediyorum.

Gözlerini kapatıyor ve mırıldanıyor. "Kızgın olmadığında kulağa daha da hoş geliyor."

Gülüyorum, kapısına vururken bu sözleri bağırarak söylediğimi hatırlıyorum. Hâlâ terli olan tişörtünü elime alıp onu öne doğru çekiyorum ve öpüyorum. Memnun bir şekilde iç geçiriyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarım beline dolanıyor, o da bizi merdivene götürüyor ve beni öperken merdivene bastırıyor. Öpücükleri çaresiz, sanki beni bir daha asla öpemeyeceğini düşünüyor ve ben de onu aynı tutkuyla öpüyorum.

Öpüşmelerimiz yavaşladığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Gözlerinin içine bakıp "Telefon şifreni gerçekten alabilir miyim?" diye sordum.

Şaşkın bir ifade takınıyor, muhtemelen inanılmaz öpüşmemiz sırasında neden bunu düşündüğümü merak ediyor.

"Çünkü o kitapçı hediye kartına ne kadar yatırdığını gerçekten görmek istiyorum."

Bir kahkaha attı ve beni tekrar öptü.

BÖLÜM 42

COLBY

Kaliforniya seyahatimi takip eden haftalar tam bir mutluluktu. Noel ve ben mümkün olan her anı birlikte geçiriyoruz ve ben yokken bile kütüphaneyi kullanmak için yanıma geliyor. Şu anda yerel kitapçımızdan aldığımız kitaplarla dolu olan kütüphane. Hediye kartında ne kadar olduğunu gördüğünde Noel'in yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.

Bu gece Remy evinde pizza ve film gecesi düzenliyor, Noel arabasını benim garaj yoluma çekiyor, böylece birlikte yürüyebiliyoruz. Ön kapımı açtım ve onu orada bekledim. Arabasından iniyor ve nefesim kesiliyor. Birlikte bir ömür geçirsek bile onu gördüğümde nefesim kesilirdi. Ayak bileklerine kadar inen siyah bir pantolon, açık pembe bir üst giymiş, deri pantolon askıları ve tüvit bir ceketle kıyafetini tamamlamış. Ayrıca ayak bileğine kadar uzanan küçük süet botları var. Her şeyin çarpıcı görünmesini sağlıyor. Onun eşsiz tarzını seviyorum.

"Güzel yelek," diyor geniş bir sırıtışla.

Baklava desenli yeleğime ve koyu renk kot pantolonuma bakıyorum. Bana bu yeleği o almıştı ve itiraf etmeliyim ki hoşuma gitti. Çok sıcak olmadan beni sıcak tutuyor. Artık büyük bir yelek adamıyım.

Taş patikadan yukarı doğru yürüyor ve bana tatlı bir öpücük veriyor. Telefonum çalıyor ve inleyerek cebimden çıkarıyorum. Arayan babamdı. Tuhaf.

"Alo?" Ön kapıyı kapatıp arkamdan kilitleyerek cevap veriyorum.

"Hey, Colby," babamın sesi her zamankinden daha ciddi geliyor.

"Her şey yolunda mı? Ruthie'ye bir şey mi oldu?" Panik omurgamdan yukarı fırlıyor.

"Hayır, hayır. Hiçbir sorun yok. Sadece-" Duraklıyor ve Noel endişeyle bana bakıyor. "Bana söylediğin şey hakkında çok düşündüm. Ve sen haklıydın."

"Oh, tamam."

Boğazını temizler. "Serenity ve Ruthie için daha fazla çaba sarf ettiğimi bilmeni istedim. Ona iyi bir baba, Serenity'ye de iyi bir ortak olmak istiyorum. Senin ve annenin yanında olamadığım için üzgünüm. Pişmanım ama artık pişmanlıklarla yaşamak istemiyorum."

"Bu harika baba. Ruthie ve Serenity inanılmazlar, çok şanslısın."

"Öyleyim." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve bu, kalbimde var olduğunu bile fark etmediğim bir ağırlığı hafifletiyor. "Sözlerinin beni etkilediğini bilmeni istedim. Bir şekilde büyümüş ve babandan daha bilge olmuşsun."

Gülümsüyorum. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Belki, bilirsin, yakında ziyarete gelmelisin. Belki Noel'i de yanında getirirsin?"

Noel'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve ona göz kırpyorum. "Bu hoşumuza gider baba. Teşekkürler." Babam boğazını temizliyor.

"Pekâlâ, sonra konuşuruz?"

"Sonra konuşuruz," diye kabul ediyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Noel ve ben Remy'nin evine doğru yürümeye başladık, araba yolu çoktan arabalarla dolmuştu.

Noel elimi çeğiştiriyor. "Tam olarak ne isteriz?"

"Babam bazı değışiklikler yapmaya çalışıyor; yakında Virginia'ya onları ziyarete gitmeye ne dersin?"

Yüz ifadesi yumuşar. "Bana uyar. Bekle, Serenity yemek yapacak mı?"

Ben kahkahalara boğuldum, o da öyle. "Kendi yemeğimizi gizlice sokabiliriz, tamam mı?"

"Anlaştık," diye kabul ediyor.

Geniş çıkmaz sokağımızın kaldırımında el ele yürürken güneş batıyor ve onu burada benimle yaşarken hayal edebiliyorum. Her gün bunu yaparken, etrafımızda bisiklete binen çocuklar varken. Hiçbir şey beni bu kadınla sonsuza kadar birlikte olmayı düşünmek kadar mutlu edemez.

Kapıyı çalmadan Remy'nin evine giriyoruz ve parti çoktan başlamış oluyor. En son gelenler biziz. Mitch ve Noah oturma odasındaki büyük kanepede herkesten uzakta oturuyorlar. Tipik bir durum. West yemek masasına yaslanmış, Mel de ona yaslanmış, bir ısırık sucuklu pizza yediriyor. Bruce ve Remy mutfakta, ikisi de ellerinde birer bira, gülüşüp konuşuyorlar.

"Hey, çete!" Varlığımızı duyuruyorum. "Parti geldi!"

Bruce ve West alkışlıyor. Mel, West'i bırakıp bana ve Noel'e sarıldı. Andie de aynısını yaptı.

Remy'ye sırıtıyorum. "Şu haline bak, partilere ev sahipliği yapıyorsun! Bugünlerde tam bir sosyal kelebek gibisin."

Omuz silkiyor. "Amber eve döndüğünden beri ev oldukça sessiz. Burada insanların olması güzel."

Amber'ın ziyaretinin nasıl geçtiğini daha sonra ona soracağımı hatırlayarak başımı sallıyorum.

West boğazını temizliyor ve hepimiz dönüp ona bakıyoruz. "Ben ve Mel bir duyuru yapacağız." Mel onun yanına doğru ilerliyor, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Aman Tanrım! Hamilesin!" Andie soluk soluğa kaldı.

"Hayır!" Mel gülerek. "*Daha yeni* evlendik."

West, muhtemelen daha garip tahminlerden kaçınmak için "Caddenin hemen aşağısında bir ev satın aldık, bu yüzden mahalleye taşınıyoruz" diyor.

"Evet!" Yumruğumu havaya kaldırarak söylüyorum. "Artık ben ve West, Remy'yi atlatabiliriz."

Remy bana ters ters baktı. "Kesinlikle olmaz. Yoksa seni spor salonumdan men ederim." West elini göğsüne götürdü. "Vay canına, acıyor."

Remy'nin gözleri açılır ve bir şey hatırlamış gibi gülümser. "Oh, hey! Colby, takım ile ilgili bazı haberler ilginizi çekebilir." Sırtarak tepkimi bekliyor.

"Tamamyy," diyorum kelimeyi uzatarak. "Neymiş o?"

Hepimiz sustuk ve bize haberleri vermesini bekledik. "Tom Parker ve Koç Young'la bir toplantı yaptık ve hepimiz Evander'in savunma yeteneklerinin elimizdeki birkaç yeni çaylak tarafından gölgede bırakıldığı konusunda hemfikir olduk. Bu yüzden onu ikinci lige geri gönderme ve onun yerine çaylaklara daha fazla oynama süresi verme kararı aldılar."

Yumruğumu havaya kaldırıp "Evet!" diye bağıriyorum.

Noel yanımda rahatlayarak iç geçiriyor ve kolunu benimkine doluyor. "Siz ikiniz daha fazla itişip kakışmadan geri gönderilmesine sevindim. Artık o güzel yüzüne bayılıyorum, mahvolmasını istemiyorum."

Eğilerek yanağına özensiz bir öpücük konduruyorum. "Yüzümü dağıtacak kadar yaklaşılamazdı. İş o noktaya gelmeden Mitch onu benim için döverdi."

"Aynen öyle," diye homurdanıyor Mitch kanepedeki koltuğundan.

Gülüşüyoruz ve herkes Remy'nin kasap bloklarından oluşan adasında hazırladığı pizza ve içecekleri alıyor. Elimizde yemek, içeri giriyoruz

büyük televizyonunun duvara monte edildiği oturma odasında. Bozulmamış, beyaz U şeklindeki seksiyonel koltuk oturma odasının çoğunu kaplıyor ama önünde dev bir puf da var. Bruce pufun üzerine yayılıyor, geri kalanımız da kanepeye yerleşiyoruz. Noel yanıma yerleşiyor; çok kalabalık olduğumuz için yakın oturmak zorundayız.

Koltuğunda daha önce hiç görmediğim birkaç dekoratif yastık olduğunu fark ediyorum. Üzerlerinde ince bir çiçek deseni var. "Güzel yastıklar, dostum. Çok ilginç."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Remy. "Amber aldı onları. Evimin kadınısı bir dokunuşa ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Harika görünüyorlar," diyor Noel, yan tarafıma dirsek atıp bana uyarıcı bir bakış atarak.

Remy başını sallar ve pizzasından bir ısırık alır.

Kızıma doğru dönerek onu izliyorum ve milyonuncu kez ne kadar güzel olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. O kadar zarif ve akıllı ki... ve o *benim*. Bazen hala bir rüya gibi geliyor.

Noel bakışlarımı hissetmiş olmalı ve bana bakmak için başını çeviriyor. Sarı buklelerinden biri gözüne düşüyor ve elimi kaldırıp onu temizliyorum. Bu sırada başparmağımın yanağının yumuşak derisini sıyrmasına izin veriyorum. Dokunuşumun tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Sesi ancak bir fısıltının üzerinde.

"Sana ne gibi bakıyorum?"

"Sanki burada olduğuma inanamıyormuşsun gibi." Dudaklarında tatlı bir gülümseme var. Daha sonra öpmek istediğim dudaklar.

"Çünkü birkaç ay önce burada olmazdın. Ya da burada olsaydın, yanımda olmazdın. Ve muhtemelen bana doğru bakıyor olurdun."

"Artık buradayım." Başını omzuma yasladı. "Ve burada kalacağım."

COLBY

DOKUZ AY SONRA

"Bu yılki NHL ödöl törenine HOŞGELDİNİZ ve geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim!" Emekli bir NHL oyuncusu ve gecenin sunucusu olan John Richards büyük balo salonundaki sahneden sesleniyor. Salon NHL oyuncularını, onların arkadaşları ve aileleriyle dolu. Neyse ki NHL ödülleri Bu yıl D.C.'deydik ve ailelerimiz iki gün önce düğünümüz için buradaydı.

Karıma bakıyorum ve onu gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Geçen yılki yardım müzayedesinde giydiğı o seksi kırmızı elbiseyi giymişti. Evden çıkmadan önce onu soymak istedim ama dakik olmamız gerektiğini söyledi.

Beni bakarken yakaladı ve bana göz kırptı. Bruce onun yanında, sonra Remy, Mitch ve Andie, West ve Mel yuvarlak masamızı tamamlıyor. Noel'in ailesi ve büyükannesi, annem ve Charlie ile birlikte solumdaki masadalar. Koç Young, Tom Parker, babam, Serenity ve Ruthie sağımdaki masadalar. Babam başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor, Ruthie mutlu bir şekilde kucagında oturuyor. Ruthie ve Serenity ile daha sıkı çalışacağına dair verdiği sözü tuttu. Babam ona arzuladığı ilgiyi gösterdiğinde küçük kız kardeşimin yüzündeki gülümsemeyi görmeye bayılıyorum.

Salonda alkış tufanı kopuyor ve dikkatim tekrar sahneye yöneliyor. Platform bu gece verilecek çeşitli ödülleri ve kupalarla dolu ve ben hala bunlardan birinin benim olduğuna inanamıyorum.

Ödöl töreni başlar ve oyuncular sahneye çağrılır, küçük bir konuşma yaparlar ve bir sonraki ödöl açıklanmadan önce yerlerine dönerler.

Noel eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor ve fısıldıyor: "Kimse senin gibi takım elbise giyemez Colby Knight." Sonra kulak mememi öpüyor ve

uzaklaşır.

Başımı hızla çeviriyorum, uzanıp onun tatlı yüzünü kavriyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Kimin izlediğini umursamadan karımı öpüyorum. Ancak salonun dört bir yanından gelen kahkahalar ve sunucunun boğazını temizlemesi beni Noel'den uzaklaştırıyor ve yukarı bakmamı sağlıyor. Spot ışıkları üzerimizdeydi ve Noel'in güzel yüzü kıpkırmızıydı.

"Tekrar deneyelim, sıradaki ödülümüz D.C. Eagles'dan Bay Colby Knight'ın. Colby, birkaç gün önce evlendiğini biliyoruz ama gelinini öpmeyi birkaç dakikalığına bırakıp buraya gelebilir misin?"

Ayağa kalkıp odadakilere el sallamadan önce ağzımdan bir özür çıkıyor. Herkes gülüyor ve alkışlıyor. Eğilip Noel'i başının üstünden öpüyorum ve kalabalıktan birkaç ıslık alıyoruz.

Sahneye çıktığımda Tom Parker ve Koç Young da bana eşlik ediyor. John Richards sırtımı sıvazlıyor ve üzerinde adımın yazılı olduğu altın bir plaket bulunan büyük, cilalı ahşap bir dikdörtgen tutuyor. "Colby Knight, Ulusal Hokey Ligi ile birlikte bu yılki Gordie Howe İnsani Yardım Ödülü'nü size vermekten onur duyuyorum. D.C. Çocuk Hastanesi için yaptığınız çalışmalar ve genişletme projesi için yaptığınız cömert bağış, her şeyin ötesine geçti. Çalışmalarınız için teşekkür eder, başarılarınızın devamını dilerim."

Bana ödülümü verirken alkışlar balo salonunu doldurdu. Bir fotoğrafçı birkaç fotoğraf çekerken Koç ve Tom yanımda duruyorlar. Mikrofona doğru bir adım atarak kalabalığa gülümsüyorum. "Bu ödülü almaktan ve çocuk hastanesiyle çalışma ayrıcalığına sahip olmaktan gerçekten onur duyuyorum. Çocuklar beni her zaman mutlu ediyor, onların cesareti ve gücü bana daha iyi bir insan olmam için ilham veriyor. Eşim Noel'e her zaman benimle birlikte çocukları ziyarete geldiği için teşekkür etmek istiyorum. Orada birlikte çalışmak daha da keyifli. D.C. Eagles'a da bize toplumumuza katılma fırsatı verdiği için teşekkür ederim."

Herkes alkışlıyor ve ben de ödülümü alıp yerime dönüyorum. Gerçekten alçakgönüllü ve onurluyum ama bu ödülün gerçekten hastanedeki çocuklara ait olduğunu hissediyorum.

Bu yıl Stanley Cup'ı kazanmaya çok yaklaştığımızı ama finalde kaybettik. Eagles'ta çalıştığımdan beri en uzağı gitmiştik. Playofflardan birkaç hafta sonra hayatımın aşkıyla evleneceğimi bilmek, o final maçını kaybettiğimizde kendimi kaybetmemi önleyen şeydi. Kaybetmek berbattı ama aynı zamanda bizi motive etti. Kazanmaya ne kadar yaklaştığımızı görmek, gelecek yıl hepsini alabileceğimiz konusunda kendimize güvenmemizi sağladı. Ve bunu planlıyoruz.

Tören devam ediyor ve sonrasında dans ediliyor. Noel'i dans pistine sürüklüyorum ve onu kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum.

Bir danstan sonra gelinimi eve götürmeye hazırım. Yirmi dört saat içinde Capri, İtalya'daki balayımıza gidiyoruz ve bunun çoğunu yatak odasında geçirmeyi planlıyorum. Tam Noel'e gitmeye hazır olup olmadığını soracaktım ki omzuma bir dokunuş hissettim. Döndüm ve Gram'in bana sırtıttığını gördüm.

"Araya girebilir miyim?" Göz kırıyor. Minx.

Noel kıkırdıyor ve şefkatle göğsümü okşuyor. "O tamamen senin."

Gruptan yeni bir şarkı başlıyor ve birlikte sallanıyoruz. Niyetli görünüyor, sanki söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi. "Pekâlâ Colby. Ona kur yaptın ve onunla evlendin. Peki, onu nasıl mutlu edeceksin?"

Gülümsüyorum. "Ona kur yapmaya devam et tabii ki. Ve en sevdiği kitapları okumaya." "İyi cevap." Sırıttıyor ve dansa devam ediyoruz.

Noel'in ailesi dans pistinde gülümseyerek ve eğlenerek yanımızdan geçiyor. Babası, "İtalya'ya gitmeden önce ikinizi bir kez daha görebildiğimize sevindim!" diyecek kadar yaklaştı.

"Ben de! Düğün kesinlikle çok güzeldi," diyor Bayan Woodcock, kocası onu dans pistine götürmeden önce.

Büyükanne boğazını temizler. "Artık evlendiğinize göre, bilmenizi isterim ki torunlarımla olmasını istiyorum. Bu benim son arzum." Bana sadece yavru köpek gözleri olarak tanımlayabileceğim bir bakışla bakıyor.

Ne diyeceğimi şaşırdım ama neyse ki Noel beni kurtarmak için geri geldi. "Oh, hayır Gram! Bu cümleyi daha önce duymuştum."

Büyükanne kıs kıs güler. "İyi, öyle olsun." Önce Noel'in yanağını sonra da benimkini öpüyor. "Siz ikinize balayınızda iyi eğlenceler."

"Yapacağız," diyor Noel, Gram'a kocaman bir sarılma vererek. "Ama şu anda bu adamı eve götürmem gerekiyor."

Büyükanne seyrek kaşlarını sallıyor ve Noel kızarıyor. Bütün gün onun kızarmasını izleyebilirim.

Bir kolumu karımın beline doladım ve onu çıkışa doğru çektim. "Haydi, Bayan Knight. Sizi yatırmak istiyorum."

Evime, pardon, evimize döndüğümüzde hiç vakit kaybetmedim. İçeri girer girmez Noel'i kapıya doğru bastırdım ve

uzun, ince boynu. Kısa saçlı olmasının en iyi yanı bu, mükemmel boyun erişimi.

Kıkırdıyor ve beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Colby! Bırak da duş alıp şu korkunç topukluları çıkarayım. Ayaklarım beni öldürüyor."

Bunu onu kucağıma alıp omzuma atma izni olarak kabul ediyorum ve yatak odamıza götürüp yatağa atıyorum. Yol boyunca gülüyordu. Önünde diz çöküyorum ve uzun, kırmızı elbisesini pürüzsüz bacaklarından yukarı kaydırıyorum. Ayak bileğini elime alıp baldırının iç kısmını öpüyorum, sonra ayağındaki stiletto'yu çıkarıp bir sonrakine geçiyorum. Ellerim yavaşça ayaklarında ve bileklerinde gezinip ayakkabılarını çıkardıktan sonra ağrıyan ayaklarına masaj yaparken gülmeyi kesiyor. Alt dudağını ısıyor ve bana her zaman istediğim şekilde bakıyor. Sanki beni istiyormuş gibi. Beni seviyor gibi. Sanki onu benim yapmam için her şeyini verecekmiş gibi.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diyor boğuk bir sesle, dokunuşumun tadını çıkarırken gözleri geriye kayıyor.

Avuç içlerimi ayaklarından kalçalarına doğru yumuşatıyorum ve o da dirseklerine dayanarak arkasına yaslanıyor. "Seni şımartmayı seviyorum," diyorum ona, kendi sesim artık arzudan kısılmış.

"Öyle mi? Şanslısın ki şımartılmayı seviyorum."

Perdelerin arasından sızan ay ışığında gözleri parlıyor. "Ama ben de seni şımartmak istiyorum." Karım tekrar oturuyor. Yumuşak elleri kravatıma gidiyor ve onu gevşetiyor. Kravatımı kaydırarak çıkarıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor. Parmakları gömleğimin düğmelerini açmak için hareket ediyor, düğmeler çözüldükten sonra gömleğimi silkip yere düşmesine izin veriyorum. Noel'in elleri çıplak göğsümde buluşuyor, göğüs kaslarımdan ve gövdemden aşağı iniyor, sonra tekrar yukarı kaldırıp boynumun arkasında birleştiriyor.

"Biliyor musun?"

Gülümsüyor. "Ne?"

Gözlerinin içine bakıyorum, sarı bir bukleyi yüzünden fırçalıyorum. "Bu dünyanın tüm çağlarıyla tek başıma yüzleşmektense seninle bir ömrü paylaşmayı tercih ederim," diye fısıldıyorum ve Yüzüklerin Efendisi'ndeki Arwen'den bir replikle ona vuruyorum.

Çenesi düştü. "Vay canına. Bir kadını nasıl baştan çıkaracağını gerçekten biliyorsun, Colby Knight."

"Baştan çıkarmak istediğim tek kişi sensin ve bir elften alıntı yaparak baştan çıkacak tek kadın da sensin."

Noel gülümsemesini gizlemeye çalışarak gözlerini devirir. "Öp beni artık."

Yan tarafındaki yatağa oturup onu kucağıma çekiyorum ve belinden kavrayarak kendime daha sıkı sarılıyorum. "Güzelce sor."

Alt dudağını yalıyor. "Öp beni, lütfen."

"Madem bu kadar kibarca sordun." Sırıtiyorum ve sonra başımı eğip karımın dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

TEŞEKKÜRLER!

Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Colby ve Noel'in hikayesini beğenmişsinizdir.

İletişimde kalmak ve gelecekteki sürümler hakkında güncellemeler almak istiyorsanız, [web siteme](#) gidin
ve haber bültenime abone olun!

AYRICA LEAH BRUNNER TARAFINDAN

Kansas Semaları Altında Serisi

[Koşu Arkadaşı](#)

[Ev Arkadaşı](#)

[Kontrol Arkadaşı](#)

[Kabin Arkadaşı](#)

D.C. Eagles Hokey Serisi

[Tutku ya da Ceza](#) (öñ roman) [Arzu ya da](#)

[Savunma](#)

[Flört veya Yüzleşme](#)

LEAH'IN YAKIT SEVERLERİ

Gelin [Leah'nın Edebiyat Severler Facebook grubundaki](#) _
eğlenceye katılın! Parti gibi ama evinizden çıkmak zorunda
değilsiniz!

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem, sevimli, yetenekli BETA okuyucularıma çok teşekkür ederim! Madi, Katie, Amanda, Meredith, Casey ve Hannah, sizler harikasınız. Görüşleriniz Colby ve Noel'in hikâyesini geliştirmeme ve daha da muhteşem hale getirmeme yardımcı oldu.

ARC okuyucularıma, bu kitap hakkında bu kadar heyecanlı olduğunuz için teşekkür ederim! Flirtation or Face-off'a verdiğiniz heyecan beni çok şaşırttı! Her gönderi, her paylaşım, her TikTok... hepsi büyük bir fark yaratıyor ve size asla yeterince teşekkür edemem!

Kortney'e, yıllar önce sinir bozucu Instagram mesajıma yanıt verdiğin için her şeyi sana borçluyum. Hani sana nasıl yazar olunur diye sormuştum ya? Teşekkür ederim. Arkadaş olduğumuz için çok mutluyum.

Christina'ya, benim güzel kapak uzmanıma. Kapağımın her bir taslağını incelediğin ve neyi değiştireceğime karar vermeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Bu yazarlık yolculuğunu çok eğlenceli kılıyorsun!

Julie'ye, şimdiye kadarki en tatlı ve en cesaret verici insan olduğun için teşekkür ederim. Sana tapıyorum. Sen harikasın.

Kocama ve çocuklarıma, en büyük hayranlarım ve destekçilerim olduğunuz için teşekkür ederim. Yedinci kitap üzerinde yoğun bir şekilde çalışırken yaz tatilini benimle birlikte geçirdiğiniz için teşekkür ederim! Hepinizi tüm kalbimle seviyorum.

LÜTFEN İNCELEYİN

Yorumların sizin gibi harika okurların kitaplarımı bulmasına yardımcı olduğunu biliyor muydunuz? Arzu veya Savunma'yı sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Okuduğunuz ve yorumladığınız için çok teşekkür ederim!

[Amazon](#)
[BookBub](#)
[Goodreads](#)

YAZAR HAKKINDA

Leah Kansas'ın yerlisi, ancak Şu anda ailesiyle birlikte Ohio'da yaşıyor. Gururlu bir asker eşi ve ũlkenin dŕrt bir yanına taŐındı (ve birkaç kez daha taŐınmayı umuyor.)

Çocukken kediler hakkında çocuk kitapları yazmayı hayal ederdi. Sonunda aşk romanları yazmaya başlasa da, çocukluk haliyle gurur duyacağından oldukça emin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.